

level.12

– Đó là khởi đầu
của truyền thuyết
xoay quanh đảo và rồng

AO JYUMONJI

Minh họa: EIRI SHIRAI

HỒ TRUNG DỨC dịch

GrimGAR

– ẢO ẢNH VÀ TRO TẤN –

KIM DONG

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

level.12

– Đó là khởi đầu
của truyền thuyết
xoay quanh đảo và rừng

AO JYUMONJI

Minh hoạ: EIRI SHIRAI

HỒ TRUNG ĐỨC dịch

Grim Gear

– ẢO ẢNH VÀ TRO TÀN –

KIM DONG

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

ebook hotaru-team

AO JYUMONJI

Grimgar - Ảo Ảnh Và Tro Tàn

level 12. Đó là khởi đầu của truyền thuyết xoay quanh đảo và rừng

Hồ Trung Đức *dịch*

Phát hành: WingsBooks
Nhà xuất bản Kim Đồng 2021

1. Chúng ta làm gì ở trong hang

“*M*oa.” Haruhiro che mặt bằng bàn tay phải đang cầm ngược thanh stiletto. Một đàn lớn những sinh vật gì đó nhỏ bé bay đến. Là dơi sao? Không phải. Có lẽ là côn trùng. Phía trước Haruhiro, Kuzaku đang cầm đèn và rú lên. “Thế này, chẳng phải là cựựựựựự kì khôôôôôôông ổn sao!?”

Ánh sáng lung lay dữ dội. Tiếng những sinh vật nhỏ đập vào chiếc đèn vang lên không dứt.

“Ồ ồ thứ gì vậy!?” Yume hét lên ở đằng sau. Shihoru nói: “Không, không ăn được...!?”, một câu có thể hiểu theo nhiều cách. Merry ngay lập tức đáp lời: “Thứ này không ăn được!”, có vẻ đã áp dụng cách hiểu theo hướng loài động vật nhỏ này có thích hợp để làm thực phẩm hay không. Setora hỏi ngay: “Cô biết à!?” Merry không trả lời. Có lẽ cô ấy không rành để đáp lại. Haruhiro quyết định hiểu như thế. Con nyaa màu xám Kiichi phát ra tiếng kêu gyaoooooo nghe khá đáng sợ.

“Sẽ, sẽ ổn thôi, không sao cả, chắc chắn... có lẽ vậy.” Haruhiro hạ thấp người, vừa thốt ra những lời xoa dịu cứ như là hiện thân của sự không chắc chắn, vừa cố xác định bản chất của loài sinh vật nhỏ bé kia. Đây là một cái hang, mà không, chính xác thì không phải hang động tự nhiên mà là một cái hố nhân tạo, chúng sống ở sâu trong cái hang này, dường như bị bắt ngờ khi bọn Haruhiro tiến vào nên mới lao ra, quả là rất giống dơi cỡ nhỏ. Nhưng nói sao nhỉ, chúng cũng có điểm giống với lũ gián. Dù sao, tuy chỉ là phỏng đoán nhưng chúng không đem lại cảm giác quá nguy hiểm. Có lẽ do đã kinh qua nhiều chiến trường đến mức vô nghĩa dù muốn hay không, nên cơ thể cậu có thể lập tức cảm nhận được mức độ nguy hiểm kiểu đấy. *Như thế này chắc chắn sẽ ổn... Có lẽ vậy.*

Theo cảm nhận thời gian của cơ thể thì bọn cậu đã đứng im như thế này được khoảng bốn mươi lăm giây. Đàn sinh vật nhỏ đó có vẻ đã bay đi phần lớn. Cùng lắm là phần lớn, chứ không phải tất cả. Vẫn còn một, hai con vỗ cánh bay về phía bọn cậu.

“Trông như lai giữa bọ hung sừng chữ Y với sóc bay vậy...” Kuzaku lầm bầm.

Quả nhiên. Đúng là phải lựa lời mà nói. Lai giữa bọ hung sừng chữ Y và sóc bay đem lại ấn tượng tốt hơn hẳn lai giữa dơi và gián. Kuzaku tính ra luôn cố gắng nhìn vào mặt tốt của sự vật, sự việc. Haruhiro thì trái ngược hẳn. Đây hoàn toàn là xu hướng thuộc về tính cách nên dù có muốn thay đổi cũng chẳng dễ gì.

“Có vẻ ổn rồi đấy, đi tiếp thôi.”

“Đúng đấy.”

“A!” Yume lên tiếng, “cái sinh vật đó, đang bám trên lưng Shihoru kìa.”

“Híc...!? Không, không phải chứ, lấy, lấy, lấy, lấy ra, hộ tớ...”

“Đừng có làm âm lên vì cái chuyện cởn cởn thế này.”

Setora bắt sinh vật đang bám trên lưng Shihoru ra, thấy nó xuống rồi giẫm lên. Trông thấy vậy, Yume kêu lên rồi áp hai tay vào má.

“Đâu cần phải giẫm lên nhỉ. Cứ thả nó đi cũng được mà...”

“Nó bám cả vào chân cô kìa, thợ săn.”

“Á á á. Eww. Hây a.”

“... Cô cũng vừa dùng hết sức giẫm lên nó đấy thôi. Cô không thả nó đi à?”

“Nư. Bởi vì nhé, cái con đó, định cắn, Yume mà?”

“Chúng hút máu đấy, nên hãy cẩn thận.”

Merry nói gọn.

“... Mặc dù tớ nghĩ chúng không hút quá nhiều. Nhưng nếu chúng mang bệnh gì đó thì chẳng biết là có bị lây nhiễm hay không đâu.”

Cả bọn đều im lặng.

Ừm. Mà cũng đúng nhỉ?

Mình cũng thấy thông tin như vậy rõ ràng khá là quan trọng, nếu có thể thì mong được chia sẻ càng sớm càng tốt mà? Nhưng kiểu gì thì mình vẫn vấp phải mối nghi vấn, tại sao Merry lại biết được điều đó cơ chứ, dù muốn hỏi, nhưng lại thấy khó mở lời, thành ra không hỏi được. Thỉnh thoảng lại có những lần như thế. Kết quả là, khi thấy khó xử, Haruhiro lại suy nghĩ lan man rằng, giá như có một người sở hữu cái tố chất tâm lí có thể nói huých toẹt ra cả những điều khó nói giống như *thằng ngốc kia* thì tốt biết bao.

“Không đi à?” Thật may là Setora đã lên tiếng thúc giục. Trong nhóm, có thể xem cô thuộc diện chẳng buồn để ý tới tình hình hay bầu không khí. Bọn Haruhiro tiếp tục tiến vào sâu hơn.

Chiều rộng của hang tầm hai mét, chiều cao cũng cỡ gần hai mét. Kuzaku cao to nên phải khom người. Nhân tiện, khu vực gần cửa vào còn hẹp và thấp hơn hẳn. Nền đất và hai bên tường gần như bằng phẳng, mặc dù bề mặt phủ rêu, có cả loài thực vật bí ẩn trông như nấm hoặc dương xỉ mọc ra, lại còn chất đầy thứ trông có vẻ là phân động vật. Cái hang này không thẳng tắp mà lúc thì hướng xuống, lúc lại có khúc quanh.

“... Có thứ gì đó thì phải.”

Kuzaku dừng bước, dùng tay gõ lên tường bên phải. Cậu ấy đưa đèn lại gần. Hình như có thứ trông giống một cánh cửa. Haruhiro tiến lên để xem xét. Đúng là một cánh cửa. Không phải bằng gỗ. Cũng không phải bằng kim loại. Đó là một cánh cửa đá. Cả tay nắm lẫn ổ khoá đều được làm bằng đá. Trông thế này thôi chứ cậu vẫn là đạo tặc. Ít nhất cậu cũng biết đây là loại cửa hiếm gặp. Mặc dù không có chút trang trí nào, nhưng bề mặt của nó trơn láng và được hoàn thiện rất cẩn thận.

“Dwarf đúng là đỉnh thật...”

Haruhiro lấy dụng cụ của đạo tặc ra và bắt đầu thực hiện Picking [Mở khoá]. Cậu thận trọng thăm dò bên trong ổ khoá để hiểu rõ cấu tạo của nó. Không loại trừ khả năng ở đây có đặt một cái bẫy sẽ bị kích hoạt khi ai đó cố mở khoá, nên cần phải chú ý.

Vốn dĩ, nếu khoá được làm bằng sắt hay vật liệu nào đó, có lẽ nó đã bị gỉ và cậu sẽ bó tay. Dù cũng tốn kha khá thời gian nhưng cậu vẫn xoay sở để mở được khoá.

“Nó không còn bị khoá nữa rồi nhưng có vẻ mở ra cũng mệt đấy. Vì nó làm bằng đá nên khá nặng.”

“Để tớ. Haruhiro lùi lại đi.”

Kuzaku dùng sức mở cánh cửa đá ra. Thấy thế, Setora lẩm bẩm: “Đồ sức trâu...”

“Cái hình thể này cũng có ích đấy chứ?” Kuzaku cười toe.

Phía bên kia cánh cửa là một căn phòng hình vuông, mỗi chiều khoảng bốn mét. Bên trong bố trí các kệ, trong góc đặt hai chiếc hộp lớn. Những thứ đó cũng đều bằng đá. Những loại đồ bảo hộ xếp trên kệ đã gỉ sét nghiêm trọng, tối thiểu là nếu để nguyên như thế thì chắc sẽ không thể dùng. Vấn đề là thứ nằm bên trong những chiếc hộp lớn có chiều rộng và chiều cao gần một mét, chiều sâu cũng khoảng tám mươi centimet. Haruhiro cẩn thận xem xét hai chiếc hộp.

“... Không thấy khoá đâu, cũng không phải kết cấu mở nắp ra là sẽ xảy ra gì đó... Tớ nghĩ vậy nhưng thú thực là cũng không tự tin cho lắm. Có lẽ với sức của tớ thì không thể nâng được nắp lên. Nhưng với dwarf thì chắc là thoải mái.”

“Đến lượt tớ ra tay rồi nhỉ.”

Kuzaku đưa đèn cho Yume và chuẩn bị đặt tay lên nắp hộp. Haruhiro vội vàng ngăn lại.

“Kìa, tớ đã bảo là chưa biết có an toàn hay không mà.”

“Có vẻ không có kết cấu nào như thế mà nhỉ. Theo phán đoán của Haruhiro.”

“... Đó cùng lắm chỉ là, phán đoán của tớ, thôi mà. Giả sử không có kết cấu gì thì biết đâu vẫn có thứ gì đó kì quái được bỏ bên trong.”

“Ý Haruhiro thế nào? Kiểu như là trực giác ấy.”

“Ừm... Tớ cũng chẳng biết có tin được trực giác của mình không nữa...”

“Tớ lại tin đấy. Nếu Haruhiro nghĩ là được thì tớ sẽ làm được thôi. Nếu cậu bảo bỏ đi thì tớ sẽ dừng lại. Vì vậy, kể cả khi xảy ra những chuyện như nhầm lẫn đi nữa thì tớ cũng không hối hận đâu.”

Yume gật đầu với vẻ tâm đắc rồi nói một câu nhảm nhí: “Đúng là tình yêu ha,” khiến Shihoru bị sặc rồi ho khù khụ, Merry thì chẳng hiểu sao lại hắng giọng nữa.

Setora nghiêng cổ hỏi: “Tình yêu?” Dưới chân cô, con nyaa màu xám Kiichi cũng ngoẹo cổ một cách đáng yêu.

“Thánh kị sĩ, hoá ra cậu là cái kiểu có hứng thú với đàn ông à?”

“Không, tôi thích Haruhiro nhưng không phải kiểu đấy. Nói sao nhỉ? Tóm lại là tin tưởng đó.”

“... Khá khen cho cậu có thể trơ trên mở mồm ra nói những lời như thế.”

“Ớ? Chuyện đấy có gì xấu hổ à? Ờm. Có không? Có lẽ tôi cũng dần thấy xấu hổ rồi đấy. Nhưng đó là những lời thật lòng của tôi. Tôi không muốn nói dối, hay đúng hơn là không nói dối được. Chịu thôi.”

Chính Haruhiro cũng thấy xấu hổ, nên cậu mong cậu ấy dừng lại. Hơn thế, cậu còn mong cậu ấy dừng cả cái việc mở bật nắp chiếc hộp đá theo phong cách: “A chết tiệt, cái chuyện này đúng là xấu hổ thật, bỏ qua đi, mở ra thôi.”

“A, Kuzaku, đợi.”

“Oa, xin lỗi, Haruhiro, nhưng cảm giác là không sao cả...?”

Có vài thanh đao hay kiếm ngắn cùng khiên, mũ giáp và mấy thứ giống như đồ trang sức được cất trong hộp. Cái nào trông cũng như mới. Quan sát thì thấy chất lượng cũng tốt. Phải chăng là thứ mà nghệ nhân dwarf đã dồn tâm huyết để tạo ra?

Kuzaku có lẽ sẽ dùng được khiên và mũ giáp. Đao kiếm liệt kê ra thì có: đoản kiếm rộng bản và nặng với kiếm ngắn mỗi loại một thanh, hai con dao găm cùng một thanh đoản kiếm kì lạ với thân kiếm uốn lượn như ngọn lửa. Đồ trang sức đưa tụi con gái nếu thích thì đeo, hoặc sau này bán đi cũng được. Lúc này cứ

tạm quên chuyện sẽ bán ở đâu hay ai sẽ mua. Nghĩ đến chỉ tổ thêm mệt mỏi.

Setora cầm thanh kiếm ngắn và một con dao găm, Haruhiro quyết định giắt lưng con dao găm còn lại cùng thanh đoản kiếm có thân kiếm giống như ngọn lửa. Thực ra, cả thanh stiletto quen thuộc bên tay thuận lẫn con dao găm có gấn quai bảo vệ dùng cho tay trái của cậu đều đã tổn hại đến mức chỉ mài một chút thì sẽ chẳng ăn thua. Tuy tiếc, nhưng cậu đã quyết định chú trọng vào sự gọn nhẹ và vứt bỏ chúng. Cậu đặt tên thanh đoản kiếm có thân kiếm giống như ngọn lửa là Đoản kiếm lửa cho tiện. Thanh đoản kiếm rộng bản và nặng thì để Kuzaku mang theo như là vũ khí dự phòng.

Ngoài ra, trong hộp cũng có những thứ như mũi giáo hay đầu rìu. Gắn thêm cán là chắc sẽ dùng được như giáo với rìu, nhưng do công kênh nên bọn cậu chỉ còn cách để lại.

“Gối vụn rồi. Béo ra mặt nhỉ.”

“Ừm, chả biết gọi là gối vụn hay bội thu, nhưng tóm lại là trúng mánh nhỉ? Với cả, không phải béo mà là mừng ra mặt chứ...”

Bị thúc đẩy bởi một loại ý thức nghĩa vụ nào đấy, Haruhiro đính chính lại phát ngôn của Yume, đồng thời liếc mắt nhìn Kuzaku chuẩn bị mở chiếc hộp thứ hai rồi kêu lên “Ơ?” và á khẩu.

“Ơ?” Kuzaku đã mở nắp hộp và quay mặt về phía Haruhiro.
“Sao thế? A...”

“Đã bảo cậu đừng có được đà mà mở ra rồi...”

“Có cái gì...” Merry nhìn lên trần nhà.

Là âm thanh.

Âm thanh trầm vang lên.

“Ra khỏi đây đi, nhanh lên!”

Haruhiro vừa hét lên một cái, Yume đã gần như lôi xềnh xệch Shihoru lao ra khỏi căn phòng. Theo sau là Merry, Setora, Kiichi. Haruhiro vỗ vào lưng Kuzaku.

“Thôi nào, khẩn trương lên!”

“Haruhiro, cứ mặc tở, đi trước đi!”

“Này nhé, nhường nhau thế là đủ rồi, ối, hỏng rồi...”

Âm thanh trở nên to hơn. Cả căn phòng rung lên bần bật. Trần nhà. Trần nhà sắp sửa sụp xuống. Là cái kiểu đó à?

“Oooáááiii.”

Haruhiro và Kuzaku bám vào nhau cùng lăn ra khỏi căn phòng. Ngay sau đó, trần phòng đồng thời đổ ụp.

“Nguy hiểm quá, suýt thì bị đè bẹp rồi.”

“Kuzaku, tại cậu bất cẩn mở cái hộp chứ gì, vì cậu lơ đãng nên mới thế...”

“Này này bạn Haru, Yume vẫn thấy kì kì thế nào ấy. Nó cứ gõ gõ gõ gõ.”

“Hả!? Gõ gõ gõ gõ là sao...”

Haruhữ suýt nữa nói “thiệt nè” trong vô thức. *Thiệt nè là cái chi mô. Mà chi mô là cái gì không biết.*

“Bên trong...?” Merry nhíu mày. Đúng vậy. Hang động này, mà không phải, cái hang dwarf có vẻ do dwarf đào hoặc cải tạo từ hang động tự nhiên này vẫn còn vào sâu hơn nữa. Có lẽ vẫn có những căn phòng khác ngoài căn phòng vừa này, và ở đó sẽ còn những kho báu khác đang ngủ yên. Tuy nhiên, đúng như những gì Yume nói, những âm thanh gõ gõ gõ gõ gõ gõ... xúi quẩy đang vọng tới từ sâu bên trong. *Chắc chắn có thứ gì đó sắp xuất hiện. Đây là cảm giác nó sắp tới rồi.*

“Chạy thôi!”

Chỉ còn cách rút ruột từ bỏ những báu vật còn lại. Haruhiro để đồng đội đi trước, còn bản thân ở lại sau cùng. Kuzaku nói gì đó đại loại là “cả Haruhiro nữa!” nhưng cậu đáp lại rằng, *được rồi, cậu chạy đi. Giờ không phải lúc lo cho người khác. Chạy hết tốc lực vào. A, quả nhiên là ở bên trong. Nó tới từ sâu bên trong. Cái này, gì nhỉ, đá tảng à? Có lẽ là một thứ giống như quả cầu đá khổng lồ đang lăn tới, dường như mình đã từng nhìn thấy nó ở đâu đó,*

hoặc chưa từng, nhưng tóm lại là nó, cái thứ mà nếu không bỏ chạy thì sẽ bị chẹt chết tươi.

Tất nhiên, Haruhiro cũng đã chạy, ở cuối hàng. Không biết cái thứ giống như quả cầu đá khổng lồ ấy sẽ đuổi theo đến tận đâu? Mà ngay từ đầu, nó có thật là một vật thể giống như quả cầu đá khổng lồ không nhỉ? Liệu có phải nó là một thứ gì đó khác hẳn không? Dù có ngoái lại cũng chẳng thấy gì vì không gian tối đen như mực. Cậu cũng cảm thấy âm thanh đang mỗi lúc một tiến lại gần. *Kiểu này dễ hoảng ghê. Bảo không hoảng thì thành nói dối mất.* Tuy nhiên, thú thật là Haruhiro vẫn còn chút sức lực. Nhưng mà cậu không thể tăng tốc độ thêm. Phía trước còn có Shihoru. Cậu sao có thể vượt lên trước được. Phải làm sao đây? Khó xử quá.

2. Ngọn lửa lay động trong nỗi hoang mang

 mảnh đất hiện tại được gọi là Biên cảnh này trước đây từng có các vương quốc của loài người là Arabakia, Nananka và Ishmal. Tộc Elf, Dwarf cùng Gnome thiết lập quan hệ hữu hảo với loài người và mỗi tộc đều hưng thịnh, nhưng tộc Orc, Kobold với Goblin thì bị bài xích, đàn áp, xa lánh và coi thường một cách triệt để.

Đặc biệt là orc, không chỉ hình thể và sức mạnh thể chất mà cả về mặt trí tuệ, chúng tuyệt nhiên không thua kém loài người. Tuy vậy, con người đã thành lập quốc gia trước orc và mở rộng lãnh thổ trên những mảnh đất màu mỡ. Loài orc bị con người đuổi đến những vùng đất cằn cỗi như sa mạc Nehi, cao nguyên Tro Rơi hay cánh đồng Năm Mốc, đã tập hợp thành từng bộ tộc với nền tảng là huyết thống, dù vậy, chỉ nội việc sống sót thôi cũng khiến chúng phải dốc hết sức mình.

Khoảng một trăm năm mươi năm trước, kẻ tự xưng là No-Life King [Vua Bất tử] xuất hiện và mọi thứ thay đổi hoàn toàn. Hắn sản sinh ra tộc bất tử (undead), chỉ trong nháy mắt đã bành trướng thế lực để áp chế các vương quốc của loài người. Không những vậy, hắn thúc đẩy các bộ tộc orc đoàn kết lại với nhau và lập ra một vị vua.

Con người vốn coi orc là chủng tộc gần với loài thú hoang dại và coi khinh chúng. Thế nhưng, khi được trao cho một vị vua, chúng đã ngay lập tức xây dựng thể chế quốc gia, cầm lấy vũ khí và xâm chiếm lãnh địa của con người. Vua Bất tử đã liên minh với vua của orc, kobold, goblin và elf xám (thành phần đã li khai khỏi tộc Elf), lập ra Liên minh các vị vua và ngang nhiên tuyên chiến với các vương quốc loài người.

Vương quốc Ishmal và Vương quốc Nananka của loài người bị huỷ diệt, vua của Vương quốc Arabakia phải chạy về phía Nam dãy núi Tenryuu. Tộc Elf, Dwarf và Gnome cũng bị cuốn vào cuộc chiến loạn tương tàn. Nghe nói các elf bám trụ ở thành lũy thiên nhiên là rừng Kagemori, chủ yếu chiến đấu để tự vệ, còn dwarf lại vùng rìu và đại kiếm để quyết chiến anh dũng hơn cả loài người. Binh đoàn Rìu Sắt trứ danh của dwarf chặn đánh Liên quân các vị vua có số lượng áp đảo ở cánh đồng Board, tuy đã chiến đấu hết sức nỗ lực và kiên cường, nhưng vẫn phải chịu thảm cảnh bị tiêu diệt. Đáng ra tộc Elf ở rừng Kagemori sẽ gửi viện quân cho Binh đoàn Rìu sắt, nhưng lại bị cản trở bởi đội biệt động của Liên quân các vị vua và không thể hoàn thành cam kết của mình.

Dù sao đi nữa, ngay giữa cuộc chiến ác liệt, các dwarf đã đào hầm ở khắp nơi, tích trữ vũ khí, đồ bảo hộ, đồ dùng sinh hoạt, lương thực... trong đó. Những cái hầm như thế được gọi là hang dwarf, có vẻ vừa là nơi lánh nạn của những binh lính dwarf thua trận, vừa là căn cứ để phản công.

Trong hành trình hướng về phía Đông để ra biển, bọn Haruhiro đã tình cờ phát hiện ra một hang dwarf như vậy. Bọn cậu đã lấy được vài báu vật dwarf được dwarf cất giấu ở đó từ hơn trăm năm trước, nhưng cũng mắc bẫy dwarf ngon ơ. Không đơn giản chút nào.

“... Tớ vô cùng xin lỗi.”

Kuzaku đang dập đầu quỳ lạy. Haruhiro vừa thấy cảnh cây vào đốt trong đồng lửa, vừa nghĩ, *kiểu quỳ lạy kia còn lâu mới sánh được với bậc thầy quỳ lạy trong truyền thuyết. Tốt hơn hết là cả đời cũng đừng nên sánh bằng. Không biết cái tên bậc thầy quỳ lạy trong truyền thuyết đó có đang vui vẻ ở đâu đó không nhỉ? Thôi, mình cũng đâu cần biết hẳn ta còn sống hay đã chết. Dù vậy, lửa đúng là tốt thật đấy. Mặc dù ở đây so với mặt nước biển cũng khá cao, nhưng đang là mùa hè nên không lạnh chút nào, tuy thế, có lửa vẫn tốt hơn. Nó khiến mình cảm thấy yên tâm.*

“Mà nha...”

Yume leo lên cái cây gần đó, ngồi dạng hai chân vắt vẻo trên một cành cây, vừa uyển chuyển đưa chân vừa quan sát tình hình. Trông cô ấy như đang thư thả nghỉ ngơi, nhưng dường như cũng đồng thời nhận lấy vai trò canh gác.

“May là thiệt hại không lớn nha. Cũng hổng ai bị thương nên Yume nghĩ vậy là may rồi á.”

“... Không đâu,” Kuzaku hơi ngẩng mặt lên. “Đấy là kiểu dựa vào kết quả mà nói rồi. Tớ nghĩ quả nhiên mình phải tự kiểm điểm bản thân, thật nghiêm túc.”

“Tâm trạng cậu, hình như hơi, lạ...?”

Shihoru đang dựa người sát vào Merry bên đồng lửa, chợt ngược mắt lên và hỏi. Kuzaku lại cúi đầu ngẫm nghĩ. Được một lát, cậu ấy ngẩng mặt lên.

“Chắc thế? Giống như là: ‘Kính thật, hang dwarf có những vũ khí khủng ghê.’ Tại lâu rồi mới có cảm giác giống một cuộc thám hiểm thế này, nên có lẽ tớ đã thấy háo hức...”

“Cậu là trẻ ranh đấy à?” Setora vừa kiểm tra tình trạng chiếc nồi bắc trên đồng lửa, vừa chế nhạo.

“... Tôi đúng là trẻ ranh ạ. Xin lỗi.”

“Trong khi cơ thể thì to gấp đôi người bình thường.”

“... Phải nhỉ. Chà. Tôi cũng không còn lời nào để nói.”

“Vớ lại, thánh kị sĩ, cái kiểu nhấn âm cuối câu đó của cậu là gì thế?”

“À, kiểu tạo sắc thái lễ phép? Giống vậy.”

“Chẳng thấy tí kính trọng nào cả. Thậm chí còn có cảm giác như đang bị chế nhạo kia.”

“Đó là hiểu lầm ấy mà. Ủi, tôi lại nói kiểu đấy mất rồi. Chắc thành tật rồi ấy...”

Chẳng biết từ lúc nào, Kuzaku đã từ bỏ trạng thái dập đầu quỳ lạy để chuyển sang ngồi chính toạ và đang gãi phía sau đầu.

Không biết Merry đang nghĩ ngợi điều gì trong lúc chăm chú nhìn ngọn lửa cháy lên lách tách. Có lẽ cô ấy chỉ đang ngẩn ra thôi, nhưng Haruhiro lại vô tình tưởng tượng rằng có rất nhiều

thứ gì đó đang lượn lờ trong tâm trí Merry. Như thế này không hay gì cả. Cậu không nên tự tiện tưởng tượng mà nên trực tiếp hỏi cô ấy xem thực tế thế nào. Vì Merry đang ở ngay trước mắt cậu. Điều đó tuy đúng, nhưng mà...

“Bạn Haruhiro...?”

Nghe Shihoru gọi, Haruhiro sực tỉnh.

“À, ừm. Gì vậy?”

“... Tớ thấy... phớt lờ lời xin lỗi của Kuzaku thì hơi bị...”

Cậu đã bị nhắc nhở. Haruhiro cụp mắt xuống, cọ cọ mũi bằng ngón tay.

“Ừm, chuyện đó, tớ không có định phớt lờ...”

“Tớ không để ý đâu mà? Haruhiro cũng thường hay như thế.”

“Ừa, tớ, phớt lờ ư?”

“Nó làm tớ nghĩ rằng, ‘ôi, cậu ấy giận rồi, nguy quá, phải tự kiểm điểm thôi’.”

“Vậy sao? Tớ đã làm thế à... Tớ chưa từng nhận thức được điều đó. Xin lỗi cậu. Phớt lờ đúng là không hay nhỉ. Không ngờ là những chuyện như vậy lại khó nhận ra nếu không được người khác nhắc. Cảm ơn Shihoru. Tớ sẽ chú ý.”

“... Tớ cũng xin lỗi. Có lẽ tớ đã hơi nhiều chuyện.”

“Không có chuyện đó đâu. Được cậu góp ý đủ điều tớ còn thấy biết ơn hơn ấy. Mà này... Kuzaku, sao cậu lại cười nhăn nhở thế?”

“Cười nhăn nhở? Tớ làm thế à? À thì, cái đó ấy mà, tớ nghĩ rằng có Haruhiro là thủ lĩnh thật là may mắn.”

“Nói kiểu đó tự nhiên nghe ghê chết đi được...”

“Không thể nào, nghe ghê à? Chết thật. Tại tớ hay nói y nguyên những gì mình nghĩ ấy.”

“Ra đáng một con chó trung thành đấy.”

Setora khịt mũi rồi nhắc nồi khỏi đồng lửa. Những xiên nướng cắm quanh đồng lửa cũng đã được nướng chín vàng. Setora rút một xiên rồi ăn một miếng thịt. Cô vừa nhai vừa gật gù.

“Ăn thôi. Này thợ săn, cô cũng xuống đi. Kiichi đang tuần tra rồi nên không sao đâu.”

Cả nhóm vây quanh đồng lửa, thưởng thức canh làm từ nấm và ốc sên cùng thịt hươu xiên nướng do Setora chế biến. Những nguyên liệu nấu ăn như ốc sên, thịt hươu, vài loại cỏ dại, mấy loại nấm là do Yume, Setora và Kiichi kiếm được. Khi cắn vào xiên nướng được ướp hương bằng cỏ dại, nước thịt ứa ra, đơn giản mà ngon miệng. Trong canh cho cả nội tạng hươu, tạo nên thứ nước dùng rất đậm đà. Bên cạnh đó, không biết có phải nhờ đám cỏ dại bổ sung hương vị đem lại cảm giác thanh mát giống bạc hà lại hơi hăng như ngải cứu hay không mà dư vị vô cùng sảng khoái. Tuy mùi vị theo chiều hướng gây kinh ngạc, nhưng miếng thứ hai lại ngon hơn miếng thứ nhất, miếng thứ ba lại ngon hơn miếng thứ hai, dần dần mang tới cảm giác “phải chăng thực ra thứ này ngon hết sảy”.

“Setoran nấu ăn giỏi ghê ha?” Yume vừa xoa bụng vừa nói sau khi đánh chén sạch sành sanh, về khoản ăn nhanh thì cô luôn giành giải nhất.

“Vậ à?” Setora trông chẳng vui mừng gì mấy. “Tôi cho rằng nếu phải ăn thứ dở tệ thì thà không ăn gì còn hơn. Mấy cái này chỉ cần xử lí sao cho không bị ngộ độc, sau đó chế biến để mùi vị khá khẩm lên là được mà.”

“Tôi nghĩ chuyện đó nói dễ hơn làm...”

Thấy Merry lăm bằm, Yume nói “nhỏ?” ra chiều đồng ý.

“Yume hay bị cái kiêu là: dù có nghĩ ngon lên đi, ngon lên đi, thì vẫn chỉ làm ra mấy thứ kì kì thôi ấy.”

“Chẳng hiểu.” Setora nghiêng cổ. “Vị của mọi thứ đều đã cố định. Chẳng có lấy dù chỉ là một yếu tố không chắc chắn trong việc pha trộn với lượng thế nào, nướng hay nấu kiểu gì thì sẽ mang lại hương vị ra sao. Mà nhân tiện, nghĩ ngon lên đi... là ước hả? Làm chuyện đó thì có ý nghĩa gì?”

“Ý Yume là, so với vừa làm vừa nghĩ dở tệ đi thì vừa làm vừa nghĩ ngon lên đi có vẻ sẽ ngon lên thật. Kể cả khi thực hiện những việc giống nhau đi nữa.”

“Nếu đã làm những việc như nhau thì sẽ thu được cùng một kết quả, bất kể cô có nghĩ gì. Thay vì nghĩ ngợi mấy chuyện vô nghĩa thì cô nên tập trung vào việc mình làm.”

“... Ừm. Cái đó thì có lẽ đúng là như thế, nhưng...”

“Tóm lại là, cảm giác Setora...” Kuzaku lên tiếng đỡ lời, “... có khẩu vị tinh tế. Phải chăng là bẩm sinh cô đã giỏi cảm nhận mùi vị rồi?”

“Tôi chỉ học thôi. Kiểm tra và ghi nhớ từng vị một. Việc phối hợp nguyên liệu cũng thế. Không có chênh lệch gì ghê gớm ở thứ bẩm sinh đã được trang bị sẵn.”

Haruhiro không khỏi nghĩ rằng, “Ái chà, chuyện này nghe cứ có gì đó không ăn khớp ấy nhỉ?” Nói chung, Setora sinh ra trong nhà Shuro, một gia tộc tử linh thuật sư, trong thực tế có làm ra người nhân tạo, nhưng đồng thời cũng là một người nuôi nyaa xuất sắc. Giờ thì lại còn cả nấu ăn ngon. Hay nói đúng hơn là không chỉ giới hạn với nấu ăn.

“Setora cũng có thể sử dụng vũ khí khá thành thạo nhỉ...”

“Vì không thể tự bảo vệ bản thân thì đâu có được.” Setora thản nhiên nói. “Tôi có thể sử dụng được kiếm, thương và cung tên. Vì nyaa vốn do mật thám nuôi nên tôi cũng học ít nhiều kỹ thuật mật thám.”

“Tức là việc nào cũng làm được còn gì...”

Thấy Kuzaku há hốc mồm, Setora nhú mày có vẻ khó chịu.

“Tôi chưa đạt đến trình độ có thể uốn ngực khoe khoang rằng mình làm được. Dù vậy, cũng không có chuyện thua kém đám võ sĩ hay mật thám tầm thường ở Làng. Nhiều nhất chỉ ở mức đó thôi.”

“... Cảm giác như thế... cũng đủ... lợi hại rồi...” Shihoru đơ cả mặt.

“Nghĩa là rất khéo léo phải không nhỉ? Ừm. Đại để là tớ cũng đã mang máng đoán thế rồi...”

Haruhiro định tổng kết lại nội dung một cách đơn giản để kết thúc câu chuyện, nhưng Setora lại nói, “Người ta chưa bao

giờ nói thế với tôi và tôi cũng không nghĩ vậy,” rồi tỏ ra bất mãn không rõ nguyên do.

“Bỏ qua những kĩ thuật chưa ai biết đến, một khi đã có người đi trước, nếu quan sát thật kĩ những gì họ làm thì sẽ tự giác biết được những điểm quan trọng. Sau khi nắm chắc những điểm trọng yếu, chỉ cần chăm chỉ rèn luyện thì ai cũng sẽ đạt đến một mức tiêu chuẩn nhất định thôi.”

“Chà, nhưng mà?” Kuzaku bạo dạn bày tỏ sự nghi vấn. “Hiển nhiên sẽ có việc hợp hay không chứ? Trong đó kiểu gì chẳng có những việc mà dù có luyện tập bao nhiêu cũng không tiến bộ được.”

“Chỉ cần chuyên tâm rèn luyện cho đến khi làm được là xong.”

“Với việc gì Setora cũng cố gắng như thế và lĩnh hội được nhờ vào nỗ lực à?”

“Đương nhiên. Những gì ta nhận lại sẽ đúng bằng phần công sức ta đã bỏ ra. Đó là nguyên tắc.”

“... Cả kiếm cũng vậy?”

“Tất nhiên, có một thời gian, tôi vung kiếm liên tục, tiếc cả thời gian ngủ. Nếu không làm như thế ở mức tối thiểu thì tay làm sao quen với chuôi kiếm được?”

“... Ra là vậy.”

“Học theo cách khó khăn chính ra lại dễ hơn học theo kiểu thoải mái đấy.”

“... A. Cũng phải. Nghe cô nói mới thấy, có khi đúng là như thế...”

Mắt Kuzaku trông rơm rớm, không phản bác được gì.

Có lẽ những gì Setora nói là chính xác. Cô ấy cũng không nói chuyện gì khó tin. Ngược lại còn giống như là thường thức. Setora đang nói rằng, không phải chỉ nỗ lực đơn thuần là được, mà cần nắm chắc các bí quyết để không phung phí nỗ lực của bản thân.

Haruhiro không thể phản bác. Nhưng mà, người bình thường bọn mình có muốn cũng chẳng làm được những chuyện như vậy. Nếu việc gì cũng có thể hoàn thành đúng như đã định thì chẳng nhẽ ai cũng có thể trở thành siêu nhân à? Yếu ớt, mỏng manh, mắc thói chây lười, muốn làm cũng không làm nổi. Thỉnh thoảng lại có tâm trạng kiêu như, “Ôi... chán thế... chẳng muốn làm gì hết...” Giờ mà mình giải thích rằng con người nói chung là như vậy đấy, thì câu duy nhất Setora đáp lại chắc chắn sẽ là, “Lẳng nhằng, làm đi.” Vâng. Đúng là như vậy. Nếu không làm thì sẽ chẳng có gì bắt đầu, nên kết cục vẫn sẽ là phải làm thôi?

“Đừng có hiểu lầm.” Setora ôm đầu gối và quay phắt mặt đi. “Tôi cho rằng những lời mình nói là đúng. Nhưng không phải vì nó đúng mà sẽ được chấp nhận. Tôi hiểu và thấm thía điều đó. Tuy nhiên, tôi không thể thay đổi quan điểm của mình. Nếu lừa dối cảm xúc của bản thân thì tôi sẽ không còn là tôi nữa...”

Haruhiro nín thở. Yume, Shihoru, Merry, lẫn Kuzaku đều ngạc nhiên. Ủa, ủa, ủa, ủa? Tự dưng? Tại sao? Vì sao Setora lại khóc...?

Haruhiro và Kuzaku quay mặt nhìn nhau. *Chuyện này là sao? Không biết. Cậu nghĩ nên làm thế nào? Không biết...* MÀN đối thoại không lời diễn ra trong tích tắc. Bọn mình vô dụng nhỉ, đặc biệt trong những lúc như thế này. Kết cục, đó là nhận định chung mà cả hai rút ra được.

“Ừm, nè, Setoran...”

Yume ngồi xuống bên cạnh và rụt rè chạm vào lưng Setora.

Những lúc như thế này đúng là phải nhờ Yume.

Haruhiro thấy nhẹ nhõm phần nào, đồng thời nghĩ rằng ngay cả Setora cũng đã trải qua nhiều chuyện. Đương nhiên là thế. Dù gì thì Setora lúc ở Làng cũng bị đối xử như một vết nhơ, một kẻ bị ghét bỏ của nhà Shuro, phải sống cùng đám nyaa ở rìa Làng. Không thể nào cô ấy lại không có một, hai chuyện mà chỉ cần nhớ đến là muốn khóc.

Khác với bọn Haruhiro, Setora có quê hương. Tuy nhiên, dù Làng là quê hương của cô ấy thì có lẽ vẫn không phải nơi cô ấy

nên trở về. Người nhân tạo Enba dường như là một sự tồn tại gần với bằng hữu quan trọng của cô ấy, nhưng cô ấy đã mất anh ta. Cô ấy nuôi nhiều nyaa đến vậy, mà giờ cũng chỉ còn lại mỗi Kiichi.

Giả như Haruhiro có thể nói rằng, “Không sao đâu, chẳng phải vẫn còn bọn tôi đây à, chúng ta là đồng đội, cô không chỉ có một mình đâu,” nhưng mối quan hệ giữa Setora và cậu hơi phức tạp. Mà không, hay chỉ có Haruhiro nghĩ rằng nó phức tạp? Biết đâu cũng chẳng phải thế? Vụ này không biết nên nghĩ thế nào đây?

... Anh yêu cô gái đó phải không?

Lúc ấy, khi Setora hỏi vậy, Haruhiro đã trả lời thế nào nhỉ? Cậu còn nhớ mình đã nghĩ rằng không thể nói dối được. Quả thực cậu đã không nói rõ ràng. Trước khi Haruhiro nói hết câu, đại ý rằng cậu chỉ đang ôm ấp thứ cảm tình từ một phía, Setora đã dùng tay bịt miệng cậu, như để thể hiện rằng cô không muốn nghe tiếp nữa, đừng có nói gì thêm.

Haruhiro nhìn sang Merry. Merry vẫn đang nhìn chăm chăm vào ngọn lửa trên đồng củi. Cô ấy không thể hiện ra biểu cảm gì đúng nghĩa.

Merry bất thành linh vươn tay phải về phía ngọn lửa. Haruhiro hốt hoảng.

“Me... Merry?”

Cô ấy không hẳn là giật mình mà chỉ từ tốn dừng động tác của tay phải lại. Sau đó, cô ấy nhìn đầu ngón tay của mình rồi dùng tay trái nắm lấy tay phải. Tiếp theo, cô ấy quay mặt về phía Haruhiro.

“Chuyện gì vậy?”

“Ờ, còn ‘gì’ nữa, vừa nãy...”

Haruhiro không biết phải trả lời thế nào. *Sao thế? Cậu hơi lạ đó, Merry. Nếu có gì trần trở hay lo lắng thì hãy nói ra. Tớ sẽ lắng nghe. Đúng hơn là tớ muốn nghe. Tại sao tớ không thể thẳng thắn nói ra như vậy nhỉ?*

... Người chết rồi thì không thể hồi sinh đâu.

Câu nói của Setora không biến mất khỏi tâm trí cậu. Còn cả Jesse. Người đàn ông kì lạ đó đã nói rằng...

... Điều này không bình thường. Ai cũng biết con người không thể hồi sinh, và thực tế đúng như vậy.

Phải. Đó là sự việc đặc biệt trong tình huống đặc thù. Nhưng Jesse cũng nói rằng bên trong bản thân mình không có cái gì thay đổi quá lớn sau khi sống lại. Có lẽ vẫn biến đổi một chút, nhưng nó không phải sự biến hoá đột ngột. Rất có thể Merry vẫn chưa quen với sự thay đổi nho nhỏ đó. Bởi vậy mà sẽ có cảm giác khác thường, khiến cho cô ấy hoang mang. Đây chắc là thứ gọi là thời kì quá độ.

Lúc Haruhiro định lấp liếm rằng không có chuyện gì đâu, Kiichi bỗng chạy lại từ phía bên kia vùng tối.

Setora đẩy Yume ra rồi đứng dậy. Kiichi bám lấy Setora và kêu lên những tiếng mảnh và the thé nghe như kyaa, kyaa.

“... Có vẻ Kiichi đã phát hiện ra gì đó. Chắc là chúng ta nên rời khỏi đây thôi.”

Haruhiro vừa chỉ đạo, “Kuzaku, dập lửa đi,” một cái, Kuzaku đã đáp “ừ” và bắt đầu giẫm lên đồng lửa. Từng người vác đồ đạc của mình lên. Việc chuẩn bị rời đi hoàn thành trong nháy mắt.

“Giá mà có thể ngủ một chút trước khi trời sáng...”

Shihoru than phiền xen lẫn tiếng thở dài, nhưng nhìn nụ cười lúng túng của cô ấy thì có lẽ đây chỉ là nửa đùa nửa thật. Ngay cả một pháp sư thua kém về mặt thể lực như Shihoru cũng sẽ không yếu đuối đến mức nhụt chí vì một chuyện như thế này. Không tính Setora thì đây là một tổ đội chỉ toàn người bình thường, nhưng không biết do nhân quả nào mà lại phải trải qua cuộc sống lính tình nguyện khó có thể nói là bình thường. Nhờ vậy, bọn cậu cũng đã rèn luyện được kha khá.

Đời có lúc thăng lúc trầm, mà nói đúng hơn là gần đây chỉ toàn thăng nhĩ. Dù thực tình là cũng có rất nhiều chuyện xảy ra. Bọn tớ vẫn còn sống đấy, Manato, Moguzou.

Chính vì mình còn sống, nên bây giờ mới có thể gọi thăm những đồng đội đã khuất trong lòng như thế này đây.

3. Ma quỷ trong đêm

ái gì đó... mà Kiichi phát hiện ra là ám chỉ thứ này à?

Haruhiro nín thở dưới bóng cây, kiểm tra tay cầm của con dao găm lấy từ hang dwarf. Con dao găm này thật sự là đồ vật từ một trăm năm trước sao? Thật khó mà tin ngay được. Cậu thường nghe nói rằng thợ dwarf có tay nghề cực cao. Có vẻ đúng là danh xứng với thực. Tuy vẻ ngoài chỉ là một con dao găm bình thường, nhưng bên cạnh việc thân kiếm và chuôi được trang trí tỉ mỉ, cầm thử mới thấy khác biệt. Độ cân bằng tốt. Rõ ràng là dễ sử dụng. Chỉ cần kì cọ một chút, bề mặt lưỡi dao đã hiện lên sáng bóng. Cả món vũ khí được đặt tên là Đoàn kiếm lửa, hình dáng vốn đã đặc biệt rồi, nhưng dường như có bí mật nào đó ẩn giấu trong hình dáng ấy, khiến cảm giác khi vung rất vừa vặn, lại còn cực kì sắc bén.

Hễ nắm trong tay vũ khí tốt, con người ta sẽ thấy vững tâm. Tưởng như có một cây cột vô hình dựng lên ở trung tâm thân thể. Nếu như có gì nguy hiểm, ta có thể dựa vào cây cột ấy, thứ sẽ không dễ lung lay chỉ vì vài chuyện cỏn con.

Sệt sệt, sệt...

Sệt, sệt sệt, sệt sệt sệt, sệt...

Âm thanh vang lên nghe như tiếng kéo lê vật nặng.

Lạch cạch... lạch cạch, lạch cạch... lạch cạch, lạch cạch, lạch cạch...

Cậu cũng loáng thoáng nghe thấy âm thanh vật cứng cọ vào nhau.

Các đồng đội đã lui về khu vực sống núi gần đó. Một mình Haruhiro đi xem xét tình hình. Dù vậy, cậu không có gan tiếp cận quá gần, mà cũng không cần làm thế. Haruhiro không

xuống hẳn khỏi sống núi, còn *bọn chúng* thì đang di chuyển ở thung lũng bên dưới cách chỗ cậu khoảng mười mét.

Ánh trăng xuyên qua tầng mây lững lờ trôi.

Cậu đã nhìn thấy hình dạng của chúng.

Có vẻ là con người, hoặc một chủng tộc giống con người. Hầu hết đều trang bị vũ khí. Dù có tăng tốc cũng không thể gọi cái kiểu đi đó là nhanh nhẹn. Lúc thì chậm chạp đầy mệt mỏi, lúc lại vung về một cách lạ kì. Cũng có những kẻ buông thông một bên vai trông không được tự nhiên, cả người nghiêng ngả, trông như một hàng tàn binh mình đầy thương tích do chiến đấu.

Nghe đâu cái đó được gọi là Deadman Parade (Cuộc diễu hành của người chết).

Chúng là người chết. Không một kẻ nào còn sống cả. Chúng là những thi thể biết cử động. Nếu buộc phải phân loại chúng, thì những kẻ tuy còn xác thịt nhưng đang phân huỷ sẽ là zombie, còn những kẻ chỉ còn mỗi bộ xương là skeleton.

Dù là skeleton hay zombie, bình thường khó mà nghĩ được rằng thần kinh hay cơ bắp của chúng đang thực hiện chức năng của mình một cách hoàn hảo, nên không thể nào có chuyện chúng cử động. Chắc chắn không thể cử động. Người ta nói rằng lời nguyên của No-Life King [Vua Bất tử] khiến chuyện đó trở thành có thể, nhưng cụ thể thì cái gì, với cơ chế nào đã làm bọn chúng cử động vậy? Lẽ nào chúng đang bị điều khiển ư?

Cậu muốn đến gần bọn chúng thêm chút nữa.

Không, không phải. Haruhiro có chuyện muốn làm thử.

Cậu hít thở sâu thật sâu.

Có ba kĩ xảo cơ bản.

Một là Tiềm - Hide, xoá đi sự tồn tại của bản thân.

Hai là Phù - Swing, di chuyển khi vẫn xoá đi sự tồn tại.

Ba là Độc - Sense, tập trung tất cả các giác quan để cảm nhận được sự tồn tại của kẻ khác.

Về mặt hình dung thì sẽ thế này. Chìm xuống bên dưới mặt đất mà không phát ra tiếng động. Lúc lặn vào thì giống như ở

trong lòng biển chứ không phải trong lòng đất. Có thể di chuyển một cách tự do. Và rồi, chỉ có mắt và tai lộ ra khỏi mặt đất, để nhìn, nghe, cảm nhận các sự vật, sự việc ở phía trên.

Stealth [Ẩn hình].

Cậu đã vào được trạng thái đó rất nhanh.

Nếu là lúc trước.

Không được.

Cậu có thể đi đến vị trí tốt hơn. Chỉ một chút nữa. Nếu vượt qua được chỗ này, cậu có thể vào. Thế mà lại có cái gì đó đang cản trở Haruhiro. Đương nhiên, Stealth [Ẩn hình] không hề dễ dàng. Nhưng, cậu đã làm được. Trong một khoảng thời gian nhất định, cậu thậm chí còn có thể chuyển đổi trạng thái bật và tắt ngay lập tức.

*Cảm giác đã vào trạng thái Stealth một cách hoàn toàn được khắc ghi rõ nét trong đầu Haruhiro. Tầm nhìn lập tức mở rộng, giúp cậu nhìn được những thứ vốn không thể nhìn thấy, nghe được những âm thanh vốn không thể nghe thấy, thậm chí có thể chạm vào và cảm nhận những thứ ở rất xa. Nhìn thấy và nghe thấy quá nhiều đã khơi dậy thứ ảo giác tựa như ý thức rời khỏi thân thể, quan sát khu vực xung quanh bản thân theo phương chéo từ trên cao xuống. Cậu đã có thể nghĩ được rằng, *mình không phải thứ bỏ đi. Kể cả một con người tầm thường như mình, nếu kiên trì cố gắng thì cũng có thể làm được những việc như thế này. Khả năng của con người đúng là tuyệt thật.**

Hiện giờ, cậu không thể đến tận đó. Có lẽ chỉ còn một bước, không, nửa bước nữa thôi, nhưng khoảng cách đó vẫn là quá lớn. Vào được và không vào được có sự khác biệt rất lớn, lớn vô cùng. Nếu vào trạng thái Stealth [Ẩn hình] thuận lợi, cậu có thể từ đằng sau lén lút áp sát cả những kẻ địch tràn đầy sát khí đang tìm kiếm mình. Cậu không cảm thấy mình sẽ thất bại. Bởi lẽ, nếu đối phương sắp sửa quay người lại, cậu sẽ biết điều đó rõ như lòng bàn tay.

Haruhiro ngồi thụp xuống.

“... Là suy sút phong độ à?”

Không biết từ lúc nào nhỉ? Có nguyên nhân nào đó không? Có lẽ là... có.

Bị đám guorella truy đuổi, Haruhiro đã chạy vào công trình giống như nhà giam. Dù vậy, đám guorella vẫn ập tới, và cậu phải làm gì đó với chúng. Con thủ lĩnh. Cậu chỉ còn cách hạ gục con guorella thủ lĩnh. Để làm được điều đó, Haruhiro cố bước vào trạng thái Stealth, nhưng không thành công, có lẽ là do cậu đã sức cùng lực kiệt. Thế rồi, Merry đã...

Haruhiro vừa hít vào vừa đứng bật dậy. Cậu giương dao găm. Cậu tưởng như tim mình đã ngừng đập.

Merry mở to mắt và đứng sững người. Cô ấy cách Haruhiro chưa đến ba mét. Cô ấy có vẻ khá bất ngờ, mà Haruhiro cũng thế. Hay nói đúng hơn là Haruhiro ngạc nhiên hơn gấp nhiều lần.

“Tại...”

Khoan khoan. Không thể nói chuyện lớn tiếng được. Ở thung lũng bên dưới chỗ này đang lúc nhúc cả đồng zombie và skeleton.

Haruhiro vừa cẩn thận không để phát ra tiếng bước chân, vừa tới gần Merry.

“... Tại sao cậu lại ở đây?”

Nghe Haruhiro nhỏ giọng hỏi, Merry cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi cất giọng như thì thầm để đáp lại.

“Tại tớ lo. Thái độ của Haru hơi là lạ.”

“Hử? Vậy hả? Tớ nghĩ là làm gì có chuyện đó nhỉ.”

“Có lẽ là do tớ tưởng tượng. Xin lỗi.”

“Kh... Không cần phải xin lỗi... Mà cậu đến đây một mình à?”

“Ồn cả mà.”

“... Vậy à?” Haruhiro gạt đầu mơ hồ. Merry bước đi, rồi dừng lại ngay lập tức. Từ đó có thể nhìn được xuống dưới thung lũng.

“Đám người chết...”

“Ừ.”

Haruhiro đứng cạnh Merry, đang định thu dao găm vào vỏ, nhưng ngừng lại và chĩnh tay cầm. Song cuối cùng, quả nhiên

cậu vẫn thu nó vào vỏ.

“Có vẻ là lời nguyên của No-Life King [Vua Bất tử].”

“Haru nghĩ vậy à?”

“... Cũng chẳng biết nữa. À không, tại người ta vẫn nói đó là lời nguyên mà.”

“Tớ...”

Merry cắn chặt môi. Cầm cô ấy run run. *Đau đấy. Cậu sẽ bị rách môi mất.* Cậu muốn lên tiếng. Nhưng không hiểu sao lại không làm được. Merry đang dán mắt vào đám người chết. Haruhiro đột nhiên nghĩ rằng, phải chăng Merry không lo lắng cho Haruhiro mà chỉ muốn tận mắt kiểm tra đám người chết. Nhưng để làm gì?

“... Tớ lạ lắm phải không? Tớ làm mọi người phải quan tâm lo lắng. Tớ biết điều đó chứ.”

“Thì đúng là, bọn tớ quan tâm đến cậu mà... Vì chúng ta là đồng đội. Chuyện đó quan trọng lắm.”

“Có lẽ chỉ là tớ thấy mọi thứ không ăn khớp. Dù rằng tớ vẫn là tớ thôi.”

“Còn tớ... bọn tớ... không có gì thay đổi.”

“Tớ cũng biết điều đó.”

Merry vẫn tiếp tục nhìn đám người chết. Cô không nhìn về phía Haruhiro, chỉ thoáng mỉm cười.

“Shihoru và Yume vẫn tựa vai vào tớ. Kuzaku cũng không né tránh tớ. Đương nhiên, Haru cũng vậy. Tớ nghĩ Setora là người tốt. Con nyaa màu xám thì dễ thương. Mọi thứ cứ như một trò đùa. Tớ hơi sợ ngủ. Dù mọi thứ rất đổi bình thường, nhưng nếu tất cả chỉ là mơ thì tớ phải làm sao. Nếu là mơ thì tớ thà làm rõ luôn cái gì là thật, cái gì là mơ. Nhưng tớ sợ. Tớ không muốn biết.”

“Merry.”

“Có lẽ tớ đang trốn tránh. Tớ nghĩ rằng mình phải chạy trốn. Tớ bất thường. Tớ chắc chắn đã thay đổi. Nhưng tớ không muốn

nghĩ thế. Nếu tớ kì lạ, tớ muốn ai đó nói rằng mình kì lạ. Tớ sợ bị nói thế, nhưng tớ cũng sợ nếu không ai chịu nói ra.”

“Này, Merry...”

“Tớ mong cậu sẽ ngăn tớ lại. Rõ ràng tớ ở đây, mà lại cứ như đang ở nơi nào khác. Tớ đang ở đâu? Tớ biết chứ. Tớ ở đây. Vậy mà tớ lại không biết. Dù không phải mọi lúc, nhưng thỉnh thoảng tớ không biết nữa. Tớ như sắp bị một cơn gió mạnh thổi bay. Tớ đang ở đâu chứ? Ai đó hãy nói cho tớ biết đi. Tớ...”

Nếu để mặc thì giọng Merry sẽ ngày càng lớn. Cuối cùng, cô ấy sẽ hét lên. Như thế chắc chắn sẽ rất tệ. Haruhiro phải làm gì đó. Liệu Haruhiro có thể nói rằng trong đầu cậu thực sự chỉ có điều đó hay không? Mọi chuyện xảy ra quá đường đột, cậu lại không thể giải thích cặn kẽ được rằng, vì cảm xúc bản thân như thế như thế, nên mình đã làm vậy. Tóm lại, cậu buộc lòng phải làm như vậy.

Haruhiro lúc đó không còn lựa chọn nào khác ngoài ôm chặt lấy Merry.

Haruhiro có lẽ là đứa ngốc nghếch, nhưng Merry thì khác. Cô ấy cố gắng che chắn cơ thể mình cẩn thận theo phản xạ. Vì vậy, hai cánh tay đang co lại của Merry bị kẹp giữa cô và Haruhiro. *Mình có nên buông ra không? Hoặc đúng hơn là mình phải buông ra chứ nhỉ? Đương nhiên là thế rồi? Mình đang làm gì thế này? Lại đi ôm chặt cô ấy. Có lẽ mình hâm rồi, mà không phải, mình là một thằng ngốc đích thực chứ còn gì nữa?*

Thế nhưng, tay Merry không cử động. Cô ấy cũng không cự quật người. Cô ấy không cố đẩy Haruhiro ra.

Xét theo tiêu chuẩn của nữ giới, Merry thuộc dạng cao, còn Haruhiro thì không cao lớn mấy. Nhưng cậu vẫn cảm thấy rằng, *thì ra đây là con gái. Khung xương hay lượng cơ bắp của con trai với con gái đúng là khác nhau ghê.* Kể cả khi ôm từ phía chính diện như thế này, Merry vẫn nằm gọn trong vòng tay Haruhiro. Nói thật lòng thì cậu không hề nghĩ rằng người như mình có thể bảo vệ hay giữ lấy cô ấy. Haruhiro đã luôn nghĩ rằng bản thân chẳng hề có tư cách, năng lực, hay lòng độ lượng nào như thế cả.

Nếu bỏ qua chuyện làm được hay không thì tất nhiên, cậu muốn bảo vệ cô ấy.

Bản thân điều đó cũng đáng sợ, khiến cho chân cậu cứng lại, không thể bước đi. Không, không phải vậy. Không phải *không thể bước đi*, mà là *không hề cất bước*.

“Merry ở đây mà. Bên cạnh tớ. Cậu không cần nghĩ, và tớ cũng sẽ không để cậu nghĩ rằng không biết bản thân đang ở đâu. Bởi tớ cảm nhận được Merry đang ở đây mà.”

Haruhiro lo nơm nớp, không biết mình có lỡ lời nói câu gì kì cục không. Chỉ một thoáng sau, cậu đã không còn nhớ những gì mình đã nói, nên vốn dĩ cậu cũng chẳng thể xác định được chúng có kì cục hay không.

Merry thở hắt ra. Cơ thể cô ấy gần như không còn căng cứng nữa.

“Tớ muốn tiếp tục như thế này mãi mãi.”

Trước khi kịp hỏi: “Ừa, ý cậu là gì?”, Haruhiro đã ghé môi lại gần vị trí sát phía trên tai trái của Merry. Người Merry run lên, cô ấy thở ra một cái. Tóc Merry phủ lên khuôn mặt. Cậu ngửi thấy mùi của Merry. *Tiêu rồi, mình có vẻ biến thái? Hay không phải?* Dù sao thì Haruhiro cũng không có kinh nghiệm, nên cậu không rõ hành vi này sẽ được xếp vào loại nào.

Cậu cảm thấy mình đã làm một chuyện khá táo bạo. Cậu nghĩ mình sẽ không thể làm được hơn.

Không thể, thật sao? Đây là giới hạn à? Haruhiro đã cố gắng đến mức này, liệu về sau cậu có hối hận? Bởi vì, tình huống này có lẽ sẽ không có lần thứ hai. *Có lẽ mình sẽ không hối hận? Merry không tỏ ra khó chịu. Chắc vậy. Chẳng phải nếu đã thế thì nên nhắm đến mục tiêu xa hơn? Xa hơn? Xa hơn là thế nào vậy?*

Chà.

Chuyện đó thì mình có biết đâu. Mang về xem xét thử cũng được nhỉ? Không được sao? Chắc không được rồi. Là bây giờ. Chỉ có bây giờ thôi. Đúng vậy.

“Giờ...”

Phải chăng “Giờ bọn mình làm gì đây?” là điều Haruhiro định nói? Hỏi hả? Hỏi luôn Merry á? Việc đó thế nào nhỉ? Chẳng thế nào cả. Hỏi vậy tuyệt đối không hay ho gì. Chuyện ở mức đó thì đến cả Haruhiro cũng biết.

“... thì về thôi nhỉ”

Một khoảng lặng trong giây lát.

“Ừ,” Merry gật đầu rồi bật cười.

Dù hơi khác với kiểu “không biết tại sao nhưng tớ xin lỗi”, lúc này, Haruhiro vẫn cực kì muốn tạ tội. Cậu muốn thực hiện một cú dập đầu quỳ lạy sánh ngang với bậc thầy quỳ lạy trong truyền thuyết. *Nhưng mình không làm đâu nhé? Không đời nào mình làm thế. Mà cũng chẳng làm được.*

Haruhiro vừa lùi ra sau, vừa buông hai tay khỏi Merry. Ít nhất cậu cũng muốn cúi đầu xin lỗi. *Mà không, đã bảo là mình sẽ không làm thế mà. Nhưng cơ thể lại thành thật quá. Mặt mình cứ tự tiện cúi gằm.*

“Chắc chắn mọi người đang đợi bọn mình đây.”

Nếu Merry không nói vậy thì có lẽ Haruhiro đã không thể di chuyển khỏi đó lấy một bước, dù bao nhiêu thời gian có trôi qua.

Haruhiro và Merry quay lại sống núi nơi có các đồng đội. Shihoru với Yume đang ngồi ngả người lại với nhau, lưng tựa vào gốc cây, thở đều đều trong giấc ngủ. Kuzaku dường như cũng đang lơ mơ ngủ, nhưng thấy Haruhiro với Merry về một cái, cậu ấy vẫn cất tiếng và khẽ cúi chào. Cái thái độ đó là sao? Là thế nào đấy?

Cậu không thấy bóng dáng Kiichi, có lẽ nó đang bận đi tuần.

Chỉ có Setora đang đứng.

“Gì vậy, hai người, về sớm thế.”

“... Vậy... hả?”

Ừa, câu đó nghĩa là gì? Cái gì sớm mới được? Ý cô là sao?

Cậu không hỏi được.

Ngày hôm đó, Haruhiro đã trải qua một đêm mất ngủ thật là vô ích.

4. Đã đi chu du thì phải lịch thiệp

Ơ bản thì bọn Haruhiro vẫn đang tiến về hướng Đông.

Tiến về phía Đông chắc chắn sẽ đâm ra đến biển. Cứ thế đi dọc xuống phía Nam theo đường bờ biển thì đến một lúc nào đó sẽ tới được Thành phố tự do Verle. Verle và Alterna có qua lại. Nếu có thể đi theo thương đoàn hay gì đó, hoặc nhận công việc hộ vệ, bọn cậu chắc sẽ quay về được Alterna.

Đó là một kế hoạch qua loa đại khái, nhưng cũng chẳng thể nào khác được. Vùng này là đất địch, cách xa muôn trùng lãnh thổ của loài người. Cũng chẳng có cả bản đồ, nên bọn cậu không thể lập ra kế hoạch chi tiết được.

Vừa đảm bảo thức ăn, nước uống, vừa tiến về phía Đông. Nơi đây là đường núi, hay nói đúng hơn là trong núi, chẳng thấy chỗ nào có đường đi. Mặc dù không phải là có thể nhắm thẳng hướng Đông mà tiến, nhưng nếu đã không bàn đến phía Bắc thì lộ trình hơi lệch về phía Nam cũng chẳng thành vấn đề.

Tuy vậy, núi non rất cam go.

Có lẽ khu vực này nằm trong dãy núi Kuaron. Có điều, không thấy ngọn núi nào cao quá. Cảm giác là những ngọn núi cỡ hàng trăm hay một nghìn mét cứ nối nhau không dứt. Cái kiểu này ẩn chứa nhiều cạm bẫy, dốc lên dốc xuống rất gập ghềnh. Nếu độ nghiêng quá lớn thì leo thẳng lên hay leo thẳng xuống đều sẽ vô cùng nguy hiểm, mà có khi ngay từ đầu đã là bất khả thi. Dù có đi bộ theo đường zigzag hơn mười kilomet thì nếu quy về khoảng cách trên phương ngang cũng chỉ tiến được vài kilomet mà thôi. Đó là chuyện thường.

Dù vậy, mặt đất cuối cùng cũng trở nên khá bằng phẳng. Khi trông thấy thứ tựa như mặt nước lấp lánh ở tận cùng đất liền trải từ phía Đông xuống phía Nam, Kuzaku phát ra tiếng “hố” kì

quái, nhảy căng lên và hét lớn: “Không phải biển kia sao!?” Haruhiro hiểu cảm xúc của cậu ấy. Haruhiro cũng vui mừng. *Dù rằng mình sẽ không kêu “hố”.*

Tự nhiên cậu thấy tràn đầy khí thế. Tuy nhiên, người đời có câu “dục tốc bất đạt”, không nên tăng tốc một cách vội vàng. Haruhiro là dạng biết kiểm soát những tình huống như thế này, đó cũng xem như một trong số điểm mạnh không được nhiều lắm của cậu. Giờ cũng không có thằng ngu luôn mồm chửi rửa Haruhiro là “cái thằng nhảm chán chết tiệt, với tư cách một con người thì cái kiểu đó chẳng thú vị gì hết nhé thằng cặn bã,” nên cậu sẽ kiềm chế, chống chịu và cả bọn sẽ thận trọng tiến lên.

“Này này!”

Yume đang vẫy hai tay trên ngọn đồi nhỏ nổi lên tròn trịa cách khoảng mười mét ở đằng trước.

“Ăn cơm tối ở đây được không!? Chỗ này, gió thổi thích lắm!”

Đã sắp xế chiều. Kể cả có là không gấp gáp đi nữa thì bọn cậu cũng đã đi bộ gần hết nửa ngày, vậy mà Yume vẫn vô cùng hoạt bát.

“Tôi nghĩ là cơm thì ăn ở đâu mà chẳng giống nhau...”

Setora trông có vẻ ngao ngán, nhưng vẫn nhanh nhẹn bước tới và bắt đầu sửa soạn nấu cơm ở phía trước ngọn đồi.

“Này, trung khuyến. Nhóm lửa đi.”

“Rõ!” Kuzaku đáp lại ngay lập tức. Nhóm lửa xong, cậu ấy mới nghiêng cổ hỏi: “... Mà trung khuyến gì chứ? Ít nhất thì tôi cũng không định làm chó của Setora. Cô có thể sửa cách gọi đó đi không?”

“Không ạ.”

“Đừng bắt chước kiểu nói chuyện của tôi...”

“Vậy thì cậu cứ ngậm mồm lại và làm việc đi. Tôi bận lắm. Đừng có quấy rầy tôi, trung khuyến.”

“Chẳng hiểu sao tôi lại bắt đầu thấy muốn sửa gâu một cái đây...”

Haruhiro thầm lên tiếng với trung khuỷn trong lòng rằng, “nếu muốn sửa thì cứ sửa đi bạn tôi ơi,” rồi vu vơ nhìn Merry. Không hiểu có chuyện gì, mà không, chắc chỉ đơn giản là trùng hợp, Merry cũng đưa mắt về phía Haruhiro. Nhờ vậy, mắt hai người chạm nhau.

Giờ thì làm thế nào đây?

Nếu là một quý ông đang đi đây đi đó thì đây là lúc cất tiếng chào: “A, xin chào xin chào, trùng hợp thật đấy, ha ha ha.” Nhưng Haruhiro không phải quý ông đi đây đi đó. Mà quý ông đi đây đi đó là cái gì cơ?

Haruhiro và Merry nhìn nhau chăm chú. Nhưng kết quả là chuyện cũng chỉ đến thế, chẳng có ý gì đặc biệt trong hành động ấy cả. Giả sử Merry nhìn sang chỗ khác như không có chuyện gì xảy ra thì chắc Haruhiro cũng chẳng nghĩ gì. Merry có khi cũng giống vậy. Nhất định là sẽ giống phải không? Haruhiro không phải Merry nên cậu không thể khẳng định. Vì vậy, cậu không muốn chẳng may lại khiến cô ấy cảm thấy rằng, “a, gì thế, chẳng lẽ cậu ấy tránh né mình?” *Thôi nào, làm gì có chuyện tớ tránh né cậu kia chứ? Cậu thật là...*

Có lẽ Merry cũng mang tâm trạng giống Haruhiro và khó chủ động nhìn đi chỗ khác. Nếu vậy, đây là lúc Haruhiro dốc hết dũng khí để thực hiện việc đó trước Merry. Ôi nhưng mà, cậu không muốn bị hiểu lầm.

Shihoru chật vật trèo lên đồi. Haruhiro trông thấy bộ dạng đó ở góc tầm nhìn. *Chờ chút chờ chút? Này?*

Cậu phải lên tiếng chứ. Shihoru. Xin cậu mà. “Các cậu đang làm gì thế, có chuyện gì vậy?” chẳng hạn. Chỉ cần cậu nói một tiếng, tớ sẽ đáp lại rằng: “Hử, gì cơ, có sao đâu,” và lấy đó làm cớ để thoát khỏi tình trạng bế tắc này. Tại sao cô ấy lại mặc kệ Haruhiro với Merry nhỉ? Lẽ nào chỉ có hai người bị ra rìa? Mọi người đang âm thầm cấu kết với nhau? Họ gạt Haruhiro và Merry ra à? Bọn cậu bị tẩy chay hả? Không thể nào. Làm gì có. Không. Không có. Không thể có chuyện đó.

“... Nư?” Yume thốt lên. *Hay lắm, Yume. Theo đó, tớ sẽ tò mò rồi nhìn sang.* Haruhiro thực tế đã làm vậy. Yume hơi nghiêng đầu và nhìn xuống dưới chân.

“Ồ? Vừa rồi ý, có cái gì đó...”

Shihoru đang leo dở lên đồi khẽ la “oé” một tiếng.

“Bạn Shihoru!? Sao thế... ếếếếế...!?”

Kuzaku nhẩy lùi lại, Setora cũng kêu “hả?” và nhìn lên đồi.

Là đồi thật sao? Hoặc có lẽ đó không phải một ngọn đồi. Ít nhất thì cũng không phải một ngọn đồi bình thường đâu nhỉ? Một ngọn đồi bình thường trông ra dáng một ngọn đồi, thực sự giống một ngọn đồi thì sẽ không di chuyển đâu nhỉ?

“Nya, nya, nya...!”

Yume nhẩy tưng tưng bên trên ngọn đồi. Nói đúng hơn là cô ấy đang cố tìm cách giữ thăng bằng để không bị ngã.

Ngọn đồi được bao phủ bởi cỏ, có đường kính mười hay mười lăm mét, chiều cao cỡ mười mét đang rùng rùng chuyển động.

“Híííic...”

Shihoru bám vào mặt nghiêng nhấp nhô của ngọn đồi, bật ra tiếng kêu thảm thiết. Cô ấy đang ở lưng chừng ngọn đồi, độ cao so với mặt đất chắc khoảng năm mét chẳng?

“Này, nhẩy xuống đi, pháp sư!”

Setora hét lên. Dưới chân cô, Kiichi nhe nanh, bộ lông xám dựng ngược.

“... Nh... Nhẩy xuống kiểu gì mới được...”

“Nhanh lên, ngọn đồi đó đang sống! Cả thợ săn cũng tranh thủ lúc này xuống ngay đi!”

“Hây!”

Tính Yume quyết đoán nên đã ngay lập tức bắt đầu lao xuống khỏi ngọn đồi. Shihoru vẫn nhìn xuống lưỡng lự.

“Ngọ... Ngọn đồi sống á...” Haruhiro lắc đầu. “... Á, giờ không phải lúc, Shihoru, làm như Setora bảo đi! Kuzaku, đỡ lấy Shihoru!”

“Gâu!”

“Cậu sửa kìa...”

“Nhỡ mồm thôi!? Shihoru! Nào, sẽ ổn thôi! Tớ sẽ bắt được cậu!”

Kuzaku đứng ngay dưới Shihoru và dang rộng hai tay.

Ngọn đồi đang sống. Không hiểu nghĩa là thế nào. Nó không chỉ rung động, mà còn như sắp sửa thay hình đổi dạng. Dù vẫn có vài chỗ lồi lõm, nó vẫn là một ngọn đồi tròn trịa xét về tổng thể. Nhưng giờ không phải thế. khắp nơi đều là những chỗ thò ra, thụt vào. Cùng với đó, đất đang chảy rào rào xuống cuốn theo đám cỏ bám rễ ở đó, cứ như một trận lở đất ở mức độ nhẹ vậy.

“Shihoru!” Merry thúc giục.

Về như cuối cùng đã hạ quyết tâm, Shihoru rời khỏi mặt dốc. Quả thực là hút chết, vì ngay sau đó, vị trí cô ấy vừa mới đứng sụp xuống mất cả một mảng to. Kuzaku đỡ lấy Shihoru.

“Lùi lại!” Haruhiro vừa ra chỉ thị vừa lùi ra sau. Bản thân cậu không có ý định lùi bước, nhưng vẫn thoái lui trong vô thức. Ngọn đồi đang sống. Là thế này sao?

Ngọn đồi từ từ *đứng dậy*.

Đương nhiên là đồi thì không đứng dậy. Một ngọn đồi bình thường, thậm chí kể cả một ngọn đồi không bình thường, quả nhiên cũng sẽ không đứng dậy. Bởi vậy, thứ đó ngay từ đầu đã không phải một ngọn đồi. Nó là một sinh vật. Nó đã thu mình nằm đó rất rất lâu. Dãi dầu mưa gió, bị đất cát phủ lên, đến cả thực vật cũng đâm chồi sinh trưởng. Kết quả, nó trở nên giống như một ngọn đồi.

“... To quá.” Merry thì thầm.

Nhỉ? Thật sự luôn.

Đầu tiên, thứ đó quỳ gối, sau đó đổi sang tư thế khom người, và có vẻ còn muốn đứng thẳng, nhưng hông nó cứ gập lại như ông lão, dường như không thể thuận lợi dựng nửa thân trên lên. Khá nhiều cỏ và đất vẫn bám chặt không rời. Không khó để thấy rằng một phần của nó đã đồng hoá với bãi cỏ. Liệu có phải cỏ mọc luôn trên da nó hay không? Nhưng đó là con người. Hay nên nói là có hình người nhỉ? Hình dáng cơ thể của nó giống với

bọn Haruhiro. Kích thước thì khác biệt rất lớn. Bởi vì, dù đang gập người đến thế kia, nó vẫn cao trên mười lăm mét, mà có khi phải hai mươi mét ấy?

“Em đã từng nghe nói về nó. Người khổng lồ rừng rậm.”

Không biết từ lúc nào, Setora đã dẫn theo Kiichi đứng ngay bên cạnh Haruhiro. Haruhiro vừa đánh mắt nhìn sang khuôn mặt trông nghiêm của Setora thì không hiểu sao cô lại bước ngang và tách ra nhanh chóng.

“Đó là một nhánh của tộc người khổng lồ, chúng thường ngủ giống như thú ngủ đông và sống được đến mấy trăm năm... Em đã từng không nghĩ rằng chúng thật sự tồn tại.”

“Ồ, oa, oa, oa, oa...!”

Kuzaku đang chạy tới, tay vẫn ôm Shihoru. Haruhiro mở to mắt.

“A, khoan, gự...”

Người khổng lồ rừng rậm vươn tay ra như sắp ngã. Là Kuzaku. Nó đang nhắm đến Kuzaku. Ế? Gì vậy, gì vậy, gì vậy? Bắt xong nó định làm gì? Có lẽ nào, nó sẽ ăn? Vì mới thức dậy khỏi giấc ngủ dài nên nó đói bụng?

Kuzaku vừa gào thét “á á á á á á á á á á á á á á á á á á á”, vừa mài miết guồng chân. Shihoru bám lấy Kuzaku và cũng la hét “á á á á á á á á á á á á á á á á á á á”. Haruhiro muốn cứu hai người. Nhưng đối thủ quá to lớn. Dù có làm cách nào cậu cũng không thể ngăn được một tên như thế. Dù vậy, cậu vẫn phải làm điều gì đó. Vì Kuzaku và Shihoru là những đồng đội quan trọng, còn Haruhiro là thủ lĩnh. Nhưng nếu nói huỵch toẹt ra không giấu giếm gì thì ngay ở giai đoạn Haruhiro cho rằng chuyện này là không thể, suy nghĩ của cậu đã hoàn toàn dừng lại. Haruhiro của lúc đó không khác gì một kẻ đứng ngoài cuộc.

“Delm Hel En Balk Zel Arve...!”

Thần chú. Là ma thuật. Không phải Shihoru.

Là Merry. Merry đã niệm thần chú và phát động ma thuật. Phép Blast [Phát nổ] trong Arve Magic [Ma pháp hoả diễm]. Ngọn lửa bùng lên từ mắt tên khổng lồ rừng râm. Người khổng lồ

rừng rậm lão đảo. Không phải là suýt ngã, mà nó thật sự đã ngã dúm dui. Cơ thể khổng lồ đổ nghiêng, rồi cứ thế đâm sầm xuống mặt đất.

Kuzaku và Shihoru không sao. Dù tình huống thật nguy hiểm, nhưng họ may mắn không bị tên khổng lồ rừng rậm tóm được. Haruhiro vung tay.

“Mọi người, chạy mau!”

Setora và Kiichi lao đi. Yume dường như định tạm thời lánh nạn theo hướng khác, rồi sẽ quay lại tập hợp sau. Kuzaku vẫn bế Shihoru cũng đang đi tới.

“Merry!?”

Cậu nhìn sang thì thấy Merry đang ôm trán, nhắm tịt mắt, nghiêng rãng. Trông cô ấy có vẻ khổ sở. Khi cậu chạy tới đặt tay lên vai Merry, cô ấy đáp rằng: “... Ừm. Tớ vẫn ổn,” nhưng trông chẳng ổn tí nào. Nếu không phải là lúc này, cậu đã để cô ấy nằm nghỉ, hoặc ít nhất cũng ngồi xuống uống miếng nước. Tiếc rằng giờ không có thời gian. Có lẽ không phải là người khổng lồ rừng rậm không dính thương tích nào, nhưng nó đã chuẩn bị nhổm dậy. Haruhiro kéo tay Merry. Bàn tay ấy rất lạnh. Cậu nắm thật chặt và cô cũng nắm đáp lại. Hai người im lặng chạy đi.

5. Tuổi trẻ, năng lực và sự kiên trì

Tiến về hướng Đông.

Từ giữa đường là tiến về hướng Đông Nam.

Không phải toàn chuyện tốt. Thậm chí phải nói là chẳng có mấy chuyện tốt, nhưng cũng không phải toàn chuyện xấu. Ví dụ như, trong cơn bão vẫn vũ, bọn cậu tình cờ tìm được một cái hang có vẻ trú ẩn được. Sau đó, trời hửng nắng như một trò đùa, mang lại cảm giác vô cùng dễ chịu. Cơm Setora nấu khá là ngon. Tuy chỉ là tùy hứng nhưng Kiichi vẫn hay dụ người vào cậu, nó còn kêu lên khoan khoái mỗi khi được vuốt ve, dễ thương ra phết. Những niềm hạnh phúc nhỏ bé bất ngờ thay vẫn luôn tồn tại rải rác ở khắp nơi. Chỉ là chúng ta mãi vẫn không chịu nhận ra rằng chúng đang ở đó.

Chuyến đi này đã dạy cho cậu rất nhiều điều. Có lẽ nó là một cuộc hành trình không tồi chút nào cả.

Haruhiro bất giác mang trong lòng tâm trạng kiểu như “và rồi chuyến đi của chúng ta đến đây là kết thúc”.

“Đây là biển à?” Setora thì thầm.

Kiichi dụ người vào chân cô, lúc lắc cái đuôi dựng đứng. “Là biển này...” Yume nheo mắt và cười sung sướng. Shihoru ngồi xổm xuống, thở phò một hơi.

“Haruhiro.” Kuzaku quay sang với bộ mặt vô cùng nghiêm túc.

“... Gì vậy?”

“Tớ hét lên có được không?”

“Hả? Hét á? Thì cũng không sao, nhưng...”

“Vậy thì tớ hét đây.”

Kuzaku bắc hai tay lên miệng như cái loa, ngửa người ra sau, hít sâu rồi...

“Là biển đâyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy...!”

“... Ngốc,” Merry vẫn vợ nói. Haruhiro hoàn toàn đồng cảm với cô, nhưng cũng không hẳn là cậu không hiểu tâm trạng của Kuzaku.

Bọn Haruhiro phóng mắt ra xa và nhìn thấy biển từ ngọn núi cuối cùng. Chắc độ cao khoảng ba trăm mét tính từ mực nước biển. Xuống khỏi ngọn núi này là đến vùng ven biển. Phía trước đương nhiên là biển xanh rộng bao la. Bọn cậu chán núi lắm rồi. Cậu cảm thấy như mình đã leo lên leo xuống đủ phần cho cả cuộc đời. Cuối cùng cũng đến lúc này. Đây đã là ngọn núi cuối.

Ngày hôm trước, dù đỉnh ngọn núi cuối cùng này đã ở ngay trước mắt, bọn cậu vẫn cắm trại chứ không leo lên. Mọi người đều háo hức, định bụng sẽ thức dậy từ khi trời còn tối để ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi. Kết quả là, việc leo núi tốn thời gian hơn tưởng tượng, nên bọn cậu đã không thể nhìn thấy khoảnh khắc mặt trời ló ra ở phía bên kia của đại dương. Dù bỏ lỡ thời khắc bình minh, nhưng đó vẫn là một khung cảnh tuyệt vời. Nếu có tâm hồn thi sĩ, chắc Haruhiro đã ngâm thơ một đến hai bài.

“... Mình chẳng nghĩ ra cái gì cả.”

“Cái gì cơ?” Merry hỏi.

“À, không, gì ấy à...”

Dù được bao bọc trong bóng tối phủ xuống bởi bầu trời sáng tờ mờ, cô ấy vẫn đón lấy ánh bình minh và toả sáng lấp lánh. Nếu là nhà thơ hẳn đã có thể dùng những ngôn từ đẹp để ca tụng cô ấy rồi.

“... Tớ thấy, đẹp quá, đến mức đầu óc trở nên, trống rỗng.”

“Đúng thật,” Merry nhìn biển và khẽ hít vào.

Tớ không nói về biển đâu.

Cũng không phải về mặt trời đang rải mười tỉ viên đá quý lên mặt biển làm nó sáng lên lấp lánh, mà là về Merry đấy.

“Mà này, Haru,” Setora lườm cậu.

“... Vâng?”

“Cứ hể nhìn anh là em thỉnh thoảng, đúng hơn là thường xuyên thấy bức bối và muốn giết chóc ghê.”

“Nghe hung hăng thế...”

“Đúng thế. Anh hãy cẩn thận để không bị em giết đấy.”

“Ờm... Tôi muốn cẩn thận lắm chứ, nhưng cụ thể thì tôi phải làm thế nào...”

Không hiểu sao Kuzaku lại ngồi bệt xuống cạnh Shihoru và kêu “... gâu”. Shihoru không chỉ vuốt lưng mà cả đầu cậu ấy. Có phải cậu ấy đang dần hoá chó không vậy?

Cũng không phải là Haruhiro không suy đoán rằng mọi chuyện đều là lỗi của mình, nhưng mà... *đành chịu nhỉ? Hoá ra mình có tính cách mập mờ thế này à? Mình muốn làm gì đó với nó đấy chứ? Nếu thay đổi được thì mình muốn thay đổi, mình cũng định ra mặt trong thời khắc quan trọng, nhưng chắc không đủ nhỉ? Thêm nữa? Phải thêm nữa sao? Một mặt, trong trường hợp mình thực sự bước ra, cũng có vấn đề là không biết mọi việc sẽ thế nào. Gọi là ảnh hưởng đến nhiều mặt hả? Mình thế này thì vẫn là thủ lĩnh đấy? Không suy nghĩ không được. Vì có cả những chuyện như thế nên thật chẳng dễ dàng. Khó lắm. Cuộc đời quá khó khăn...*

“Mà này?” Yume chỉ tay về phía biển. “Đằng kia có cái gì trông giống thuyền ghê. Nó nghiêng phải không? Hay do Yume tưởng vậy thôi?”

Không, tuyệt đối không phải là tưởng tượng. Không biết nó cách bờ biển bao xa. Không gần, nhưng cũng không xa quá. Cái thuyền buồm đó không di chuyển, có lẽ nên diễn đạt là “đang thả neo”, nhưng có gì đó kì lạ. Nó rõ ràng bị nghiêng đúng như Yume nói.

“... Bị mắc cạn chẳng?”

Dù sao thì từ đây cũng khó lòng phán đoán. Nhóm Haruhiro xuống núi, hướng về phía biển. Nghĩ rằng đây là ngọn núi cuối cùng, cậu có tâm trạng như đi cắm trại, muốn ngâm nga hát, nhưng hể lơ là một cái là sẽ gặp thất bại ngay. Chu du là vậy đấy.

Theo như thời gian cơ thể cảm nhận thì cả bọn xuống núi trong hai tiếng rồi đi bộ thêm khoảng ba mươi phút là đến một đồng cỏ hơi cao có thể nhìn xuống bãi đá.

Con thuyền nọ ở ngay hướng chính diện. Buồm màu trắng, thân thuyền trông chưa cũ. Tình trạng không giống như bị bỏ ở đó lâu ngày rồi trở nên mục nát, chắc nó mới bị mắc cạn gần đây. Dù đấy chỉ là lập luận của một kẻ gà mờ, nhưng cậu có ấn tượng như vậy.

“Kia là thủy thủ của con tàu đó à?”

Nhóm Haruhiro tạm thời dàn thành hàng ngang và nằm rạp xuống đất. Đẳng đó có lẽ sẽ không thấy được bọn cậu.

Yume căng mắt ra quan sát. Trong nhóm, người có thị lực tốt nhất là thợ săn Yume.

“Có sáu người đàn ông... thì phải? Ý Yume là con người ấy. Tiếp đấy, cũng có kẻ không phải là người? Một tên có lẽ là orc. Có thể có cả kobold. Rồi cả *gobchin* nữa? Cái người quần băng kín mít đến tận mặt kia thì Yume không rõ là gì. Có một cô gái nữa... Ừm. Có phải con gái không ta?”

Nếu chỉ có con người thì không nói làm gì, nhưng lại có cả orc, kobold và goblin. Đã thế còn lẫn cả một cô gái loài người. Cái hội nhóm gì đây không biết?

“Nghe nói ở Verle, con người và orc chung sống với nhau đấy...”

Setora có vẻ thiếu tự tin không giống cô ấy chút nào.

Có quá nhiều yếu tố bất định. Có lẽ không nên dính vào. Cậu có để tâm, nhưng sự hiếu kì có thể trở thành nguyên nhân tự huỷ. *Cái thằng ngốc từng ở cùng bọn mình ngày xưa thường kéo theo thảm họa vì điều đó. Ừm. Có lẽ nên bỏ đi.* Tốt nhất là coi như chưa nhìn thấy gì và lặng lẽ rời khỏi chỗ này.

“Bọn mình sẽ trườn lùi rồi cứ thế hướng về phía Nam...”

Không phải trườn tới mà là trườn lùi chắc hơi khó hiểu và khó hình dung về mặt ngôn ngữ. Lúc cậu định nói lại, Yume bỗng phát ra một tiếng lặc tưng.

“Có, có chuyện gì thế, Yume?”

“Đang, vậy tay.”

“Hả? Ai cơ?”

“Cô gái... Nhưng mà, cô gái đó, có ria mép. Con gái cũng mọc râu à? Yume đâu có mọc nhỉ.”

“Cái đó có lẽ tùy người... Ờ khoan, ủa? Tay...?”

Cậu đưa mắt nhìn bóng người quả thật trông giống một cô gái kia đang vẫy tay về hướng bọn cậu. *Nhưng nhớ đâu đây là cái tình huống khiến mình nghĩ “tôi á?”, nhưng thực ra lại là người khác thì sao?* Phía sau bọn Haruhiro có ai đó, đồng đội hay bạn bè của cô ấy chẳng hạn. Thế thì vẫn nguy to. Đúng vậy. Chắc chắn là nguy to. Haruhiro ngoái lại kiểm tra. Không có. Chẳng có ai cả.

“Này!” Nhân vật trông giống cô gái cuối cùng đã bắt đầu hét lớn.

Đúng là đang nhìn rồi.

Nói đến xác suất thì phải trên tám mươi phần trăm là cô ta đang nhìn về bên này. Hay là chín mươi phần trăm? Có khi là chín mươi chín phần trăm. Chẳng nhẽ là một trăm phần trăm à?

“Này! Mấy kẻ ở đằng đó~! Ra đi~! Nếu là địch thì để giết luôn nào...!”

“... Đánh, đánh hả?”

Kuzaku định rút thanh đại đao ra. Haruhiro nói “chờ đã” để ngăn lại. Nếu phải đánh thì bỏ chạy còn hơn. Từ đây đến khu vực có nhóm kia là trên năm mươi mét. Khi cậu định ra hiệu lệnh rút lui, nhân vật bí ẩn quần băng kín mít đưa vật thể nào đó dạng ống cho kẻ trông giống như một cô gái. Cái gì đấy? Nhân vật có vẻ là con gái kia chĩa vật đó về phía bọn cậu.

“Bùm chiu!”

Người nhìn như con gái kia cất tiếng, và cùng lúc ấy, một âm thanh lớn nghe như bùm hay pằng hay đoàng vang lên, khiến Haruhiro phải chống tay nhõm người dậy. Vừa rồi có chấn động lan tới đúng không? Thứ gì đó bay đến và đập mạnh lên mặt đất ngay gần cậu. Có khói bốc lên từ mũi vật thể mà kẻ trông giống con gái đang cầm.

“... Chẳng lẽ là, một khẩu súng?”

Shihoru đã thốt ra chính xác điều Haruhiro đang định nói.

“Này! Ra nhanh lên! Lần tới sẽ trúng phóc đó! Trúng là đau lắm nha! Ta là một xạ thủ bảnh bao! Đây nhé! Dù không phải thế!”

Kẻ trông giống con gái rú lên mấy câu mà cậu nửa hiểu nửa không.

“Đó là, ma thuật... à?”

Có vẻ đến cả Setora cũng bị giật mình. Kiichi hạ thấp tư thế như dán người lên mặt đất và đang bắt đầu trườn lùi.

“Không phải. Đó không phải ma thuật. Là vũ khí.”

Haruhiro cắn ròi liếm môi. Súng. Tại sao lại có súng? Mà không, thứ gọi là súng có *tồn tại* à? Hình như... cậu chưa nhìn thấy bao giờ? Nếu vậy thì tại sao cả Haruhiro và Shihoru đều biết đến sự tồn tại cũng như tên gọi của nó? Là kí ức, là kiến thức có được trước khi đến Grimgar sao? Tóm lại, đó là thứ vũ khí dùng thuốc nổ để bắn ra đạn. Súng cầm tay, gọi đơn giản là súng. Đúng như kẻ trông giống con gái kia nói, trúng đạn không phải chuyện đùa. Có Merry ở đây nên bọn cậu sẽ được chữa trị nếu không phải là vết thương trí mạng, nhưng không phải không có khả năng bị bắn trúng chỗ hiểm và chết tức thì.

“Đừng bắn!” Haruhiro giơ một tay và hét to. Cậu dựng thẳng người quỳ trên hai đầu gối. Đồng đội của cậu có vẻ đang bối rối. Cậu thấy có lỗi vì đã tự ý hành động, nhưng chẳng còn cách nào khác. Đây là tình huống khẩn cấp.

“Đi ra thì ta sẽ không bắn!” Cô gái vẫn giương súng. “Nhưng tất cả đều phải ra! Mắt ta không phải để *lèm kẻo* đâu! Ấy nhầm, để làm cảnh mới đúng!”

“... Lấy gì đảm bảo là cô không bắn!?”

“Ừm thì hứa! Chúng ta sẽ ngoéo tay!”

“Với cái khoảng cách này thì làm sao mà ngoéo tay được!”

“Nói cũng phải! Nhưng thế thì mấy người chỉ còn cách tin ta thôi!”

“Bảo là tin nhưng bọn này còn chẳng biết cô là ai kia mà!”

“Ta cũng có biết mấy người là ai đâu! Thế là hoà!? Đấy nhỉ!”

Xét cả giọng điệu thì cô ta là một cô gái khá lạ lùng, nhưng có vẻ không ngu ngốc. Cho cô ta biết bọn cậu là lính tình nguyện liệu có sao không? Dù gì đây cũng là đất địch, phân vân quá.

“Haruhiro...” Shihoru gọi cậu. Cậu nhìn sang và thấy Shihoru gật đầu. *Đúng rồi. Là như thế.* Dĩ nhiên là không chắc chắn một trăm phần trăm, nhưng có lẽ bọn họ không thuộc thế lực đối địch với loài người. Bởi lẽ, nếu là thế, khi trông thấy bóng dáng Haruhiro, bọn họ hiển nhiên sẽ tấn công không hề do dự.

“Mọi người, đứng lên đi.”

Các đồng đội nghe theo Haruhiro và lần lượt đứng dậy. Sau đó, cô gái thấy khẩu súng cho nhân vật bí ẩn quán băng kín mít rồi chìa ngón trỏ về phía bọn cậu.

“Được rồi! Tiếp theo, một người sang bên này quyết đấu với ta! Ai cũng được, xông lên! Đi nào!”

... Có vẻ cô ta còn kì quặc hơn cậu nghĩ.

Bọn Haruhiro đi xuống bãi đá, đối mặt với nhóm người.

Bọn họ quả nhiên giống thủy thủ. À thì cũng không phải cậu biết gì nhiều nhận về thủy thủ, nhưng đại loại là bộ dạng họ có vẻ phù hợp với công việc trên tàu, không chỉ con người mà cả orc hay goblin cũng đều mang làn da đen sạm. Rất đúng phong cách những người đàn ông của đại dương.

Cô gái đội chiếc mũ với hai bên vành cuộn lên, mặc đồ nam và nuôi ria mép. À không, là *gắn vào* chứ nhỉ. Tám, chín mươi phần trăm là râu giả. Đến con trai như Haruhiro, kể cả mặc kệ cho râu mọc xả láng chắc cũng chẳng rậm được như thế.

Cô ta đang làm trò à?

Nhưng mình cũng không có cảm giác ấy.

Cô gái ưỡn ngực, khoanh tay, nhìn bọn Haruhiro một lượt. Ánh mắt không biết nên gọi là sắc sảo hay đầy áp lực nữa. Cô ta có thân hình nhỏ bé, nhưng lại sở hữu cái uy khiến người ta không cảm nhận được điều này.

“Ta là K! M! O! Của K&K! Momohina! Đấy! Xưng tên đi!”

“... K&K?” Merry nhú mày.

Cô gái dường như tên là Momohina trừng mắt và lặp lại: “Xưng tên đi!” Thế là đám đàn ông cũng hò hét: “Nghe không!”, “Đã bảo xưng tên kia mà, lũ kia!”, “Đàn ông thì giết, đàn bà thì chơi nào!”, “Muốn chơi quá!”, “Dục vọng tràn trề rồi kìa!” Chuyện này thật đáng sợ. Nhóm con gái đang khiếp đảm. Kuzaku nổi cáu và định bước lên.

“*Tai ắp...!*”

Bị Momohina quát, đám đàn ông ngậm chặt miệng.

Haruhiro nghệt ra. Tai ắp là cái gì...?

Momohina hắng giọng.

“... Nhầm. Không phải *tie up* mà là *shut up*! Mới đúng. Cũng có lúc như thế này mà. Truyền hình trực tiếp từ hiện trường đến đây. Xin hết.”

Mặt cô nàng đỏ bừng, chắc là đang xấu hổ.

“Ừm ừm...”

Yume gật đầu liên tục. *A, cậu đồng cảm vụ đó à? Mà cũng phải thôi.* Yume và Momohina. Hai người này có điểm giống nhau đến khó tả. Nhưng Yume thì không có gấn râu giả. Không bắn súng. Cũng không thành linh đòi quyết đấu thắng thua.

“Vậy quyết đấu... nghĩa là thế nào?”

Haruhiro thử hỏi cho cẩn thận. Nghe xong, Momohina cười toét miệng, gò má vẫn ửng hồng, rồi cô nàng dựng ngón cái.

“Đó tất nhiên là tay không đối kháng rồi! Quá hiển nhiên! Thắng tiến~.”

“Thắng tiến~!” Đám đàn ông đồng thanh bằng giọng lè nhè.

Tay không đối kháng. Tức là một chọi một, không dùng vũ khí sao?

“Thích thì chiều.”

Kuzaku xoay cánh tay, chuẩn bị bước lên phía trước. Khi ấy, bộ râu giả của Momohina lệch đi, trông như sắp sửa bong ra.

“Ồi oái!?”

Momohina nhanh chóng giữ bộ râu giả và gắn nó lại, còn Kuzaku rơi vào tình trạng giảm khí thể trầm trọng. Bởi đây là Kuzaku, cậu ấy hẳn đã nhớ ra rằng đối thủ là con gái và đang đau đầu nghĩ ngợi về việc tay không đối kháng, chà, có dùng như động từ trong trường hợp này được không nhỉ, mà lúc này rồi thì không cũng chẳng sao, tóm lại là tay không đối kháng với con gái là thế nào kia chứ. Haruhiro cũng không thấy có cảm tình lắm với chuyện tay không đối kháng lại nữ giới, nhưng tình bơ giao việc này cho tụi con gái cũng có vấn đề.

“... Vậy, để tôi.” Cậu lên tiếng.

“Hê hê hê. Tới đi. Thật dễ dàng. Đó nhé!”

Momohina cởi áo khoác ném đi. Đám đàn ông cất tiếng hoan hô, còn Haruhiro hốt hoảng quay mặt đi chỗ khác. Momohina mặc một chiếc áo khoác dài đến đầu gối, nên ai cũng nghĩ đương nhiên bên dưới cô ta phải mặc áo sơ mi hay gì đó, nhưng hoá ra trật lất. Là da trần. Tuy không phải là khoả thân nhưng cô ta chỉ quấn vải trắng quanh ngực, không biết có phải để thay đồ lót không, cho nên thật khó để mà nhìn thẳng được.

“Sao vậy? Kìa. Xông lên đi.”

“... Cô mặc áo khoác giúp tôi được không?”

“Không thích!”

“Tại sao...?”

“Nặng và khó cử động lắm. Cậu hiểu, cảm xúc này không? Gào!”

“Tôi không hiểu lắm nhưng đằng ấy cũng hiểu cho cảm xúc của đằng này đi...”

“Ta không quan tâm, chiến thôi nào. Cậu không lên thì ta tấn công cũng được nhỉ? Ta tới đây!”

Momohina xông đến. Như thể được bật công tắc trong chớp mắt, cơ thể Haruhiro chuyển sang trạng thái hoạt động và nhảy chéo về phía sau bằng tất cả sức lực. Nguy rồi. Nhanh quá. Gì vậy?

“... Ni hi. Ra cũng không phải tay mơ nhỉ...?”

Cái dáng đó. Chân trái và tay trái đưa lên trước, hạ thấp hông, hai cánh tay mở ra nhẹ nhàng. Không chỗ nào trên cơ thể dồn lực dư thừa cả. Từ trạng thái thậm chí trông còn như đang thả lỏng, cô ta bất thành linh tăng tốc. *Không phải tay mơ là cô đấy chứ?*

“Mua vui cho ta đi. Xem nào!”

Khác với nắm đấm hay chưởng, cánh tay, cổ tay, đến cả ngón tay của cô ta cũng linh hoạt tấn công. Dù thực tế không đến mức ấy nhưng cảm giác nếu trúng đòn thì chúng sẽ *cắt được* cậu. Haruhiro dựa vào thần kinh phản xạ để né tránh những đòn tấn công của Momohina. Nếu trong đầu còn bày vẽ “trường hợp này phải làm thế này, làm thế nọ rồi làm thế kia”, cậu sẽ không thể nào theo kịp.

“Chôi chơi chơi chơi chơi chơi chơi chơi chơi...!”

Sao có thể tấn công dữ dội như vậy chứ? Vừa nhanh vừa liên mạch. Không hề bị gián đoạn. Ngay lập tức, Haruhiro không né được hết nữa, nếu đỡ bằng cánh tay, cậu sẽ bị đẩy trôi đi thay vì đánh bật, rồi mất thăng bằng. Trong chớp mắt, cậu đã bị dồn đến đường cùng. Không còn cách nào khác. Haruhiro buộc phải phản công. Nói vậy chứ nắm đấm đá không phải sở trường của cậu. Haruhiro liều lĩnh lãnh đòn liên hoàn của Momohina, cố chịu đựng hòng tóm lấy cánh tay cô ta. Đó là kỹ năng Arrest [Bắt giữ] trong Sát chiêu khi đánh nhau của đạo tặc.

Chính là lúc này.

... Ngay khi nghĩ vậy, cậu đã lộn nhào. Kẻ bị tóm tay và ném đi trớ trêu thay lại chính là cậu.

“Đáng tiếc thật đấy!”

Momohina chuẩn bị ra một đòn vào mặt Haruhiro. Quả nhiên không phải là nắm đấm. Không biết cô ta tính làm gì với bàn tay chẳng hề nắm chặt? Haruhiro không biết nhưng chắc chắn cú đánh đó sẽ thành công.

Cậu không hề có ý thức về chuyện đó. Bộ giới hạn trong não cậu đã tự ý bùng ra.

Assault [Cường kích].

Haruhiro nhảy ra xa khỏi Momohina rồi lại lao tới ngay lập tức. Cậu không nghĩ tới chuyện nên sử dụng chân tay thế nào, hay định ra đòn nhử rồi mới đánh nghiêm túc. Cậu cũng không cố quan sát hay cảm nhận chuyển động của đối phương mà tìm hãm mọi phản ứng và chuyên tâm vào tấn công. Tấn công. Như thể trái tim và mạch máu của cậu mở rộng hơn gấp mấy lần, đẩy máu chảy khắp cơ thể với tốc độ không tưởng. Ngay cả sự thật rằng đối thủ là nữ, mà không, là con người, cũng chẳng liên quan gì tới Haruhiro bây giờ cả. Thể xác va chạm với thể xác rồi vỡ nát. Dù cả hai có hoá thành cát bụi cũng không sao. Nếu không muốn nói là cậu còn mong điều đó. Haruhiro đang tấn công bằng Assault [Cường kích] là Haruhiro mà cũng không phải là Haruhiro. Thế này rồi mà vẫn không đủ à?

Momohina nhẹ nhàng né hoặc gạt tay phải, tay trái, chân phải, chân trái của Haruhiro. *Cô ta đang chơi đùa với mình à? Khác gì đối xử với trẻ con chứ.*

Như thế này không ổn.

Momohina là một cô gái kì quặc, nhưng không ngu ngốc. Chắc chắn từ đầu cô ta đã biết rồi. Rằng nếu là một trận ẩu đả, bản thân không thể nào thua. Cô ta dụ Haruhiro bước vào trận quyết đấu mà cô ta nắm chắc phần thắng. Tại thời điểm đó, thắng bại đã ngã ngũ rồi.

“Đó là! Tất cả! Sức mạnh! Của cậu chứ gì!?”

Momohina đối phó được tất cả đòn tấn công toàn lực của Haruhiro, rồi tìm thời cơ phản kích. Assault là chiêu tháo gỡ lí trí, vứt bỏ phòng thủ hoàn toàn, dồn tất cả vào tấn công. Nếu thua thì sẽ thua rất thảm.

“Delm!” Momohina đập phần dưới cùng của bàn tay vào sườn trái Haruhiro. Dù nơi lãnh đòn tấn công trực tiếp là mạn sườn, nhưng nó lan đến tận đỉnh đầu. Haruhiro dù đã lão đảo nhưng vẫn hung hăng định tiếp tục tấn công, liền bị Momohina liên tiếp trút những đòn tấn công mãnh liệt như đóng cọc, “Hel!” vào vai phải, “En!” vào vai trái, “Balk!” vào thượng vị. Tại thời điểm đó, ý thức của Haruhiro suýt nữa đã tiêu tan. Cậu không ngã gục có lẽ là do ý chí, sự gan lì, hoặc chỉ là chút ngẫu nhiên.

“Zel!” Momohina dẫn bước, đập vào sau gối trái Haruhiro.

Cậu ngã ngửa ra. Không trụ thêm được nữa.

“Arve!” Nếu phần dưới cùng của bàn tay mà Momohina vừa giáng xuống trúng đẹp vào cằm Haruhiro thì không biết cậu sẽ thế nào. Có lẽ cậu đã chết.

Momohina cố tình đánh trượt.

Không chỉ vậy. Cánh tay vung vào khoảng không của Momohina nhanh chóng giữ lấy Haruhiro khi cậu sắp ngã rồi xoay cậu một vòng. Đồng thời, ở vị trí không xa lắm, một vụ nổ đã xảy ra. Tiếng la hét hoà lẫn với tiếng hoan hô, còn Momohina để Haruhiro ngồi bệt xuống đất.

Có lẽ nó đã bị bong ra trong trận chiến. Không thấy bộ râu giả đâu. Khuôn mặt thật của Momohina rõ ràng là mặt con gái. Tuy không rõ tuổi thật nhưng trông cứ như ít tuổi hơn bọn Haruhiro. *Lại còn vụ nổ vừa nãy là gì thế? Chẳng lẽ là phép Blast [Phát nổ]. Delm Hel En Balk Zel Arve. Nói mới nhớ, hình như cô ta đã niệm thần chú? Ế? Tức là, sao nhỉ? Người này là một pháp sư... ?*

“Ta là Momohina! KMO của Thương hội hải tặc K&K! Một nữ pháp sư kiêm bậc thầy kungfu đấy!”

Đám đàn ông giờ nắm đấm và cất giọng thô thiển “ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô”.

K = Kungfu master (bậc thầy kungfu).

M = Mahoutsukai (pháp sư).

O = Onna (nữ).

Bên đó hả?

À đâu, làm gì có bên đó hay bên này, mà chỉ là y sì như thế...?

“Sao hả!” Momohina vênh váo nhìn xuống Haruhiro. *Một khuôn mặt đặc ý... kinh khủng, đấy ạ.* “Ta! Đã! Toàn thắng! Phục chưa!”

“... Tôi phục rồi.”

“Được! Vậy thì từ giờ, mấy người sẽ là thuộc hạ của Momohina! Là tay sai, tay sai, sai, sai đó!”

“Hử...? Vậy, vậy à...?”

“Một điều quá hiển nhiên! Sau khi tay không đối kháng, chúng ta đã kết nối một mối liên hệ bằng máu rồi!”

“Cái đó nghe giống như sau cơn mưa trời lại sáng nhỉ. Chà, có lẽ không giống lắm đâu...”

“Kệ đi, kệ đi! Đừng để tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt! Tuổi trẻ! Năng lực! Kiên trì! Tu-Năng-Ki đấy! Đây chính là luật lệ của hải tặc mà! Rõ chưa!”

“Hải tặc...”

Hình như đúng là cô ta đã nói từ “Thương hội hải tặc K&K”. Đám đàn ông là thủy thủ, còn Momohina có vẻ là thủ lĩnh của bọn họ. Đằng kia có con tàu mắc cạn. Ra vậy. Đám này là hải tặc. Con tàu kia là tàu hải tặc, Momohina là thuyền trưởng của nó. Chính vì vậy cô ta mới gắn râu? Cơ mà, không có râu cũng được nhỉ?

“... Nhưng mà, thuộc hạ? Bọn tôi là thuộc hạ của hải tặc? Ế? Thật sao...?”

6. Canxi

Trong cuộc sống, chẳng ai biết sẽ có chuyện gì. Không thể đoán trước được. Hoặc có lẽ chính như vậy mới là đời người.

“Được rồi! Tiếp theo! Tooaaa!”

Khi Momohina tung cú đâm từ một tư thế khó hiểu, bốn người gồm Yume, Shihoru, Merry, Setora đã xếp hàng trước đó cũng cất tiếng hô rồi đâm ra.

“Tiếp nữa này. Sê ya ha! Sa! Zan, zan! Ya rya!”

Momohina tung ra liền một mạch cú đá vòng cầu, chặt tay, đâm liên tiếp hai lần và đá vòng cầu ngược.

“Sê ya ha! Sa! Zan, zan! Ya rya!”

Yume, Merry và Setora làm tương đối ổn, còn Shihoru thì cứ lóng nga lóng ngóng. Cũng đành chịu. Dù gì Shihoru cũng là pháp sư. À, nói thế thì Momohina cũng vậy, nhưng có lẽ phải xem cô ta là trường hợp đặc biệt, là ngoại lệ mới công bằng.

“Tiếp! Chorya! Nata! Fumi! Shu, sha, burin!”

“Chorya! Nata! Fumi! Shu, sha, burin!”

“Chẳng có khí thế gì cả! Nào, mạnh mẽ lên! Do wa se ra!”

“Do wa se ra!”

“Được đấy! Chính là phong thái đó!”

Bài tập kungfu ở bãi đá lại tiếp tục. Tại sao lại thành ra thế này ư? Haruhiro chẳng rõ. Cơ bản là tụi con gái bị Momohina bắt học kungfu, còn Haruhiro và Kuzaku thì đang hùng hục lao động chân tay cùng những người đàn ông khác.

Nói là lao động chứ thực ra chỉ là giúp đỡ đám thủy thủ, nói đúng hơn là những tên hải tặc, trong việc thu thập những vật trôi nổi bị đánh dạt vào bờ, kiếm củi, xây lán hay làm bè. Hơn nữa, những công việc đó chẳng hề cấp bách chút nào cả.

Mấy chiếc thùng tròn chất trên con tàu hải tặc bị mắc cạn được dỡ xuống, bên trong là cá hay thịt muối hoặc rau củ ngâm chua, nên trước mắt không cần lo lắng về thực phẩm. Nước cũng được múc lên từ con sông gần đó, đun là uống được. Mà có uống thẳng nước sông thì cũng chẳng chết đâu.

Hội hải tặc đang rảnh rỗi. Nếu có rượu chắc họ sẽ chè chén linh đình, nhưng hình như họ đã uống hết sạch. Họ chán chường, làm gì đó với vẻ miễn cưỡng và uể oải. Có lẽ đến cả giết thời gian cũng phiền, nên có không ít những tên hải tặc nằm lăn quay trên tảng đá và cát tiếng ngáy. Thế nhưng, Haruhiro và Kuzaku là đám hạ đẳng *mới tò te*. Hễ nghỉ tay là sẽ bị quát: “Này, làm việc đi!” Dù sao thì không làm gì cũng chán, nên bọn cậu vẫn giúp mấy tên cướp biển đang hoạt động. Mặt trời đã lặn trong lúc bọn cậu đang làm mấy việc như thế. Trời tối thì nhóm lửa, làm nhiệm vụ canh gác, hoặc không. Kiichi quay về sau khi tận hưởng thời gian của mình ở đâu đó quanh đây tùy thích. Cuối cùng trời sẽ sáng. Một ngày mới chẳng có nhiều thay đổi lại bắt đầu.

Cuộc sống hải tặc hơi khác với những gì cậu đã tưởng tượng.

Mà không, cậu đã bao giờ tưởng tượng đâu. Cậu chẳng có duyên nợ gì với hải tặc. Cậu chưa từng nghĩ mình sẽ dính dáng đến hội đó. Thế rồi sao? Bây giờ, nhóm Haruhiro đã là đồng bọn của hải tặc. Nhưng đây mà là làm đồng bọn của hải tặc ấy hả? Đúng hơn là chẳng làm gì? Hay là không phải nhỉ? Tụi Yume dành cả ngày để luyện kungfu. À thì thực ra, giả thuyết cho rằng Momohina đang thừa thời gian nên ép cả bọn tham gia vào trò chơi đóng giả sư đồ cũng rất có sức nặng. Vì bọn Haruhiro là thuộc hạ, nên không thể từ chối nếu bị Momohina, KMO hay cái gì đấy của Thương hội hải tặc K&K, bắt làm cái nọ cái kia. Cả bọn bị biến thành thuộc hạ là do Haruhiro đã thua trong trận tay không đối kháng, nên cậu đang phải tự kiểm điểm sâu sắc. Nhưng chẳng hiểu sao, cuộc sống trên bãi đá lại bình yên đến quá đà, khiến cho cái việc tự kiểm điểm của cậu cũng trở thành ngớ ngẩn...?

Vào ngày thứ năm, có tàu tới.

Thực ra không phải vô cớ mà đám Momohina ở lại bãi đá này. Họ đang chờ tàu của đồng bọn.

Con tàu thả neo ngoài khơi rồi hạ thuyền nhỏ xuống. Có ba tên hải tặc trên một chiếc thuyền nhỏ. Hai trong số đó là con người, người còn lại là bán nhân ngư.

“Chị Momohina! Là tôi, tôi đây! Là Ginzy, Ginzy đến đón chị đây! Chị Momohina, chị nghe thấy không!? Là Ginzy đến đón chị đây mà...!?”

Đến cả đám hải tặc thuộc tộc orc, goblin hay kobold cũng có thể nói bập bõm tiếng người, nên có lẽ việc ấy chẳng đáng để phải ngạc nhiên. Nhưng cậu vẫn bị bất ngờ. Chắc không có chủng tộc nào gọi là bán nhân ngư, nhưng tên cướp biển đó trông khá giống cá. Anh ta mặc trang phục có thiết kế tương tự áo khoác của Momohina, còn đội cả mũ, nhưng anh ta giống cá quá chừng.

“Ày. Ginzy à...”

Momohina tỏ ra thất vọng, hay nói đúng hơn là có chút chán ghét. Đám hải tặc nam cũng chẳng hào hứng trước sự xuất hiện của tên đồng bọn mà họ đã mong chờ.

“Từ bỏ đi, KMO ạ.”

Tên hải tặc quần băng kín mít nói với Momohina. Anh ta tên là Jimmy, hình như giữ vai trò phụ tá của cô nàng.

“Không nói đến thuyền trưởng thì Mantis là một con tàu khá. Trước mắt, chúng ta quay về quần đảo Emerald được rồi.”

“Cũng phải. Biết thế, nhưng mà... Ừ...”

“Chẳng phải KMO còn quen biết với Ginzy lâu hơn tôi sao?”

“Này, điều đó tức là tôi phải nghe rất nhiều, quá nhiều mấy cái câu chuyện vô nghĩa đấy?”

“À, nếu nghĩ như vậy thì quá là khó mà chịu được...”

“Nếu không có cái kiểu lập tức được đà lặn tới, lăm mồm và phiền nhiễu thì Ginzy cũng không tệ, thế mà...”

Bán nhân ngư Ginzy, người vừa bị nói cho không ra cái thể thống gì, giờ đã nhảy xuống bãi đá từ chiếc thuyền nhỏ vừa cập

bờ, thực sự đem lại cảm giác khó có thể làm người ta quý mến.

“Chà. Thứ lỗi cho tôi vì đã đến hơi muộn hơn dự kiến. Tôi thấy có lỗi lắm, nhưng ô kìa? Gì đây? Cái bầu không khí không được hoan nghênh này? Ô kìa ô kìa ô kìa ô kìa? Lạ thật đấy. Tôi thấy lạ ghê luôn. Bởi vì tôi đến đón mấy người mà? Dù có nói là vì gặp bão đi chẳng nữa, nhưng mấy người lại làm tàu bị mắc cạn ở một chỗ như thế này, bởi thế tôi mới phải cật công lặn lội đến đón đám đồng đội vụng về ấy. Tôi không bắt mấy người hô vạn tuế ba lần, nhưng hét cũng nên có một câu cảm ơn chứ nhỉ? Không không, tôi sẽ không vì thế mà quay về đâu? Làm sao tôi có thể làm chuyện như vậy được? Nếu muốn thì cũng không phải là tôi không thể làm thế đâu nhé? Tôi không làm đâu đấy? Đã bảo không làm mà, nói thật.”

“Tên này là gì thế...” Kuzaku buột miệng. Ginzy bèn trừng đôi mắt cá hồng gây áp lực lên cậu ấy.

“Hả!? Cậu đó phải là tôi nói mới đúng!? Đẳng đó là cái gì thì có, cái mặt tôi chưa từng thấy hay ăn!? Nếu tôi mà ăn rồi thì đáng sợ á? Là chút *sahuagin joke* thôi mà!? Vâng, đây chính là chỗ đáng cười đấy! Chẳng hiểu nổi tại sao không có tràng cười nào nổi lên vậy!?”

“Bọn, bọn tôi là người mới.”

Thấy chuyện có vẻ sẽ trở nên phiền toái, Haruhiro nói: “Kìa, xin lỗi một tiếng đi,” và ép Kuzaku cúi đầu.

“Bọn tôi đã tay không đối kháng với Momohina... với KMO và thua cuộc, nên kiểu như... thành thuộc hạ của cô ấy.”

“Gyo gyo gyo gyo gyo gyo...!? Cậu đã đấu tay đôi với chị Momohina, lại còn là tay không nữa!? Khưa khưa khưa khưa...!?”

“Ơ. À, vâng... Mà mắt anh đang lồi cả ra kìa.”

“Mắt lồi ra là đúng rồi! Vì chị Momohina cực mạnh! Cậu còn sống là giỏi đấy!?”

“... Nhờ cô ấy đã nương tay.”

“Chứ còn gì!? Nếu không thì giờ cậu đã thành nắm xương cá rồi. A, ở ngôi làng nơi tôi sinh ra có phong tục nhấn chìm di thể của sahuagin đã chết xuống hồ để làm mồi cho cá, sau đó người

trong làng vẫn bắt mấy con cá đấy để ăn, nhưng nghe thế cũng kinh nhỉ? Cậu cũng thấy kinh đúng không?”

“Chắc cũng sẽ hơi ngán ngại ạ...”

“Bảo mà!? Tôi luôn thấy ghê tởm đấy. Tóm lại, cách ví von xương cá là từ đó mà ra. Kiến thức vật ấy mà. *Trivia*. Không ghi chép lại có sao không thế?”

“... Không sao ạ.”

“Lại nữa lại nữa lại nữa. Nên ghi lại chứ. Hay cậu là người theo trường phái tư duy lãng quên những chuyện nhỏ nhặt và không quên những điều to tát? Nhưng mà người ta cũng hay quên những chuyện to tát lắm nhé! Thật đáng tiếc!”

... Tiêu rồi.

Haruhiro muốn vòng ra sau lưng cái tên sahuagin hay gì đó này ngay bây giờ để vặn ngược cổ hắn lên. Dù cậu chẳng biết rõ về cấu tạo cơ thể của sahuagin, nhưng ở cổ chắc chắn có nhiều dây thần kinh quan trọng. Nếu hành động nhanh như cắt để gây thương tổn lớn lên chỗ đó thì chắc sẽ thoải mái lắm. Haruhiro nghĩ mình đã được thăng ngục đó rèn luyện khá nhiều nên có khả năng chịu đựng bọn phiền phức tốt hơn người thường, nhưng cấp độ phiền phức của Ginzy vượt xa con người. Vì gã là bán nhân ngư hả?

“Xin lỗi. Tôi có thể hỏi một câu được không?”

“Được được. Đành vậy. Nếu là thứ tôi có thể trả lời thì sao tôi lại không trả lời chứ? Mà biết phải làm sao. Cậu là lính mới. Lại còn là hạng bét nữa mà.”

“... A, quả nhiên là thôi khỏi.”

“Hỏi đi! Phải hỏi đi chứ! Cậu vẫn còn trẻ mà!? Tôi cũng là một người trẻ tuổi, nhưng thế gian này không dễ dàng đến mức có thể tiến lên phía trước chỉ với chí khí như vậy đâu!?”

“Không, chỉ là, tôi quên mất câu hỏi rồi. Hay nói thẳng ra là thế nào cũng được.”

“Gyopon!” Ginzy cong người ra sau như con tôm... Là cá mà lại cong như tôm. Nếu cậu nói điều đó ra miệng chắc gã bán nhân ngư này sẽ lại lên cơn tiếp mất.

“... Người sahuagin, tất cả đều... nói sao nhỉ, nhiều chuyện như anh à?”

“Ừ, đúng vậy, nhưng thế thì sao?”

“... Ồ. Ra thế. Tại tôi chưa gặp người sahuagin bao giờ.”

“Xạo nha!”

“Hả?”

“Tôi nói xạo đấy! Kể cả với người sahuagin thì tôi cũng thuộc dạng đặc biệt nói nhiều! Yay, yay, bị lừa rồi. Gyopon! Gyopon!”

Cậu muốn khen ngợi bản thân vì đã không tung một cú Spider [Nhện sát thủ] vào tên Ginzy đang cong như tôm kia để tiêu diệt căn nguyên gây ra tâm trạng bức bối của mình.

Con thuyền nhỏ đi qua đi lại vài lần giữa bờ biển và con tàu Mantis của Ginzy. Khi tất cả đã lên tàu, Mantis giơ buồm và nhổ neo xuất phát.

Đích đến là quần đảo Emerald, tính từ đây sẽ nằm ở hướng Đông hơi chếch xuống phía Nam. Mặc dù đó hoàn toàn không phải mục tiêu của bọn Haruhiro, nhưng đã lên thuyền rồi thì cũng chẳng thể nói như vậy nữa.

Phải. Bọn cậu đang say sóng.

Tụi Haruhiro “thân thiết” xếp hàng dọc theo mạn tàu, chiến đấu với cơn buồn nôn đang trào lên, nôn mửa, rồi lại chống chọi với cơn buồn nôn. Nếu kiệt sức và định nằm lăn ra, bọn cậu sẽ bị đám hải tặc ngăn lại. Nghe nói nếu nằm xuống, lúc ngủ thì không sao, nhưng tỉnh dậy sẽ còn tồi tệ hơn trước. Để thích ứng, bọn cậu vừa uống loại nước được pha thứ gì đó giống chanh, vừa chuyên tâm chịu đựng. Cố gắng không nhìn xuống dưới. Nghe bảo làm vậy thì chẳng mấy chốc sẽ quen, nhưng có thật không? Chẳng thể nào mà tin được ấy?

“Trong tâm hiểu biết hạn hẹp của mình, tôi không biết ai lại chết vì buồn nôn cả.”

Jimmy quán băng kín mít thỉnh thoảng lại đến xem tình hình bọn Haruhiro. Trong đám hải tặc, có lẽ đây là người tử tế nhất.

“Đây là con đường mà tất cả các thành viên đều phải đi qua, kể cả những kẻ còn ẻo lả hơn các cô các cậu. Chuyện đâu sẽ có đó. Nói vậy chứ tôi chưa từng bị say sóng bao giờ, nên cũng chẳng rõ cảm giác ấy nó như thế nào nữa.”

“... Cũng có người không bị say mà. Do thể chất chẳng?”

“Tôi chịu. Chẳng biết nữa. Tôi là undead, nên không rành về người sống lắm.”

“... À. Bảo sao.”

Jimmy gần như không để lộ thứ gì ngoại trừ mắt và miệng. Không chỉ mặt mà cổ, tay, thậm chí cả ngón tay cũng quấn vải. Da của undead nhìn chung có màu đất. Quấn vải để giấu nó đi sao? Nhưng, trong đoàn hải tặc này có cả orc và goblin, dù có undead cũng chẳng lạ. Hơn nữa, Jimmy cũng tự tiết lộ mình là undead. Thật mâu thuẫn. Quả nhiên, Jimmy có gì đó bất thường.

Yume làm quen được trong khoảng nửa ngày, sau đó dẫn Kiichi đi tham quan tàu. Hình như cô ấy còn học cả kungfu với Momohina nữa.

Haruhiro, Kuzaku, Shihoru, Merry và Setora mãi vẫn chưa thể rời khỏi mạn tàu. Bọn cậu đương nhiên không nôn suốt cả ngày, nên vẫn có thể nói chuyện. Cậu cũng cảm thấy nói chuyện với nhau sẽ thoải mái hơn, nhưng chỉ cần ai đó bắt đầu thấy khó chịu là cả bọn kiêu gì cũng bị ảnh hưởng. Trong tình trạng đấy thì chắc chắn chẳng thể nói được nhiều.

“Thế này thì mấy người không trở thành hải tặc xuất chúng được? Đâu đấy!”

Bọn cậu bị Momohina cười nhạo. Cậu đó hoàn toàn chuẩn xác, nên bọn cậu muốn cô ta cho mình xuống khỏi tàu. Điểm đáng sợ của tàu bè chính là không thể làm thế được. Đang ở trên biển thì biết trốn đi đâu.

Mặc dù thời tiết khá tốt, nhưng có lẽ là do sóng cao và con thuyền chòng chành dữ dội, nên kết cục là sau ba ngày lên đèn trên tàu, cho đến tận khi trông thấy bóng dáng của hòn đảo, ngoài Yume và Kiichi, không đứa nào được giải thoát hoàn

toàn khỏi cơn say sóng. Có điều, khi tinh thần trở nên nhẹ nhõm, các triệu chứng cũng giảm đi chút đỉnh, nên có lẽ khía cạnh tâm lý mang vai trò lớn đến không ngờ.

Thế nhưng, càng đến gần đảo, cậu càng cảm thấy tình hình có vẻ bất thường.

Con tàu Mantis của Ginzy hướng đến bến cảng được dựng lên trong lạch biển. Thuyền bè đậu đầy rẫy bên ngoài. Đây là bến cảng, và cũng chưa đến hoàng hôn. Nếu thuyền bè ra vào liên tục thì còn hiểu được. Nhưng số thuyền thả neo lại nhiều hơn số thuyền di chuyển. Đám thủy thủ tàu Mantis cũng đang căng thẳng rõ rệt.

Ở mũi con tàu này có một bức tượng mũi tàu phỏng theo hình bọ ngựa đứng như tên gọi. Momohina đã *đứng bên trên* bức tượng mũi tàu và không hề nhúc nhích được một lúc rồi. Có vẻ cô ta đang nhìn về phía bến cảng. Haruhiro thấy thấp thỏm vì trông cô ta như sắp ngã, nhưng đó là Momohina nên có lẽ cô ta chẳng sợ chút nào.

Haruhiro vẫn ở cạnh mạn tàu như trước. Thấy Jimmy tình cờ đi ngang qua, cậu bèn hỏi thử và nhận được câu trả lời rằng: “Nhìn thì nhanh hơn là nghe giải thích đấy.” Jimmy chỉ tay về phía bến cảng.

“... Chim?”

Haruhiro nghiêng cổ. Những sinh vật giống như chim đang lượn qua lượn lại phía trên bến cảng. Có hai, không, ba con. Có vẻ có ba con. Chắc nên dùng cách đếm cho loài có cánh? Chúng đang bay mà, không đếm như đếm thú bốn chân được.

“Nhưng...”

“Cứ bị bự con ấy nhỉ?” Yume nói.

Đúng vậy. Nếu là chim thì chúng khá to.

Setora thì thầm “... Là wyvern^[1] sao?” Hoá ra là vậy.

Quả thật chúng cũng khá giống đám wyvern sống ở phía Bắc dãy núi Kuaron và hễ sương mù tan thì lại bay đến Thousand Valley (Thung lũng Ngàn).

“Từ rất lâu về trước, rồng đã sinh sống trên quần đảo Emerald.”

Nếu những lời đó là do Jimmy nói thì có lẽ cậu chỉ cảm thán “hừm, thế à” là hết.

Không chỉ Haruhiro mà tất cả những người có mặt ở đó đều đồng loạt nhìn Merry. Tại sao Merry lại biết chuyện ấy. Haruhiro còn hoảng loạn hơn cả Merry đang cúi đầu và lấy tay bịt miệng, vì thế, cậu nói.

“À, chuyện đó, ừm, sao nhỉ, tớ cũng từng nghe rồi, thực ra là chỉ ở mức độ thoáng qua thôi, kiểu như ‘nói mới nhớ đúng là như thế’, ừm...”

“A!” Shihoru kêu lên khá to. Cô ấy tinh ý định giải vây cho cậu à? Mà không, chưa chắc là chỉ có thế. Đám hải tặc cũng hét ầm lên.

Con rồng sống ở quần đảo Emerald từ xưa bắt đầu lao xuống. Nếu là rồng thì không thể đếm như loài có cánh bình thường được. Tuy chỉ có một trong ba con, nhưng nó đang chúc đầu xuống dưới, thậm chí trông còn giống đang rơi tự do thay vì sà xuống, theo một góc gần bằng góc vuông.

Chẳng mấy chốc, con rồng đã đến được bến cảng, hoặc có lẽ nói chính xác hơn là thị trấn ở sau bến cảng. Sau đó thì sao? Vẫn còn có khoảng cách nên từ đây không thể nào xác định được.

“... Tóm lại...”

Haruhiro vừa dõi mắt theo hai con rồng vẫn đang bay chậm chậm thành vòng tròn vừa thở ra khó nhọc. Chưa hết. Một con nữa bắt đầu lao nhanh xuống. Cả con cuối cùng cũng nổi đuôi.

Dường như bụi đất đang bốc lên từ phía thị trấn.

Chỉ nội cái việc trở thành đồng bọn của hải tặc đã làm cậu mất phương hướng. Hành trình đi tàu cũng tệ hại vô cùng. Dù vậy, cuối cùng cũng có thể lên bờ. Vừa mới nghĩ thế xong thì lại đến chuyện này đây.

“Bến cảng đang bị lũ rồng tấn công hả...?”

7. Đá quý và đầu lâu

*B*a con rồng bay đi khi trời sẩm tối. Sau đó chiếc Mantis mới vào cảng, nên lúc bọn cậu xuống tàu và rời khỏi cầu tàu thì trời đã tối đen.

Nghe nói lũ rồng bắt đầu xuất hiện từ khoảng mười ngày trước rồi lao xuống như vậy từ bảy ngày trước.

Thiệt hại do lũ rồng gây ra trải khắp khu dân cư, khu buôn bán và khu phố ăn chơi của thị trấn cảng Roronea. Hình như ở bến cảng chỉ có một cầu tàu bị phá huỷ cùng hai chiếc tàu đang thả neo bị hư hại nặng. Mặc dù nói là *chỉ* nhưng đã có một trong tổng số bảy bến và cầu tàu hoàn toàn không thể sử dụng nữa. Tàu bè cũng là một món tài sản của chủ nhân. Có khi đó còn là toàn bộ gia tài. Thiệt hại này quá lớn.

Bởi vậy, có vẻ Roronea lúc này ít người hơn hẳn mọi khi. Bình thường, những âm thanh huyền ảo chề chén, hát hò sẽ lan tràn khắp chốn bất kể ngày đêm, phô bày diện mạo của một thành phố không ngủ, nhưng thực tế trông chẳng nhộn nhịp như vậy chút nào.

“*Nguồn thu nhập* cơ bản của công ty chúng ta là các loại thuế thu được ở khắp Roronea.”

Người đàn ông ngồi trên bàn, dõi mắt ra ngoài ô cửa sổ mở toang. Dù cậu nghĩ anh ta chưa đến tuổi trung niên, nhưng diện mạo mang vẻ gì đó cực đúng chất đàn ông trưởng thành. Anh ta rất hợp với trang phục kiểu thủy thủ và ra dáng thuyền trưởng hơn hẳn Momohina với Ginzy.

Tụi Momohina đưa bọn cậu đến một căn nhà xây trên một khu đất cao, từ cửa sổ của căn phòng trên tầng hai này có thể nhìn bao quát bến cảng. Gió biển ẩm ướt và ẩm áp. Một con bướm đêm rất lớn lọt vào phòng, bay chấp chới gần trần nhà,

chẳng biết có phải bị dụ dỗ bởi ánh sáng của ngọn đèn soi tỏ trong phòng hay không.

“Chưa bàn đến nơi cư trú hay những cái khác, *chúng ta còn phải lo* sửa cầu tàu. Cứ thế này thì buôn bán sẽ không thuận lợi. Đã thế, cái vụ náo loạn chẳng ra làm sao này lại xảy đến đúng lúc giám đốc và tên Kisaragi vắng mặt. Xui quá là xui.”

“Kìa, giờ đâu phải lúc để lèm bèm xui này xui nọ chứ. Anh là Giám đốc điều hành cơ mà!”

Lời kháng nghị của Ginzy như gió thoảng bên tai. Người đàn ông được gọi là Giám đốc điều hành phớt lờ gã sahuagin ồn ào và nheo một mắt liếc nhanh bọn Haruhiro.

“Là người mới nhỉ. Sặc mùi đất liền chứ không phải biển. Các người là lính tình nguyện hay gì đó của Alterna đúng không?”

Haruhiro không trả lời ngay. Đồng đội của cậu cũng không mở miệng.

“Này này,” người đàn ông cười khùng khục trong họng, “tôi đang hỏi đấy? Trả lời đi. Cô chưa dạy dỗ họ à, KMO?”

“À, tôi có dạy tụi con gái kungfu rồi đấy!”

“... Thế hả?”

“Shihoruru hơi khó nói, nhưng ba người còn lại có lẽ sẽ mạnh lên tương đối!”

“Cũng tốt. So với một đám yếu đuối thì cũng tạm được.”

“À này, Yume có thể mạnh hơn thật à?”

Yume bất ngờ hỏi. Momohina cười hi hi một cách quái gở rồi gật đầu.

“Được chứ. Yumeyume đặc biệt có triển vọng thì phải? Nếu tham gia đầy đủ huấn luyện đặc biệt trong ba, bốn tháng thì chắc chắn sẽ thành một đệ tử kungfu đích thực! Đấy nhé!”

“Hô. Hô. Vậy sao? Đệ tử kungfu sao?”

“Yumeyume là thợ săn nhỉ. Chuyển động mềm dẻo hơn so với chiến binh xem ra cũng có lợi hơn?”

“Hừm. Chắc là người Yume không cứng đâu. Yume có lẽ khá mềm đó?”

“Còn Harupiroron là đạo tặc, Kuzakkyun là thánh kỵ sĩ, Shihoruru là pháp sư. Merimeri, ừm, tôi nghĩ là tu sĩ nhưng hình như có cả kinh nghiệm trong các nghề khác nữa. Setoranran hình như là người của Ngôi làng bí mật? Còn có cả nyaachan!”

“Nói chung là lính tình nguyện à?” Giám đốc điều hành xoa cằm ra vẻ trầm tư. “Thôi thì biết đâu có nhiều tác dụng hơn là hải tặc chính gốc.”

“Tôi nữa tôi nữa tôi nữa! Tôi cũng không phải hải tặc thuần này! Ê hen hen!”

Giám đốc điều hành lại một lần nữa ngó lơ Ginzy.

“Cả KMO Momohina của chúng ta vốn cũng là lính tình nguyện còn gì.”

“Tập sự ấy mà. Kisaragicchon với Icchonchon cũng thế.”

“Vậy mà giờ lại thành đầu sỏ hải tặc, đúng là lặn độn ghê.”

“Giancarurun cũng là Giám đốc điều hành hải tặc đó nha.”

“Của Thương hội hải tặc chứ. Mà có nói Giám đốc điều hành này nọ thì tôi thực chất cũng chẳng rõ lắm đâu...”

“Giám đốc điều hành là người hơi bị quan trọng đó.”

“... Chết tiệt tiệt. Tôi có thâm niên hơn mà chỉ là một thuyền trưởng là saooo...?”

Giám đốc điều hành có tên Giancarurun gì đó và Momohina đều không ngó ngang gì đến Ginzy, mặc cho gã cay cú nghiến răng. Rõ ràng là nhìn cảnh này có thấy thương hại gã đôi chút cũng chẳng lạ gì, nhưng ở tên sahuagin này tồn tại một thứ gì đó không thể gọi lên tí tạo sự đồng cảm nào cả. “Thứ gì đó” ấy cụ thể là chỉ có mặt ở đây thôi đã gây cảm giác vô cùng phiền nhiễu. Phiền quá sức luôn.

“Nói mới nhớ, tôi vẫn chưa xưng tên nhỉ.” Giám đốc điều hành nhún vai. “Tôi đại loại là Giám đốc điều hành của Thương hội hải tặc K&K. Giancarlo Kreitzal.”

“... Lần đầu gặp mặt. Tôi là Haruhiro.”

Haruhiro đại diện đứng ra chào. Tuy nhiên, cậu luôn thấy thắc mắc này giờ, tại sao họ lại cố tình cho những kẻ chỉ là hải tặc mới toanh như bọn Haruhiro giáp mặt với lãnh đạo của Thương hội hải tặc? Cả vị lãnh đạo Giancarlo kia cũng có thái độ mập mờ, lơ đãng, pha chút cầu thả, kiêu như: “Mình đã làm gì thể này, mà thôi kệ, rồng cũng tới rồi, loạn cào cào hết cả.”

Jimmy quần băng kín mít đến giờ vẫn chưa hé nửa lời, nay bỗng tiến lên thì thầm gì đó vào tai Giancarlo. Giancarlo gật đầu, vẻ như cuối cùng đã thấy bị thuyết phục.

“Haruhiro, gọi vậy được không, người mới? Không bàn tới hoàn cảnh thì giờ các cô các cậu đã là thành viên của Thương hội hải tặc K&K chúng tôi. Chúc mừng các cô cậu gia nhập. Nào, vỗ tay.”

Khi Giancarlo bắt đầu đập tay, Momohina nói mấy từ tượng thanh “oaa, bép bép” ra miệng, còn Ginzy im lặng vỗ tay. Vừa thể hiện thái độ miễn cưỡng vừa đập tay vào nhau, chẳng hiểu Ginzy nghĩ mình là ai nữa? À, ngài thuyền trưởng đáng kính phải không ta?

Cách chúc mừng kiêu gì cũng thấy thiếu tự nhiên, nhưng không gây khó chịu... mới là lạ.

Đáng tiếc là Haruhiro không ngây thơ như Kuzaku - người đang gãi đầu ngượng ngùng nói “a, cảm ơn...” hay Yume - người đã lịch sự cúi đầu mà bảo “cảm ơn ạ”.

Haruhiro nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Shihoru. Shihoru có vẻ cũng đang nghi ngờ giống cậu. Dựa theo nét mặt thì Setora và Merry cũng hoài nghi. Riêng với Kiichi đang dính chặt lấy chân Setora thì đã hoàn toàn mở chế độ cảnh giác từ đầu.

“... Nhân tiện, tôi biết hỏi câu này không liên quan lắm, nhưng... Thương hội hải tặc K&K là tổ chức như thế nào vậy ạ? Tôi nghĩ nếu bọn tôi đã tính là gia nhập (?) thì ít nhất các anh cũng có thể nói được cho chúng tôi biết những chuyện này.”

“Hử? Tôi chưa nói à?”

Sau khi nói như xỏ toẹt một câu “thật hết cách”, Giancarlo nhìn Jimmy và hất cằm. Jimmy gật đầu rồi quay lại phía bọn Haruhiro.

“Quần đảo Emerald này vốn được điều hành bởi hải tặc vĩ đại có tên Ted Skull.”

Theo những gì anh ta nói, quần đảo Emerald từ xưa đã được gọi là thiên đường của hải tặc, là bến cảng cho những hải tặc không chỗ dừng chân có thể cập cảng an toàn, là chốn thư giãn để họ có thể nghỉ ngơi. Cũng có những hải tặc sinh ra trên quần đảo Emerald. Còn có cả giả thuyết cho rằng đây là nơi sản sinh ra hải tặc.

Thế nhưng, kể từ khi băng hải tặc Skull do Ted Skull cầm đầu lên thống trị, quần đảo Emerald không còn là thiên đường đối với nhiều hải tặc nữa.

Skull được cho là một thuyền trưởng hải tặc hiểu biết, ôn hoà với nhân cách tốt. Cơ thể to lớn, nhưng sở hữu mái tóc và bộ râu bạc, nên trong lần đầu đến quần đảo Emerald, ông ta đã tự xưng là “lão”. Đám thuộc hạ thì gọi Skull là “Ông Lão”.

Ông Lão rất giỏi trong việc hoà giải những xích mích. Liên tục có những hải tặc được Ông Lão gợi ý cách kiếm chác và bỏ túi được bọn tiền. Ông Lão cũng là người trung gian. Ông ta có quan hệ rộng ở Verle, thành phố thương nghiệp Igor, vòng cung đảo San Hô cũng như Lục Địa Đỏ. Khi được đám hải tặc hỏi han chuyện gì đó, Ông Lão chắc chắn sẽ mào đầu rằng: “Ta chỉ là một lão già, không biết có giúp ích được gì không,” nhưng cuối cùng đều xử lý trôi chảy hoặc đưa ra cách giải quyết. Ông Lão lập tức trở nên thân quen với những hải tặc chủ chốt và không biết từ lúc nào đã có vị trí giống như người điều phối. Rồi một ngày nọ, ông ta bộc lộ bản chất của mình.

Ông Lão đã nói với đám hải tặc rằng, vì hôm ấy là sinh nhật bảy mươi bảy tuổi của bản thân, nên muốn làm một ly, coi như quà tiễn biệt mình về miền cực lạc. Hải tặc nào cũng nghĩ là mình sẽ uống riêng với Ông Lão mà đặt chân vào quán rượu. Ở đó, những tên cướp biển nổi tiếng của quần đảo Emerald lúc nhúc xếp thành hàng. Hoá ra đây là ý muốn của Ông Lão sao? Là

tiệc sinh nhật hả? Cũng có những hải tặc phải chịu cảnh “chung mâm” với người mà mình ghét, nhưng tất cả đều tự nhủ “đành vậy, phải giữ thể diện cho Ông Lão mà cố chịu đựng ít nhất tối nay” rồi cùng cạn chén. Đó đối với họ đã trở thành chén rượu cuối cùng.

Đám hải tặc lần lượt ngã xuống. Đó là rượu độc. Ông Lão đã đánh lừa và hạ gục tất cả những hải tặc có thể lực và trở thành kẻ độc tài của quần đảo Emerald trong một đêm. Những kẻ không nguyện trung thành với Ted Skull đều bị lũ hải tặc của băng cướp biển Skull bắt giữ và hành hình, không có ngoại lệ. Đàn ông là đương nhiên, mà ngay cả đàn bà cũng thế. Có cả một cô bé mới mười hai tuổi đầu bị giết vì vương nghị án nói xấu Skull. Cách làm tiêu biểu của băng hải tặc Skull vô cùng tàn nhẫn, đó là cắt tai và mũi rồi đẩy xuống biển làm mồi cho cá mập. Người người đều run sợ và chỉ còn cách khuất phục trước Skull.

“Kẻ hạ gục lão Ted Skull đó! Không việc gì phải giấu giếm! Chính là!” Ginzy hăm hở ưỡn người ra vênh váo, “... bạn chí cốt của tôi đây, anh Kisaragi và đồng đội! Ê hê...!”

“K&K là viết tắt của Kisaragi *and* Kreitzal.”

Giọng điệu của Jimmy thực sự lãnh đạm. Tất nhiên, anh ta cũng chẳng thèm để mắt đến Ginzy.

“Vì Kisaragi không muốn đảm nhận chức vụ nên em gái Giancarlo là Angiolina đã trở thành Giám đốc. Cô ấy vốn đã là hải tặc và đối đầu với băng hải tặc Skull.”

Giancarlo cười chua chát.

“Tôi như kiểu hưởng ké Kisaragi và em gái vậy. Dù tôi cũng chẳng ham hố gì.”

“... Cái anh Kisaragi và chị Angiolina đó giờ ở đâu thế ạ?”

Nghe thấy Haruhiro hỏi, Momohina nhảy cẫng lên và giải đáp đầy phấn khởi: “Này nhé, cựựự, cựựự xa luôn đó! Kisaragicchon cùng Icchonchon, Miriryun, Haimari đi đến Lục Địa Đỏ trên tàu của sếp rồi. Sếp đang đi công tác! Vậy đó!”

“Có lẽ ba tháng nữa cũng chưa về,” Giancarlo thở dài. “Cơ mà Momohina, sao cô không đi theo tên Kisaragi đó hả? Cô chưa từng đến Lục Địa Đỏ mà. Dù không phải chỗ tốt đẹp gì nhưng vẫn đáng để nhìn qua một lần đấy.”

“Ừừừừm...” Momohina hướng ánh mắt về phía con bướm đêm bay gần trần nhà. “Kisaragicchon có Icchonchon, Miriryun cùng Haimari đi cùng rồi nên tôi nghĩ sẽ ổn thôi. Để người mình thương đi đây đi đó đi! Cảm giác tựa tựa thế chẳng?”

Ginzy cười với cái kiểu rất khó chịu.

“Hình thái tình yêu mới phức tạp làm sao. Thích thế. Đúng là tuổi trẻ! Từ khi sinh ra, tôi đây đã chẳng đào hoa tí nào rồi! Gần đây tôi đang nghĩ sẽ từ bỏ phụ nữ sahuagin để chuyển đổi tượng sang con người đấy! Ô kìa ô kìa ô kìa ô kìa? Không có lời châm chọc nào ư? Tôi chính ra còn *welcome* đó? Nào nào nào nào, nói đi chứ, rằng với con người tôi còn kém hấp dẫn hơn! Hai, một, xin mời!”

Thật yên tĩnh.

Chỉ nghe thấy tiếng sóng ở ngoài xa hay tiếng cánh bướm đêm đập vào trần nhà.

Dù chẳng phải là có người nào khởi xướng, nhưng mọi người đều thực hiện triệt để phương châm hoàn toàn không đoái hoài đến gã sahuagin này. Theo một nghĩa nào đó, cái cách những người khác trở nên đồng lòng nhất trí nhờ có Ginzy kể ra cũng có chút ấn tượng.

“Từ rất lâu về trước, rồng đã sinh sống trên quần đảo Emerald.”

Jimmy vừa nói vậy xong, Merry thoáng cứng người lại. Câu nói đó giống hệt lời Merry đã thốt ra khi bọn cậu chứng kiến cảnh tượng đám rồng tấn công Roronea.

“Nhưng mà, hải tặc của quần đảo Emerald đã luôn chung sống cùng rồng. Có sự ngầm hiểu về chuyện đó. Không đến gần đám rồng. Đương nhiên cũng không bao giờ gây hại cho chúng. Rồng bắt và ăn những con cá lớn giống như một loài chim biển. Ở nơi cách đảo không xa lắm có bãi cá tuyệt hảo đối với lũ rồng.

Không được làm loạn chỗ đó. Chỉ cần chấp hành đủ những điều ấy thôi là lũ rồng sẽ để hải tặc yên. Nhờ vậy, những con thuyền *tử tế* sẽ không bèn mảng đến quần đảo Emerald do sợ lũ rồng. Rồng thậm chí còn giống như thần bảo hộ của hải tặc vậy.”

“Thế thì lạ quá. Tại sao vị thần bảo hộ đó lại tấn công thị trấn?”

Setora hiên ngang đến mức khó mà nhận ra cô chỉ là hạng tôm tép mới chân ướt chân ráo. Có lẽ ngay từ đầu trong cô đã không tồn tại khái niệm khúm núm rồi. Jimmy tỏ ra đồng tình “ừ, rất lạ,” và không có vẻ gì là thấy khó chịu cả.

“Giám đốc điều hành, điều tra vụ đó đến đâu rồi?”

“Cũng đang tính điều tra đây, nhưng mà...” Giancarlo nhăn mặt, “tôi còn đồng việc thường ngày nữa, chỉ mấy cái đó cũng đã khá bận rồi, mỗi lần lũ rồng đến thì công việc lại tăng lên. Cái đám tôi có thể sai bảo như thuộc hạ rốt cuộc cũng chỉ là một lũ bạo lực. Jimmy, nếu có người hiểu chuyện như cậu thì may ra.”

“Anh đang viện cớ nhỉ!”

“Này, im đi, Ginzy. Muốn bị biến thành cá nướng rồi quăng đi à?”

“Gyo!? Hiếm lắm mới không bị lờ đi đó!? Tôi thấy hơi vui nè! Nhưng biến tôi thành cá nướng chỉ để vứt đi chứ không ăn có phải hơi ác rồi không!?”

“Tôi hiểu rồi,” Jimmy phớt lờ Ginzy toàn tập. “Tôi cũng chán mấy vụ lên tàu, hỏng tàu, chờ cứu viện rồi, nên tôi sẽ nhận vụ này. Trông thế này thôi chứ tôi vẫn là trưởng ban mà.”

“... Anh là trưởng ban của ban nào vậy?”

Nghe Shihoru hỏi, Jimmy khẽ nghiêng cổ.

“Chịu thôi. Vì được bảo là hãy chọn một trong các chức phó phòng, trưởng phòng với trưởng ban nên tôi chọn đại thôi, cũng không biết rõ. Lên tàu thì sẽ có quyền cao hơn thuyền viên nhưng thấp hơn thuyền trưởng. Trên bờ thì cao hơn thuyền trưởng nhưng thấp hơn Giám đốc điều hành. Trật tự trong công ty đại khái là như thế... Mà để điều tra thì cần có người làm.”

Giancarlo giơ tay như muốn bảo “tùy cậu” rồi liếc nhìn Haruhiro.

“Đúng lúc thật đấy.”

Thấy được câu chuyện đang đi đến đâu rồi.

Haruhiro chủ động ra tay trước khi Jimmy mở lời.

“Được thôi ạ. Bọn tôi sẽ giúp. Chắc chắn sẽ được việc hơn mấy gã hải tặc mà. Nhưng với một điều kiện.”

8. Tâm trạng là bầu không khí rất quan trọng

Ngay trước, ngay việc mặc cả tại các cửa hàng ở Alterna cũng khiến Haruhiro thấy nặng nề. Còn bây giờ, cậu biết đường nói vống lên như thể chuyện hiển nhiên, cố lôi kéo được càng nhiều sự nhượng bộ từ đối phương càng tốt. Tự cậu cũng thấy mình đã trở thành một kẻ mặt dày.

Điều kiện Haruhiro đưa ra ban đầu là bọn cậu sẽ không làm hải tặc nữa, nói cách khác là thôi việc ở Thương hội hải tặc K&K và kí lại một hợp đồng có kì hạn với tư cách điều tra viên của vụ rỗng tấn công Roronea.

Dù gì thì bọn Haruhiro cũng đã tìm thấy lối vào Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn), một thế giới khác chưa được biết đến tại Wonder Hole. Hơn nữa, bọn cậu còn từ Dusk Realm lạc vào Darunggar, từ thị trấn orc Waluandin trèo lên núi Rỗng Lửa, sau bao nhiêu khó khăn gian khổ mới về được Grimgar. Bọn cậu đã xoay xở thoát khỏi Thousand Valley (Thung lũng Ngàn) sương mù dày đặc, gặp bao nhiêu thăng trầm để rồi vượt biển và có mặt trên quần đảo Emerald này. Có lẽ hiếm người có được những trải nghiệm như vậy. Nhìn từ góc độ nghề nghiệp, bọn cậu giống một đoàn thám hiểm chuyên nghiệp hơn là lính tình nguyện. Nếu thực hiện cuộc điều tra liên quan đến rỗng, xem đó như công việc của một nhà thám hiểm, thì bọn cậu sẵn lòng chấp nhận. Có điều, nếu muốn khiến cho bọn cậu thực hiện công việc chuyên nghiệp một cách chuyên nghiệp thì cần phải đối xử với nhau như những người chuyên nghiệp.

Giám đốc điều hành Giancarlo có vẻ xuôi, nhưng Ginzy kiên quyết phản đối. Hải tặc có luật của hải tặc, thuyền trưởng được bầu bởi thuyền viên, khi thuyền viên đưa ra yêu cầu gì đó thì thuyền trưởng sẽ xác định được hay không được. Nếu không

phục thì có lẽ là thuyền viên phải đề nghị quyết đấu với thuyền trưởng.

“Các người là thuộc hạ của chị Momohina, nên nếu muốn rút chân ra thì phải hỏi chị Momohina! Mà chắc chị Momohina sẽ không chấp nhận đâu! Nhỉ, chị Momohina, đúng thế chị Momohina nhỉ!?”

“Ừm. Phải đấy... Vì hội Harupiroron là thuộc hạ của tôi mà...”

“Thấy chưa! Thấy chưa thấy chưa thấy chưa! Vậy tức là!? Các người chỉ còn một cách thôi! Đó là quyết đấu với chị Momohina! Nếu thắng, các người đường đường chính chính bỏ làm hải tặc cũng được!”

Ày, có thắng nổi đâu. Thắng được thì từ đầu tội này đã chẳng thành hải tặc.

Cuối cùng, sau một hồi dè dặt, bọn Haruhiro đạt được thỏa thuận là sẽ đi điều tra và làm sáng tỏ được nguyên nhân lũ rồng tấn công Roronea, vẫn giữ nguyên thân phận thành viên của Thương hội hải tặc K&K, nói cách khác là hải tặc, nếu thành công thì sẽ nhận được phần thưởng.

Có hai phần thưởng. Một là được nghỉ làm hải tặc. Hai là được đưa đến Thành phố tự do Verle bằng thuyền. Nếu chính thức được tự do và đến Verle thì đã tiến gần tới Alterna hơn rất nhiều rồi.

“... Đây là cầu tàu đã bị lũ rồng phá huỷ à?”

Trước tiên, nhóm Haruhiro quyết định sẽ đi kiểm tra những nơi bị lũ rồng tấn công.

Đám rồng bay tới lần đầu vào buổi chiều mười ngày trước. Ngày hôm sau và cả hôm sau nữa, chúng đều xuất hiện, nhưng chỉ bay lòng vòng trên bầu trời Roronea.

Và rồi, trước chính Ngọ bảy ngày trước đã xảy ra cuộc tấn công đầu tiên. Ở cầu tàu số hai này.

Sau cuộc thương lượng, vì cả bọn lập tức rời khỏi toà nhà nên lúc này vẫn còn là buổi đêm. Nghe nói lũ rồng sẽ bay tới khi trời sáng, nên bọn cậu buộc phải tranh thủ lúc trời còn tối mà hành

động. Dù đã khá suy kiệt do chuyến đi biển, hay nói đúng hơn là do say sóng, nhưng thôi thì, bọn cậu vẫn chưa chết mà.

Cầu tàu số hai có hình dáng giống chữ F. Haruhiro ngồi xổm, dùng ánh sáng của ngọn đèn để soi tỏ dưới chân. Bên dưới là biển. Chỗ này tương ứng với phần gốc đường xoắn của chữ F. Con rồng đã lao xuống đây ư? Ván cầu thì thôi không nói làm gì, đến cả dầm cầu cũng tan nát. Hình như còn có vài thanh trụ cầu bị gãy.

“Thế nào?” Merry ở ngay bên cạnh cậu khụy gối, vén tóc ra sau tai.

“Ừm...” Haruhiro lẩm bẩm đáp lại lấy lệ một câu “kinh khủng thật” hay gì đó.

Vì lũ rồng gây ra thiệt hại trên diện rộng nên bọn cậu quyết định chia nhau ra, Haruhiro phụ trách cầu tàu số hai. Cậu đến được bến cảng mà không cần ai chỉ đường, vì chỉ có một cầu tàu bị phá huỷ nên cậu nhận ra ngay. Mặc dù một mình Haruhiro cũng lo liệu được, nhưng nếu coi Setora và Kiichi là một bộ thì có sáu người, phân thành ba nhóm hai người là vừa đẹp. Với Haruhiro thì cộng tác với ai cũng được, nhưng không hiểu sao nhóm Shihoru cặp với Yume và nhóm Kuzaku, Setora, Kiichi đã được quyết định rất nhanh chóng, nên còn lại cậu với Merry. Chuyện đó thì cũng hoàn toàn chẳng có vấn đề gì cả.

“Tàu bè cũng bị phá huỷ ở chỗ này nhỉ?”

Merry vẫn như bình thường. Hoặc ít nhất là trông cô ấy vẫn như bình thường. Đó cũng không hẳn là lí do hay gì, nhưng có lẽ Haruhiro quả thực nên giữ bình tĩnh.

“Có vẻ thế. Có hai chiếc nằm ở cầu tàu này đã bị phá hỏng... nhưng sau đó nghe nói không có cầu tàu hay bến đậu nào bị tấn công nữa.”

“Vậy là chúng nhắm vào mấy con tàu à?”

“Sau khi cầu tàu số hai này bị phá hoại, chẳng có tàu nào cập cảng vào ban ngày nữa. Vì không trông thấy tàu nên chúng không tấn công cầu tàu và bến đậu... Nếu vậy, chẳng phải chúng

sẽ đổi mục tiêu sang những con tàu đang lánh nạn bên ngoài cảng sao?”

“Nói vậy cũng đúng. Nếu thế thì vụ cầu tàu này và thuyền bè bị phá hỏng lúc đầu chỉ là ngẫu nhiên thôi à?”

“Có thể đúng... mà cũng có thể không. Hiện giờ vẫn chưa thể nói được gì. Chỉ là tớ thấy hơi khúc mắc với việc chúng chỉ tấn công cảng một lần rồi thôi.”

Haruhiro đặt chiếc đèn lên tấm ván cầu. Cậu thở ra một hơi.

Cậu muốn biết nhiều hơn về lũ rồng. Tất nhiên cậu đã hỏi Jimmy về chuyện đó, nhưng thực tế, có vẻ đến cả những hải tặc lấy quần đảo Emerald làm căn cứ cũng không hiểu rõ về lũ rồng. Hay nói đúng hơn, thái độ cơ bản của đám hải tặc thường là: không cần cố biết về lũ rồng một cách vô trách nhiệm, không biết cũng chẳng sao.

Rồng và hải tặc sống hoà thuận nhờ vào việc hai bên không để ý, không cản trở lẫn nhau. Không hiểu tại sao đến bây giờ, mối quan hệ đấy lại sụp đổ nữa.

“... Chắc không phải do rồng. Nhất định con người đã làm gì đó trước.”

“Tớ cũng nghĩ vậy,” Merry đáp.

“Không thể có chuyện lũ rồng tấn công Roronea và ăn thịt hải tặc. Có vẻ ngay cả bây giờ, lũ rồng vẫn bắt cá ở bãi cá của chúng.”

“Vậy là đã có ai đó làm gì đấy chọc giận lũ rồng.”

“Nhưng, nếu là thế thì tớ cảm giác chúng đáng ra có thể khiến cho thị trấn tan hoang hơn...”

“Tớ xin lỗi.”

“Hử?”

“Giả như tớ biết được điều gì đó có ích hơn.”

Merry cúi gằm như úp mặt vào đầu gối của mình.

Nói rằng “cậu không nên để ý” thì rất dễ. Nhưng làm sao mà không bận tâm cho được. Đó là vấn đề, nói sao nhỉ... của bản

thân Merry, có lẽ là *bên trong* Merry. Nếu là chuyện *bên ngoài* thì trốn tránh cũng được, nhưng *bên trong* thì không thể.

Tớ sẽ cùng cậu bàn về chuyện đó. Cậu thử nói ra xem? Chỉ bộc bạch nỗi lòng cũng có thể khiến cậu dễ chịu hơn đấy. Dù nghe được chuyện gì thì tớ cũng sẽ ổn thôi. Cậu không cần phải lo lắng về chuyện đó.

Vô số từ ngữ hiện lên trong đầu Haruhiro. Cậu cảm thấy cái nào cũng rẻ rúng, hơi hợt và trật lất, nên không thể nói ra miệng.

Thay vì lên tiếng, giả sử mình ôm lấy cô ấy thì sao?

Ấy không, cái đó, chỉ là bản thân mình muốn làm thôi nhỉ? Hơn nữa, lại còn định lợi dụng lúc yếu đuối của người ta? Thế nhưng, có lẽ Merry đang yếu lòng. Mình muốn động viên cô ấy. Làm cô ấy phấn chấn lên thì có gì xấu đâu. Không không, kể cả là vì thế thì tại sao lại thành ôm ấp chứ?

Rốt cuộc thì từ đâu đến đâu là suy nghĩ cho Merry, từ đâu đến đâu là khao khát và ước nguyện của bản thân mình?

Giá mà tách biệt hẳn ra được có phải tốt không. Mình chỉ muốn nghĩ về Merry thôi. Bản thân mình thế nào cũng được, thật tốt biết bao nếu mình có thể chỉ suy nghĩ vì lợi ích của Merry một cách đơn thuần.

Haruhiro lại một lần nữa cảm thấy rằng mình thích Merry.

Chính vì thật lòng thích cô, nên cậu càng muốn xoá bỏ cái cảm xúc yêu mến này. Giá như cậu có thể loại bỏ hoàn toàn cảm xúc của bản thân và đưa ra phán đoán nghiêm túc xem cái gì có lợi nhất đối với Merry. Thế mà những suy nghĩ như là “muốn chạm vào”, “muốn làm gì đấy”, “nếu thành ra như thế thì thật tuyệt” cứ liên tục trào dâng, không thể nào xoá bỏ được. Nếu cái con người đó của cậu biến mất thì tốt biết bao.

“Chắc chắn ở đâu đó sẽ có người biết rõ về rỗng thôi.”

Merry ngẩng mặt lên và mỉm cười với Haruhiro.

“Dù nơi đây là thiên đường của hải tặc đi nữa thì cũng không phải là hòn đảo chỉ có hải tặc. Phải có cả những người đã sinh sống trên đảo từ đầu nữa... Tớ nghĩ thế.”

“Phải đấy,” Haruhiro kìm nén sự dao động, cầm đèn rồi đứng dậy. Đây là *quần đảo* Emerald. Phải có nhiều đảo. Chắc sẽ có dân bản địa. Dù không biết chắc thì cũng phải suy luận được cỡ đó. Đúng vậy. Cho dù không biết đi chẳng nữa...

Nếu là cái tên ngu ngốc vô ý vô tứ đó, hẳn có vẻ sẽ nói rằng: “Tốt thế còn gì, biết về thứ bản thân lẽ ra không thể biết, dùng được phép thuật lẽ ra không thể dùng, tiện ời là tiện.” Phải chăng nên chấp nhận mọi chuyện nhẹ nhàng như thế? Làm vậy thì có lẽ Merry sẽ chẳng cần phải băn khoăn lo nghĩ. *Nhưng mình không nói được. Sao có thể nói “tốt thế còn gì” cơ chứ. Hiển nhiên rồi.*

Trước khi mặt trời mọc, nhóm Haruhiro tập hợp với nhóm Yume và nhóm Kuzaku. Nếu tạm thời rời khỏi thị trấn thì khả năng cao là sẽ tránh được thiệt hại gây ra bởi lũ rồng. Bọn cậu trao đổi và sắp xếp lại thông tin với trưởng ban Jimmy của Thương hội hải tặc K&K ở bãi cát bên ngoài Roronea.

Do đã sang ngày mới nên tám ngày trước trở thành mốc thời gian đám rồng tấn công lần đầu tiên. Lúc đó chỉ có một con rồng. Cầu tàu số hai bị phá huỷ, hai con tàu hư hại nặng. Khoảng ba mươi người chết và bị thương.

Bảy ngày trước cũng chỉ có một con rồng tấn công khu phố ăn chơi, phá huỷ hoàn toàn ba quán rượu. Hai mươi người bị thương, không có người chết. Có lẽ vì không có mấy khách ở quán rượu vào ban ngày.

Sáu ngày trước, hai con rồng liệng xuống khu buôn bán tập trung dày đặc các khu chợ và cửa hàng, đã gây ra thiệt hại nghiêm trọng nhất. Hơn mười người thiệt mạng, số người bị thương lên đến một trăm mấy chục người.

Từ năm ngày trước, nhà ở của khu dân cư bị hai con rồng phá hoại trong ba ngày liên tiếp. Trên hai mươi căn nhà bị phá huỷ hoàn toàn hoặc một nửa. Số người thương vong cũng vượt quá năm mươi người.

Ngày hôm kia, lần đầu tiên xuất hiện ba con rồng. Hôm đó, hai quán rượu ở khu phố ăn chơi cùng hơn mười căn nhà ở khu

dân cư đã chịu thiệt hại. Số người thương vong có vẻ không quá nhiều.

Và đến ngày hôm qua cũng có ba con rồng, tám căn nhà bị đánh sập, khu chợ gần như bị huỷ diệt. Tuy nhiên, trừ người già thì phần lớn dân cư đã đi lánh nạn, nên số người thương vong không nhiều.

Ngoài ra, lũ rồng bay đến khi mặt trời đã lên cao. Chúng không lượn vòng trên bầu trời Roronea suốt mà vẫn có lúc quay ra bãi cá. Chúng chỉ tấn công thị trấn một ngày một, hai lần, rồi quay về trước khi mặt trời lặn.

Có vẻ đám hải tặc thực sự không biết rõ về lũ rồng.

Quần đảo Emerald được cấu thành từ đảo Emerald (còn gọi là đảo chính), ba đảo ở phía Đông của nó gồm Kunu, Rema, Hosu cùng rất nhiều đảo nhỏ khác. Lũ rồng sinh sống ở nơi gọi là Tổ Rồng ở phía Bắc đảo chính, còn Roronea nằm ở lạch biển gần cực Nam.

Bãi cá của lũ rồng nằm ở vùng biển cách Roronea hai, ba mươi kilomet về hướng Đông Nam. Ở Roronea có thể chứng kiến cảnh lũ rồng ra bãi cá gần như mỗi ngày. Mọi người dường như đều nhận thức được chuyện rồng có nhiều cá thể. Dầu vậy, chẳng ai biết được số lượng chính xác.

Lũ rồng sống trên hòn đảo này thực sự có lớp vảy trông như ngọc lục bảo. Nghe nói nguồn gốc tên gọi của đảo Emerald cũng từ đó mà ra. Chúng có cánh, biết bay. Chúng bắt và ăn cá ở bãi cá. Ở trạng thái dang cánh, kích thước của chúng phải lên tới ba mươi mét. Dù vậy vẫn có sự khác biệt giữa từng cá thể. Những con rồng lớn là loại sống lâu, rồng nhỏ là những con còn trẻ. Có lẽ là cha mẹ và con cái.

Tri thức liên quan đến rồng của đám hải tặc chỉ có vậy.

Trong lúc đó, mặt trời đã mọc. Ba con rồng bay tới, bắt đầu lượn vòng bên trên Roronea.

“Không giết được chúng à?” Setora nói.

“À, đó cũng là điều tôi đã nghĩ.”

Kuzaku duỗi đôi chân dài ra, ngồi bệt trên bãi cát. Kiichi gối đầu lên cái chân đó, cuộn tròn người, mắt nhắm nghiền. Nhìn cảnh đó, Haruhiro đoán có lẽ nó đang ngủ. *Đằng đó thân thiết với nhau như vậy từ lúc nào không biết nữa?*

“Có ba con đến tấn công thị trấn nhỉ? Không rõ lý do là gì, nhưng tớ cảm thấy nếu kết liễu được một con to thì có khi chúng sẽ không tới nữa?”

“... Người gặp nguy hiểm nhất sẽ là Kuzaku đấy?”

Nghe Shihoru nhận xét, Kuzaku cong môi bảo “ừ thì vậy, nhưng...” và nhướn một bên mày.

“Kiểu như là, nếu tớ ngăn được nó, thì mọi người sẽ làm gì đó mà?”

“Quá đại khái...” Merry lầm bầm.

“Không phải, ý là nếu làm thật thì tớ cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận hơn mà? Nói sao nhỉ. Là vấn đề về phương án lựa chọn ấy. Tớ chỉ đang thắc mắc là chúng ta có cách nào để hạ được lũ rồng không thôi.”

“Nếu được thì tớ không muốn mạo hiểm đến mức tối đa...” Haruhiro nhăn mặt.

Sau đó, Yume làm động tác bắn tên bằng cung.

“Tên thì thế nào ta?”

“Vây của chúng rất cứng, tên không xuyên qua được đâu,” là câu trả lời của Jimmy. “Nhân tiện thì, những hải tặc gan dạ mà ngu ngốc dám dùng nỏ để bắn rồng đều đã chết hết rồi. Ma thuật thế nào thì tôi không biết. Nếu các cô các cậu muốn thử thì xin mời. Tôi sẽ không ngăn cản.”

“... Súng thì sao?”

Nghe Haruhiro hỏi, Jimmy khẽ lắc đầu.

“Nhóm Kisaragi đã mang vài khẩu đi đến Lục Địa Đỏ, trong tay chúng tôi chỉ còn một khẩu. Hơn nữa lại không có thuốc súng. Theo những gì tôi nắm được, khi bắn cảnh cáo các cô cậu là đã dùng hết chỗ thuốc súng cuối cùng rồi.”

Giả dụ có thuốc súng đi nữa, chỉ với một khẩu chắc cũng chẳng làm ăn được gì. Mà không, có mấy khẩu thì vẫn thế. Nếu bị lũ rồng thổi bay thì có lẽ sẽ không thể nào bắn trúng được.

“Vậy thì, anh không nghĩ ra người nào rành về lũ rồng ạ? Hải tặc cũng được, mà không phải hải tặc cũng không sao.”

Jimmy nghĩ một lúc rồi mở miệng.

“Không phải là không có. Có một nhóm người đã sống trên hòn đảo này từ trước khi hải tặc xây dựng Roronea. Một chủng tộc gọi là runaruka.”

Runaruka, những người dân bản địa của quần đảo Emerald, sống ở khu vực rừng rậm của đảo chính, cùng đảo Rema, đảo Hosu và vài đảo nhỏ. Giống như lũ rồng, runaruka cũng là một chủng tộc bí ẩn, gần như không rõ tình trạng thực tế của họ. Tuy nhiên, họ không chống đối lại đám hải tặc và có giao lưu thông qua việc trao đổi hàng hoá. Thỉnh thoảng, người runaruka trẻ cũng xuất hiện ở Roronea và trở thành hải tặc.

“Trong công ty chúng ta cũng có một hải tặc runaruka. Nhưng kẻ đó gần như không sử dụng được ngôn ngữ thông dụng của loài người mà chúng ta đang nói bây giờ. Cũng không thể nói tiếng orc hay tiếng manguish của tộc Bất tử. Vốn dĩ runaruka theo chủ nghĩa bí mật, nên không biết nữa. Có lẽ sẽ không giúp ích được nhiều đâu.”

Dù gì đi nữa thì Haruhiro vẫn muốn thử gặp và nói chuyện. Lời nhờ vả của Haruhiro được Jimmy đáp ứng và anh ta dẫn runaruka đó đến bãi cát khi đã quá trưa. Đúng lúc cậu chuẩn bị chào hỏi, lũ rồng bắt đầu lao xuống Roronea.

“Aa. Etua, unakai, nie, shata...”

Runaruka thốt ra miệng những âm thanh giống như một thứ ngôn ngữ trong lúc ấn hai tay lên ngực mình và lắc đầu liên tục. Cậu còn chẳng biết đó là đàn ông hay phụ nữ. Nói ngắn gọn thì người đó giống cáo. Ít nhất là khuôn mặt, hay nói đúng hơn là phần đầu giống hết cáo. Người này mặc trang phục theo phong cách thuỷ thủ. Thể hình gần với người hoặc orc, đứng thẳng và đi bằng hai chân, nhưng tay chân khá ngắn so với chiều dài cơ

thể. Toàn thân hình như được bao phủ bởi lông. Ở vị trí mông của chiếc quần dài có lỗ và một chiếc đuôi từ đó thò ra.

Một con rồng lao xuống Roronea khiến bụi đất bốc lên. Hai con còn lại vẫn ở trên trời.

“Nyaraa, nyaraa...”

Chẳng hiểu runaruka đang kêu than hay đang run rẩy trong sợ hãi nữa.

“Quả nhiên giết không nổi rồi...”

Nghe thấy Kuzaku lẩm bẩm, runaruka trợn trừng mắt.

“Giết? Na. Giết. Na. Draga, etuna, vitoa, she, guadaa.”

“Ày, tôi chẳng hiểu đằng ấy đang nói gì cả...”

“Giết, draga, na!”

“Có phải người này đang nói rằng giết rồng là không tốt không nhỉ?”

“Ồ, bạn Yume hiểu những lời người này nói à?”

“Hừm. Yume không hiểu đâu, nhưng cảm giác có bầu không khí đó? Thì phải?”

“Giết, draga, na.” Runaruka quay mặt về phía Yume rồi gật đầu. “Giết, na. Rồng. Draga. Giết, không, tốt.”

Theo nội dung phiên dịch bầu không khí của Yume, runaruka đó tên là Tsiha, giới tính ở khoảng giữa nam và nữ. Trẻ con runaruka khi trưởng thành sẽ lựa chọn xem mình là nam hay nữ. Tsiha chưa chọn bên nào cả, nhưng cũng không còn thuộc lứa tuổi trẻ con, thành ra được coi là có giới tính nằm ở khoảng giữa nam và nữ.

Runaruka đã sống trên quần đảo Emerald từ xa xưa. Sau đó, một draga đực và một draga cái, tóm lại là một cặp rồng đã tới nơi này. Kể từ đó, đời sống của các runaruka trở nên tốt đẹp hơn, nên họ coi draga là sứ giả của thần.

Trong quá khứ, đã có vài lần runaruka làm chuyện xấu và khiến cho draga nổi giận. Không thể kể cụ thể về chuyện ấy. Nếu nói ra những điều đáng sợ thì geuguu sẽ xuất hiện và gây bệnh tật. Geuguu có màu đen kịt, lẩn vào bóng đêm và lén lút tới gần,

nên không thể nhìn thấy hình dạng của chúng. Tuy nhiên, nghe nói hễ geuguu lại gần thì sẽ có gió lạnh thổi, nên có thể nhận biết ngay lập tức. Chủ nghĩa giữ bí mật của runaruka có vẻ là tại geuguu.

Tsiha nói đến một việc mà Haruhiro cũng đồng tình, rằng ai đẩy đã làm chuyện gì đó không tốt và khiến draga nổi giận. Nếu đó là hành động của runaruka thì draga sẽ tấn công khu rừng nơi runaruka sinh sống. Roronea rơi vào tầm ngắm có nghĩa là chắc chắn đám hải tặc đã làm chuyện không được phép làm.

“Chuyện xấu! Draga! Giận! Phùng phùng! Cái gì? Phùng phùng! Làm cái gì thì draga, phùng phùng! Nổi giận?”

Dù cho Yume đã khoa chân múa tay hỏi thế đến mấy lần, Tsiha vẫn ngậm tăm không tiết lộ thêm gì cả. Có lẽ người này sợ geuguu.

Ba con rồng phá phách ở Roronea một hồi rồi bay lên và lại bắt đầu lượn vòng.

Đương nhiên là đa số người dân đều nghĩ rằng lũ rồng sẽ tới, nên ban ngày họ rời khỏi khu vực thị trấn. Có vẻ trong đó vẫn còn những kẻ ở lại, tuyên bố là để thử thách lòng can đảm, hoặc những tên nát rượu mặc kệ sự đời, tiếp tục chè chén say sưa, song có lẽ sẽ không xuất hiện người thiệt mạng. Tuy thiệt hại rất nhiều về nhà cửa và đường sá, nhưng rõ ràng lũ rồng vẫn chưa *ngghiêm túc*. À thì đương nhiên chẳng ai hiểu được cảm xúc hay suy nghĩ của lũ rồng, nhưng ngẫm thế nào cũng thấy chúng mới chỉ đang nường nhẹ. Nếu không phải vậy thì Roronea đã ở trong tình trạng tồi tệ và khủng khiếp hơn rồi. Và có lẽ tất cả hải tặc, bao gồm cả Thương hội hải tặc K&K, cũng đã sớm cuốn gói trốn khỏi hòn đảo này từ đời tám hoánh.

Tuy nhiên, chuyện đó đã không xảy ra.

Tại sao vậy nhỉ?

9. Hoàng hôn trên bờ biển

*K*hông hiểu sao cứ thấy vui vui...

Mình nghe thấy.

Giọng nói từ đâu đó.

Rồi cả tiếng sóng nữa.

Mở mắt ra là được. Mình nên làm như thế. Nhưng mình không muốn.

Tất nhiên mình không thể nhắm mắt mãi thế này. Mình biết điều đó.

Nhưng chỉ một xíu nữa thôi.

Mình muốn thế này thêm một lúc nữa.

Tóm lại là mình buồn ngủ. Mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Cũng đúng thôi. Mình chẳng thể ngủ được tử tế trên tàu do say sóng. Vừa mới ngỡ cuối cùng cũng đến đất liền thì lại gặp phải chuyện ngoài sức tưởng tượng. Thế cho nên...

Đúng rồi.

Vì lũ rồng bay đi khá sớm, nên mình mới nghĩ hay là chớp mắt một lát nhử. Mình có cảm giác đến tối sẽ lại có việc phải làm. Mà mình cũng chẳng biết nữa. Mình cảm thấy đầu óc không hoạt động, vẻ như đã đến giới hạn rồi. Xin lỗi nhé, nhưng tôi ngủ ở đây một tẹo có được không? Khi mình nói thế, không có ai phản đối... Có lẽ vậy. Kí ức của mình có chút mơ hồ. Mình đã nằm luôn ra đó và ngủ mất.

Trời vẫn chưa tối. Hay là Haruhiro đã ngủ qua một đêm và trời sáng mất rồi? Không, không phải vậy. Nếu thế thì cậu phải tỉnh giấc một cách sảng khoái hơn. Cậu không mơ. Hoặc tối thiểu thì là không nhớ. Đầu óc cậu dần dần trở nên tỉnh táo.

Cảm xúc “đã phải dậy rồi sao, mình muốn nướng thêm chút nữa,” cùng suy nghĩ “phải dậy thôi” xung đột với nhau.

Cậu vừa thở ra một cái thì ai đó cất lời: "... Ừa, dậy rồi à?"

"Ừ." Trả lời xong, cậu mở mắt và đồng thời nhồm người dậy.

Phía Tây Nam bãi cát này giáp biển. Mặt trời đang lặn dần ở nơi tận cùng đại dương vẫn còn nhô lên chút xíu và chiếu sáng mặt nước. Biển và bầu trời phía Tây trông cứ như đang bốc lửa.

Gió biển vẫn ấm áp, cường độ chỉ đủ thi thoảng làm tóc mái của cậu rung rinh. Mồ hôi vã ra khi ngủ còn chưa kịp khô thì đã lại rịn ra rồi. Cảm giác giờ mà mở miệng than nóng thì sẽ càng nóng hơn, nên cậu cố gắng không nói năng gì hết. Thôi thì còn tốt hơn rét vụn lẫn. Biết thế nhưng mà vẫn nóng quá. Có phải vì vậy mà bọn họ đang để chân trần chơi đùa ở bờ sóng vô không nhỉ?

Mà không, đâu phải bờ sóng vô nữa, họ đã xuống đến chỗ nước biển ngập tới dưới gối rồi.

"Oa shaaa!" Yume dùng hai tay vốc rất nhiều nước biển rồi hất về phía Shihoru, Merry và Setora.

"Kyaa!" Shihoru hét lên và bám lấy Merry.

Setora nháy lùi lại rồi lập tức kêu "hây!" và đá nước biển lên rất dứt khoát.

"Ư nya!" Bị nước biển văng đầy mặt, Yume rên rĩ "mư mư mư mư" và lao về phía Setora.

Setora nhẹ nhàng né đi, làm Yume vô xuống chỗ biển nông, nhưng Yume ngay lập tức bật dậy và tóm lấy chân phải của Setora.

"Nyarín~."

"Đợi, cô, dừng lại!"

"Zư nyaaaaaaa."

"Ư oa."

Setora bị kéo xuống biển. Nước cùng lắm chỉ sâu khoảng ba mươi centimet, nhưng cũng đủ để làm ướt sũng cả người. Cả hai lẫn qua lẫn lại dưới nước.

"Chết tiệt, này, thợ săn, tránh ra, buông ngay."

"Hãy gọi Yume là Yume tử tế đi! Rồi Yume sẽ buông ra!"

“Ai thèm gọi chứ.”

“Nếu thế thì Yume sẽ không buông đâu!”

“Đồ lì lợm...!”

Shihoru và Merry vừa cười vừa nhìn hai bọn họ giằng co... Ngay sau đấy, Merry kêu “hây” và đẩy Shihoru một cái.

“Oái!” Shihoru ngã nhào, ướt như chuột lột. “... Ác thế!”

Như thế không chịu thua kém, Shihoru cũng hắt nước biển vào Merry.

Merry vừa nói “mặn ghê” vừa trả đũa.

“Ha ha...”

Từ tận đáy lòng, Haruhiro thấy thật buồn cười. Nhưng đồng thời, hốc mũi cậu lại nóng lên, khiến cậu bất giác ấn vào khoé mắt.

Kuzaku sục sịt, “... Trong lúc thị trấn thành ra như thế, vậy mà...”

Kuzaku đã cởi áo giáp, thân trên để trần. Kiichi tựa vào cái chân trái đang duỗi ra trên cát của Kuzaku và nhắm mắt, nhưng nhìn cái tai động đậy kia thì có vẻ không phải là nó đang say ngủ.

“Thật bình yên. Lần cuối cùng bọn mình thư giãn thế này là từ bao giờ nhỉ?”

“Chẳng biết nữa.”

Bọn cậu không phải lúc nào cũng căng thẳng. Nếu không thỉnh thoảng thả lỏng tinh thần thì khó mà cố gắng được đến lúc này. Nhưng cậu nghĩ rằng quả thực từ trước đến nay, mọi người hiếm có thời gian thư giãn.

“Cứ như nghỉ hè ấy.”

“Ừ...” Kuzaku khẽ cười, rồi lấy tay xoa trán. Cậu ấy lẩm bẩm: “Nghỉ hè à? Ừm,” rồi gật đầu. Mãi không thấy cậu ấy nói ra những lời tiếp theo. “... Nghỉ hè à? Tớ biết ý nghĩa của từ đó. Nhưng tớ lại cảm thấy hơi khác. Tớ không thể nói rõ ra được, nhưng nghỉ hè ấy mà, nói sao nhỉ. Tớ... gì ấy nhỉ?”

“Phải đấy. Dù là tớ tự nói ra, nhưng tớ cũng mang máng hiểu được điều đó.”

“Nhưng quả nhiên là giống nghỉ hè quá. Như thế này thích thật.”

“Đúng vậy.”

“À, nhưng mà, con gái, tràn đầy sức sống ghê.”

“Kuzaku không buồn ngủ à?”

“Tớ nghỉ ở đây rồi mà. Tớ ổn cả thôi, chắc là ổn đó.”

“... Tớ, không ngáy chứ?”

“Một chút thôi?”

“Oái. Thật hả?”

“Tớ nghĩ chắc chắn Haruhiro còn mệt hơn bọn tớ. Cậu phải sử dụng đầu óc mà.”

“Dùng được thì đã tốt rồi.”

“Tớ chẳng nghĩ gì luôn ấy. Vì nó khiến tớ thoải mái hơn...”

Kuzaku ngáp một cái rồi chậm chậm nghiêng cổ sang hai bên.

Trên bãi cát này rải rác những thứ trông như khúc gỗ nằm lẫn lóc. Thỉnh thoảng, chúng lại chậm chậm chuyển động. Chúng không phải gỗ dạt vào bờ, mà là sinh vật. Trông cũng giống hải cẩu đấy, nhưng mà tròn hơn. Khi lại gần sẽ dễ bị giật mình vì độ to của chúng, nhưng nhìn từ xa thì lại khá đáng yêu. Trông thấy những sinh vật biển thoải như chúng, lại còn nằm dài khắp nơi với số lượng cực nhiều, có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân khiến tinh thần cậu trở nên cực kì thư thái.

“Ướt nhẹp nước biển thế kia thì có sao không nhỉ? Có vẻ khác với nước ngọt, không phải chỉ để khô là xong đâu...”

“Nhỉ?” Kuzaku cười. “Lúc đầu chỉ kiểu nhúng chân thôi. Đầu tiên là bạn Yume lao ra. Rồi đến một thời điểm nào đấy, mọi người đều mặc kệ muốn ra sao thì ra.”

“Thật là khoẻ khoản quá.”

Một giọng nói bất chợt vang lên từ phía sau làm Haruhiro kinh ngạc.

Cậu quay lại và thấy một undead quần băng kín mít khắp người rồi mặc quần áo bên ngoài đang ngồi bó gối.

“... A. Trưởng ban. Anh ở đây à? Bọn tôi không nhận ra.”

“Tôi chỉ toàn thức suốt một thời gian rồi, nên cũng đang nghỉ ngơi một chút.”

“Tại anh chẳng nhúc nhích tí nào,” Kuzaku nói vậy rồi lại khẽ ngáp.

Lần này là Yume tấn công Merry. Không biết có phải do lơ là cảnh giác không mà Setora bị Shihoru cù vào mạn sườn.

“Nói mới nhớ, undead cũng ngủ à?”

Haruhiro cho rằng câu hỏi của Kuzaku khá bất lịch sự, nhưng nghĩ lại thì có lẽ cũng không hẳn thế.

“Có ngủ chứ,” Jimmy nhanh chóng trả lời, “nhưng có lẽ sẽ khác với giấc ngủ của các cậu. Con người sẽ thấy cái thứ gọi là giấc mơ đúng không?”

“Cũng có lúc không thấy ạ. Ủa, undead không nằm mơ ạ?”

“Phải. Mặc dù nghe nói là ngay trước lúc diệt vong thì sẽ thấy một giấc mơ dài. Đâu có ai biết được chuyện ấy chứ. Giấc ngủ của bọn tôi... nên diễn đạt như thế nào nhỉ, mọi thứ đều đặc quánh. Nói một cách ẩn dụ thì nó có cảm giác giống như đang chìm xuống đầm lầy.”

“... Nghe như kiểu nếu ngủ còn bị mệt mỏi thêm vậy.”

Khi Haruhiro nói thế, Jimmy vừa kiểm tra lại tình trạng phần vải quần trên mặt, vừa thừa nhận: “Chẳng phải là thứ tốt đẹp gì. Thế nhưng, nếu liên tục thức, cái đầm lầy đó sẽ dồn đến mỗi lúc một gần. Cái đấy gọi là buồn ngủ phải không nhỉ? Nếu nói đến chuyện thoải mái hay không, thì bọn tôi đa phần cảm thấy không thoải mái. Nói theo ngôn ngữ của các cậu thì bọn tôi chẳng thích thú tí nào.”

“Oa. May mà tôi là con người.”

“Kuzaku, cậu thật là...”

“A, xin lỗi. Anh Jimmy cũng không là undead vì thích thế mà nhĩ.”

“Phải đấy,” Jimmy cười không ra tiếng, “tôi ghét undead lắm. Bao gồm cả bản thân tôi. Sinh vật sống là gì? Có lẽ là những thứ phát triển, sinh sản và có sinh mệnh. Nếu vậy, undead không phải là sinh vật. Sinh mệnh mang tính khái niệm quá nên tôi không hiểu rõ, nhưng bọn tôi không phát triển, cũng không sinh sản được. Tôi lúc nào cũng suy nghĩ xem bọn tôi là thứ gì. Dù rằng, nếu chẳng nghĩ ngợi gì, giống như đám zombie hay skeleton vô hồn, cử động được nhờ lời nguyện của No-Life King [Vua Bất tử], thì đã thoải mái hơn.”

“Jimmy cứ như con người vậy. À đâu, thú thực là tôi cũng chẳng biết nhiều về các undead khác.”

“Tôi chỉ đang đóng giả làm con người thôi, Kuzaku ạ. Dẫu rằng tôi chẳng thể trở thành con người, dù có làm gì đi nữa.”

“... Ừm. Tôi không biết về những chuyện phức tạp. Nhưng dù là đóng giả hay gì, chỉ cần trông giống như thế, là được rồi mà? Bởi vì, anh Jimmy không thích undead và muốn giống con người, nên anh mới đang làm thế đấy thôi? À thì tạm gác lại chuyện có thật là undead không tốt hay không.”

“Vâng... Nếu có thể, tôi muốn trở thành thứ gì đó không phải undead. Dù điều đó là bất khả thi.”

“Cái đó gọi là gì nhĩ, ý chí? Điều đó mới là quan trọng. Chẳng phải còn quan trọng hơn cả việc bản thân thuộc chủng tộc gì sao? Bản thân muốn làm gì và thực tế đã làm gì. Nói thật, tôi thấy là chủng tộc nào cũng được. Tôi không ghét anh Jimmy. Dù chúng ta chưa biết về nhau nhiều lắm. Cảm tính thôi?”

“Vậy à?” Giọng Jimmy nghe đều đều. Dẫu vậy, vẫn thấy thấp thoáng chút ngử điệu lên xuống cùng cảm xúc bên trong. Giống như hiện giờ vậy.

“Cậu là con người thứ hai nói với tôi điều đó. Cậu chắc chắn là một người yêu thích những thứ khác thường.”

Có lẽ Jimmy đang vui. Biết đâu còn đang ngượng ngùng nữa. Kuzaku là người yêu thích những thứ khác thường sao?

Hoặc nói đúng hơn, cậu ấy là người tốt.

Giờ nghĩ lại, tổ đội đầu tiên của cậu ấy đã diệt vong, chỉ một mình Kuzaku còn sống sót. Phải đối mặt với trải nghiệm tàn khốc đến không tưởng, và bò lên từ dưới đáy vực sâu. Hơn nữa, cậu ấy không chờ ai đến giúp mà tự mình hành động. Cậu ấy có sự tích cực mà Haruhiro không có. Kuzaku không để mình bị sự bi thương bao phủ, cũng không sống bi quan. Kể cả khi đem lòng cảm mến Merry và bị từ chối, cậu ấy cũng không quá suy sụp. Nhưng mà?

Tại sao Merry lại từ chối Kuzaku?

Lấy đâu ra một người như cậu ấy? Một tài sản đáng giá vô cùng? À, cậu ấy không phải tài sản. Không, nhưng mà, thật sự. Nếu Haruhiro là con gái và được một người con trai như Kuzaku yêu, cậu sẽ không thấy có gì khó chịu. Tuy là cái tính khí giống như con út của cậu ấy cũng hơi khiến người khác cảm thấy không nhờ cậy được gì, nhưng cậu ấy luôn đặt cược cả tính mạng ra để chiến đấu mà không hề do dự. Cậu ấy có thể đánh thức bản năng làm mẹ của người khác, mà lại vẫn đàn ông. Cậu ấy là một người tốt đến thế này, vậy mà đã có một thời gian, Haruhiro cảm thấy đổ lỗi. Cậu thậm chí còn thấy buồn lòng vì sự hẹp hòi của bản thân.

“Ná!? Haru dậy rồi à!?” Yume hét lên.

Nhìn sang thì thấy Yume đang vầy tay loạn xạ.

Haruhiro vầy tay đáp lại.

“Tớ mới dậy lúc này thôi.”

“Vậy thì Haru với Kuzakkun cũng đến đây đi!? Cả Jimychan nữa, tất cả cùng chơi nào!”

“Tôi xin kiếu,” Jimmy nói dứt khoát. “Tôi không bơi được.”

“Ồ, anh là hải tặc cơ mà...”

“Undead sẽ chìm.”

“Ra là vậy sao?”

“Hoặc có lẽ chỉ mình tôi.”

“Được rồi.” Kuzaku rung chân trái, đợi cho Kiichi tự tách ra rồi mới đứng dậy. “Đi thôi nào, Haruhiro. Lâu lâu mới có dịp. *Recreation*^[2]? Để thắt chặt tình cảm giữa đồng đội với nhau. Chuyện đó cũng cần thiết mà nhỉ?”

“... Chắc vậy.”

Haruhiro chưa hết mệt hẳn, nếu nói thật lòng thì cậu thấy khá phiền, nhưng đây là lúc cần nắm bắt bầu không khí. Với lại, chơi thì hẳn sẽ vui. Haruhiro nhồm dậy.

“Rồi rồi, chạy nào, chạy nào.”

Kuzaku nắm cổ tay cậu kéo đi. Thấy Haruhiro mém ngã dúi dúi, Kuzaku bật cười. Động cái gì cũng cự nự thì phiền lắm. Haruhiro quyết định tăng tốc mà không chống cự thêm.

Jimmy đang nói gì đó như là: “À, đúng rồi, hãy cẩn thận...”

“Hở, gì cơ?”

Haruhiro vừa định quay người lại, Kuzaku đã nhắc bóng cậu lên rồi ném ra biển.

“Này, đợi đã, đồ súc trâu này...”

Độ sâu ở khoảng này mới chỉ đến mắt cá chân, nhưng bên dưới là cát nên rất mềm, cậu cũng lập tức thực hiện được động tác phòng thân khi bị quật ngã. Dù thế, cậu đã bị ngấm nước toàn thân. Haruhiro bật dậy.

“Kuzaku, làm cái trò gì vậy!”

“Oa ha ha ha. Thử bắt tớ xem.”

Kuzaku nâng cao đùi, vừa chạy vừa khiến nước biển bắn tung tóe.

“Đợi đấy!”

Haruhiro đuổi theo. Một phần cũng do Kuzaku có kiểu chạy khá kì quặc nên cậu ấy không nhanh lắm. Thế này thì cậu có thể bắt kịp ngay.

“Cha! Có sơ hở!” Yume lao đến từ phía sau.

“Quá lộ liễu!” Haruhiro bước sang bên, né cú đột kích của Yume.

Cả việc Kuzaku đột nhiên quay ngược lại rồi tấn công cũng đúng như những gì cậu đoán.

“Tớ tới đây! Body Slam...!”

“Chưa biết ai ăn ai đâu!”

Không phải bên cạnh, cũng không phải đằng sau. Tiến lên phía trước. Haruhiro hạ thấp cơ thể, dang rộng hai tay rồi luồn xuống phía dưới Kuzaku khi cậu ấy lao cả người đến.

“Gư ha.”

Kuzaku buộc phải tung cú Body Slam hay gì đó vào nước biển. Có lẽ cậu đã sai lầm khi định nghiêm túc ghi dấu cảnh tượng đó vào trong trí nhớ.

“Bắt được rồi...!” Từ phía sau, đây là... giọng của Setora.

Haruhiro không quay người lại mà định nhảy sang bên để trốn. Muộn rồi ư?

“Thuật mật thám hay còn có tên gọi khác là nhãn thuật! Không Phong Xa...!”

“Ô...” *Gì thế này?*

Có lẽ lưng và đùi cậu đã bị tóm được. Sau đó, cô ấy đã làm gì? Cậu không rõ. Tóm lại, cơ thể Haruhiro bị xoay vòng mạnh khủng khiếp theo phương ngang. Setora dùng được cả thể thuật cỡ ấy cơ à? Chưa kể lời cái kĩ thuật đó ra vào lúc này thì đúng là chơi xấu đấy.

Haruhiro bị đập xuống đáy vùng biển nông. Khi cậu định nhôm dậy thì đã bị đồng đội vây kín.

“Này, a, năm đánh một thì hèn...”

Kuzaku tóm chặt hai tay Haruhiro, Yume và Setora là chân phải còn Shihoru và Merry là chân trái.

“Một, hai,” Kuzaku hô hiệu lệnh.

Cơ thể Haruhiro đầu tiên lắc sang phải về phía bờ. Cậu phải nhận lấy toàn bộ phản lực theo nguyên lý con lắc và bị đẩy sang trái hướng ra biên.

“Đợi đã, tớ không phải là đồ vật đâu...!”

“Ba...!” Kuzaku ra hiệu lệnh lần thứ hai và tất cả đồng loạt buông tay.

Ư oa...

Mình đang bay. Cự li bay này có lẽ cũng khá ra phết đấy?

Hơi sợ chút thôi, chứ có khi cũng thích.

Khoan, nhưng khi bắt đầu rơi, thì lập tức lại thấy sợ chết khiếp rồi.

“Ô ô...!?”

Việc cậu vùng vẫy giữa không trung chỉ là do cái ý nghĩ “làm thế có vẻ thú vị hơn đấy nhỉ” đã chạy xẹt qua đầu cậu. Ừm, cậu vẫn còn đủ điềm tĩnh để mà làm thế.

Haruhiro tiếp nước bằng lưng. Nhưng hình như chỗ này sâu hơn cậu tưởng? Chẳng phải là ngập quá đầu sao? Cậu không nổi lên ngay mà chờ một lúc.

Lúc Haruhiro thò mặt lên khỏi mặt biển và hét lớn: “Các cậu làm cái gì vậy haaaaaaa!?”, các đồng đội của cậu phá lên cười. Kuzaku thậm chí còn ôm bụng và chảy cả nước mắt. Haruhiro cũng tính tỏ ra hài hước, nhưng nó buồn cười đến mức đấy cơ à? Có lẽ do bình thường, Haruhiro không làm những chuyện như thế, nên việc đó có yếu tố bất ngờ và khiến mọi người vui vẻ. *Những trò thế này thỉnh thoảng làm chắc cũng hay. Thỉnh thoảng thôi thì được.*

“Chết tiệt...!”

Haruhiro rẽ nước biển, đâm bổ về phía Kuzaku. Mực nước biển xấp xỉ ngang vai, mỗi khi sóng tới lại càng sâu hơn nữa. Vì vậy, dù cậu có cố sức tiến lên thì cũng chẳng tăng tốc được là bao. Mọi người vẫn cười ha hả, có lẽ thấy cảnh đó buồn cười.

“Này...!” Jimmy hét lên ở nơi mép sóng. Phải chăng trong lúc quan sát, anh ta cũng muốn tham gia? Trông thì có vẻ cũng không phải tình huống đó?

Cùng với con sóng xô đến, có thứ gì đó lướt qua ngay bên cạnh Haruhiro. Không chỉ một. Mà liên tiếp băng qua. Trong số đó, có thứ cọ cả người vào Haruhiro nữa. Là sinh vật. Cái đám trông như động vật biển nằm lăn lóc trên bãi cát đó sao?

“A a a a! Haruhiro...!” Kuzaku trợn mắt, chỉ vào chỗ nào đó.

“Haru, đằng sau!” Merry rít lên.

Yume, Shihoru, cả Setora, mỗi người đều đang gào thét gì đó.

“Ừa, đằng sau...” Haruhiro ngoái lại, “là sao hả a a a a a...!?”

Thứ gì đó đang mở to miệng. Không phải loài thú giống như động vật biển kia. Đó là một sinh vật khác. Là con gì vậy? Giờ đây phải lúc để nghĩ thế. *Gần quá. Gần kinh lên được. Vậy là mình sẽ bị xơi tái sao? Lẽ nào, không, chẳng có lẽ nào gì cả, thế này chẳng phải khá nguy hiểm rồi à?*

“Ta...” Haruhiro phát ra tiếng hô quyết tâm đầy bí ẩn, định cố hết sức nhảy sang trái, nhưng lại bị cuốn vào một dòng chảy mạnh và chẳng còn nhận biết được cái gì với cái gì nữa. Tuy nhiên, điều đó tức là cậu vẫn còn sống phải không? Có vẻ cậu vẫn chưa bị ăn thịt.

Sinh vật khổng lồ đó xông lên trong lòng biển. Sóng, hay nói đúng hơn là dòng chảy do sinh vật đó tạo ra đùa bỡn với Haruhiro. Cá mập? Hay cá voi sát thủ? Có lẽ là một loài sinh vật tương tự thế. Haruhiro rùng mình. *Bình thường thế này là đủ chết rồi nhỉ...?*

Thực ra là giờ mình vẫn có thể chết bất cứ lúc nào.

Tệ quá. Chết đuối mất thôi.

Khi cậu chật vật thò được đầu lên khỏi mặt nước và hít không khí vào, cậu uống phải một ngụm rõ to nước biển.

“Oẹ, mặn quá.”

Tụi Kuzaku vừa kêu la ầm ĩ vừa chạy tán loạn. Sinh vật đó không phải cá mập cũng chẳng phải cá voi sát thủ ư? Nó lên bờ và tấn công đám thú giống động vật biển hết con này đến con khác. Hết dùng chi trước đã phát triển giống như cánh tay nhẹ nhàng ném bay con mồi, lại bật nhảy trên mặt đất để đớp lấy chúng. Có lẽ cá mập hay cá voi sát thủ sẽ chẳng thể thực hiện những chiêu này. Những con thú giống động vật biển vốn đang nằm lười nhác thảnh thơi trên bãi cát giờ đồng loạt chạy xuống biển.

“... Hồng rồi. Cứ lúc nào cao hứng là y như rằng lại thành thế này...!”

Haruhiro đang hướng vào đất liền nhưng cứ liên tục bị đám thú giống như động vật biển đang bỏ chạy đâm phải, khiến cậu không thể tiến lên như ý muốn.

Tiếng la hét cất lên, tiếng rống, tiếng kêu gào của đám động vật không ngừng vang vọng.

Mặt trời sắp lặn rồi.

10. Gió lạnh

M gay phía Bắc Roronea là rừng rậm. Nói vậy thôi chứ trong khoảng ba, bốn mươi mét, các cây lớn đã bị chặt hạ và biến thành đồng cỏ. Bình thường, hay nói đúng hơn là trước đây, đó là một vùng đất cỏ mọc um tùm, nhưng hiện tại, chỗ đó đầy ắp những quán ăn phục vụ tại chỗ hay các sạp hàng, và có vẻ là hàng nào cũng kinh doanh bất kể ngày đêm.

Bọn Haruhiro đã mua quần áo thay ở khu chợ tạm phía Bắc Roronea này. Tại đây quả nhiên không có chi nhánh của Thương hội kí gửi Yorozu, nên chẳng trông chờ được gì nhiều vào chỗ tiền mang theo người. Hàng hoá thì đặc sệt phong cách phương Nam, đúng hơn là có quá nhiều trang phục sắc sỡ, nên việc lựa chọn có đôi chút khó khăn, nhưng bọn cậu vẫn làm thế nào đấy xoay sở được.

Lũ rồng đang nổi giận. Kẻ nào đó đã làm chuyện chọc tức lũ rồng. Bất kể là ai đã làm gì, thì ngoài những lúc đám rồng bay qua bay lại giữa tổ và bãi cá, không thấy bóng dáng chúng đâu. Giả sử muốn làm gì đó với lũ rồng, thì việc đó cơ bản sẽ là vô vọng nếu không vào được tổ của chúng. Nếu muốn đến gần Tổ Rồng thì chắc chắn phải vượt qua rừng rậm. Runaruka đang sinh sống trong rừng rậm. Nếu là runaruka thì có thể sẽ biết được điều gì đó.

Dưới sự chỉ dẫn của một hải tặc runaruka tên là Tsiha, bọn Haruhiro đặt chân vào rừng rậm phía Bắc.

Theo như những gì Tsiha nói, chính xác hơn là theo nội dung dịch bầu không khí của Yume, runaruka không đặc biệt thích giữ bí mật, nhưng chắc chắn là họ rất nhút nhát. Trước tiên, họ sẽ không xuất hiện dù có được gọi. Tuy nhiên, nếu bọn cậu chủ

động tới và nhờ vả một cách lịch sự, chắc vẫn có những runaruka chịu lắng nghe.

Tiện nói luôn, dân runaruka thường thức dậy khi đã quá trưa và đi ngủ muộn. Muốn gặp thì nên chọn buổi tối. Nếu là đến ngôi làng có họ hàng của mình thì Tsiha có thể dẫn đường.

Nhân tiện, trưởng ban Jimmy đang điều tra riêng xem có lời đồn nào liên quan đến lũ rồng không.

Tại sao lũ rồng lại nổi giận? Dù Haruhiro không có manh mối nào, nhưng lũ rồng chắc chắn không trút giận bừa bãi. Giả sử là để báo thù thì lại có chút nhẹ tay? Thế chẳng hạn là chúng đang đe dọa? Chúng đang thể hiện sức mạnh vĩ đại của mình hòng gây sức ép gì đó đối với người dân Roronea. Bộ nhìn không giống thế hả?

Thực ra cậu thoáng nghĩ đến đúng một chuyện.

Trứng hoặc rồng con.

Phải chăng có kẻ nào đó lén vào Tổ Rồng trộm trứng hoặc rồng con.

Do không biết về đời sống hay năng lực của đám rồng nên cậu chỉ có thể tưởng tượng, nhưng có khả năng lũ rồng đã lần theo mùi của trứng hoặc con non và tìm ra chúng đang được giấu trong thị trấn Roronea. Thế rồi, vì không thể truyền đạt bằng lời rằng “trả lại con cho ta” nên chúng mới thể hiện bằng thái độ.

Tuy không biết rồng con lớn đến cỡ nào, nhưng vì khi trưởng thành sẽ khổng lồ thế kia nên chắc cũng không nhỏ lắm. Có vẻ nó sẽ kêu hoặc vùng vẫy, nên trứng xem chừng thực tế hơn. Hoặc là, rồng con thực ra đã chết nhưng rồng bố mẹ vẫn tưởng rằng nó còn sống chẳng hạn.

Tuy vậy, liệu trứng hoặc rồng con có đáng để mạo hiểm lấy trộm hay không?

Về điểm đó, theo quan điểm của Jimmy thì không thể nói là không. Nếu là đồ thật chính hiệu, trứng hay rồng non còn sống thì khỏi phải bàn, mà kể cả là xác rồng con chắc hẳn vẫn có người thèm muốn.

Roronea là thị trấn hải tặc, bởi vậy, những thương nhân có giao dịch với hải tặc cũng thường ghé thăm. Lâu lâu lại có những người đàn ông đàn bà không rõ thân phận trà trộn lên thuyền của những thương nhân đó hay tàu hải tặc. Những kẻ săn kho báu, hoặc nếu phải nêu ví dụ thì là những kẻ tựa tựa nhà thám hiểm như Lala & Nono đã mò vào Tổ Rồng, nơi vốn dĩ là cấm địa, và mang trứng hoặc rồng con đi. Chuyện đó hoàn toàn có thể.

Giả sử có chuyện như thế trong thực tế, cũng chẳng lạ nếu có một, hai người đã thấy hoặc nghe được gì đó. Việc lũ rồng chỉ tấn công cảng một lần cũng đáng lưu tâm. Dù đây vẫn chỉ là phỏng đoán, nhưng lúc đó, thủ phạm mang theo trứng hoặc rồng con đã có mặt tại cầu tàu số hai. Hoặc hẳn đã lên một con tàu đang thả neo ở cầu tàu. Thủ phạm đã thoát nạn trong gang tấc và đang lẩn trốn ở thị trấn. Kể từ đó, lũ rồng tấn công Roronea để đe dọa: “Hãy trả lại trứng (hoặc rồng con), nếu không thì...”

Do không có chứng cứ nên cần phải nhắc lại rằng tất cả những điều trên đều chỉ là tưởng tượng của Haruhiro.

Chỉ biết rằng có kẻ nào đó đã làm điều gì đấy không hay với lũ rồng. Kẻ đó đang ở Roronea. Ít nhất thì hẳn đã từng ở Roronea. Haruhiro cho rằng trước mắt đến đây là không thể nào sai được.

Có lẽ đó là một kẻ thông minh và hoàn toàn không để lại dấu vết. Dù không thể tóm được đuôi của hắn thì biết đâu ở nơi nào đó vẫn còn rơi rớt một cọng lông đuôi.

Rừng rậm ban đêm là nơi khá đáng sợ, nhưng bọn Haruhiro đã có kinh nghiệm ở Darunggar và Thousand Valley, lại còn có người dẫn đường là Tsiha. Tuy có vài lần nghe thấy tiếng thú kêu hoặc cảm nhận được sự hiện diện của chúng, nhưng bọn cậu có lẽ đã đi bộ được tầm hai tiếng mà chẳng gặp phải chuyện gì.

“Cảm giác vẫn sẽ tồn tại thời gian nữa nhỉ.”

Khi Kuzaku nói vậy, Yume hỏi Tsiha: “Vẫn? Tốn? Thời gian?” Đó chẳng phải chỉ là tách từng từ ra thôi à? Tsiha đáp lại: “Còn chút nữa.”

Cuối cùng cả bọn cũng thấy thứ giống như lửa ở phía trước. Có lẽ là đuốc hay gì đó. Lại gần thì thấy đó là một đồng lửa và có một runaruka đứng bên cạnh. Khi Tsiha chào hỏi bằng tiếng của runaruka, runaruka kia cũng đáp lại một câu.

“Tới đây. Bên này.”

Tsiha vung tay chỉ về phía sau đồng lửa để hướng dẫn nhóm Haruhiro. Runaruka đứng bên cạnh đồng lửa mặc trang phục giống như Tsiha, đeo cung và tên trên vai, bên hông dắt một cây rựa. Người đó không rời mắt khỏi nhóm Haruhiro cho đến khi bọn cậu đi qua, song cậu không cảm nhận được điều gì giống như thái độ thù địch. Nhưng vẫn có gì đó kì lạ. Cái gì lạ mới được? Dù không thể diễn đạt rõ ràng nhưng có điều gì đó làm cậu lẩn cẩn.

“Tsiha.”

Khi Haruhiro lên tiếng, Tsiha đáp lại ngay: “Sou?”

“Tsiha có thường quay về làng runaruka không?”

“Không.”

“Chết tiệt.”

Haruhiro vô thức chửi thề và nhanh chóng hành động. Cậu rút dao găm, tóm lấy Tsiha rồi gí lưỡi dao vào cổ họng người này.

“Haru!?”

“Ế...”

Cậu ra chỉ thị “cảnh giác!” cho Yume và Kuzaku đang tỏ vẻ kinh ngạc rồi uy hiếp Tsiha “đừng có cử động” khi người này định vùng vẫy.

“Tsiha hiểu phải không? Những gì bọn tôi nói. Chắc ngay từ đầu Tsiha đã hiểu hết rồi. Định bắt bọn tôi chứ gì?”

Dù không định phản kháng nữa nhưng Tsiha cũng không trả lời.

Có kẻ nào đó đang tiến lại gần. Là runaruka đứng cạnh đồng lửa lúc này. Người đó đã lấp tên và gương cung.

Setora định cho Kiichi âm thầm lên vào bóng tối, nhưng runaruka kia đã nhả tên. Kiichi gào lên rồi nhảy lùi lại. Có vẻ như nó đã tránh được mũi tên trong đường tơ kẻ tóc, nhưng đúng là nguy hiểm quá. Runaruka đang lấp mũi tên tiếp theo. Runaruka đó là một xạ thủ khá đáng gờm.

“... Sơ suất thật,” Setora lẩm bẩm.

Dù không có ý định ấy nhưng có vẻ cậu đã lơ là.

Merry chỉ nói: “Có những kẻ khác nữa...”

Shihoru thủ thế và từ từ thở ra.

Phía trước, bên phải, bên trái, đều có tiếng động. Thậm chí còn chẳng thêm che giấu tiếng bước chân. Đối phương như muốn thông báo cho bọn Haruhiro biết rằng mình đang ở đây, và cả ở đây nữa.

Lúc Kuzaku định rút thanh đại đao ra, runaruka cầm cung tên phát ra chất giọng đáng sợ: “Ianna.”

“Kiếm, ko được rút.” Tsiha thấp giọng nói. “Tên, bắn. Tên có độc. Chết, ngay.”

“Kuzaku.”

Thấy Haruhiro lắc đầu, Kuzaku buông tay khỏi chuôi thanh đại đao.

“Sẽ giết bọn tôi sao?”

“Tsiha, không, quyết định.”

“Ai là người quyết định?”

“Papa.”

“... Cha ư?”

“Papa của Tsiha. Thủ lĩnh của Kamushika.”

“Kiểu như tộc trưởng à? ... Nghĩa là Tsiha là người kế vị chức tộc trưởng?”

“Có, anh trai.”

Có vẻ chỉ huy của đám runaruka đã âm thầm bao vây và đặt bẫy bọn Haruhiro là người anh trai họ. Một runaruka có nét giống Tsiha nhưng cao và rắn chắc hơn tiến lên, nói gì đó bằng ngôn ngữ của runaruka. Tsiha phiên dịch rằng nếu không chống cự và ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ chưa bị giết. Cái từ “chưa” nghe đã thấy chẳng lành, nhưng anh trai Tsiha có vẻ đang chỉ huy đến hơn mười runaruka, và tất cả bọn họ đều giương cung tên nhắm về phía bọn Haruhiro. Không có căn cứ nào để nghi ngờ những lời Tsiha nói về việc tên có tầm chất độc chết người. Có lẽ lúc này, ngoan ngoãn nghe theo là lựa chọn duy nhất.

Bọn Haruhiro bị trói quặt tay ra sau rất chặt bằng dây thừng rồi bị dẫn đi. Ban đầu, Kiichi còn nhe răng dọa dẫm runaruka đang tiến lại gần, nhưng sau khi Setora ngăn cản và báo “thôi đi, Kiichi,” nó im lặng chịu trói. Con nyaa màu xám bị một runaruka vác lên và mang đi như hành lý.

Dọc đường, Setora đang lẩm bầm bầm mấy câu “thật khốn khổ khốn nạn, tại sao lại vướng vào chuyện này...” thì bỗng kêu lên “a!” một tiếng khi vấp phải thứ gì đó và va nhẹ vào Haruhiro. Cô ấy bị một runaruka nhắc nhở rằng: “Ianna.”

“Xin lỗi,” Setora ngoan ngoãn xin lỗi rồi tách khỏi Haruhiro.

Có lẽ khoảng ba mươi phút sau, bọn cậu đến một nơi giống như ngôi làng có rất nhiều đồng lửa được đốt lên. Chẳng biết có bao nhiêu căn nhà được dựng trên cây, thứ mà cũng không hẳn không thể gọi là nhà sàn? Cậu không rõ lắm. Chúng lẫn vào cây cối nên rất khó xác định ngay cả giữa ban ngày. Nhưng đây nhất định không phải là một ngôi làng nhỏ.

Rất nhiều runaruka đang đợi bọn Haruhiro. Không chỉ mấy chục người. Phải trên trăm người. Có đến hai, ba trăm người. Dựa theo hình thể thì không chỉ có người lớn. Có lẫn cả trẻ con. Trang phục bọn họ đang mặc có lẽ là những thứ kiếm được ở Roronea. Theo quan sát của cậu thì họ đã sửa những thứ đó cho phù hợp với dáng người rồi mới mặc.

Runaruka nào cũng đeo trên vai cung và bao tên phù hợp với chiều cao của mình. Ngoài ra, đa phần runaruka đều giắt theo

những thứ như rựa, dao hay đao công.

Ai cũng có mặt cáo, tuy vẫn phân biệt được hòm hòm già trẻ chỉ bằng kích thước cơ thể, nhưng có lẽ lượng lông của họ sẽ tăng lên tỉ lệ thuận với tuổi tác. Những runaruka nhỏ có ít lông, những runaruka nom có vẻ già thì lông cực kì rậm rạp.

Bọn Haruhiro bị bắt phải ngồi xuống trước đồng lửa lớn được đốt ở chính giữa quảng trường.

Tsiha và runaruka hẳn chắc có lẽ là anh trai đang mãi mê nói gì đó. Những runaruka khác dường như đang ngắm nghía bọn Haruhiro từ xa. Số lượng runaruka đến Roronea rất ít, những người khác thì chẳng mấy khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nên có lẽ con người là của hiếm trong mắt họ.

“... Tsiha đã lừa bọn Yume ngay từ đầu ư?”

Yume cúi đầu ử rử, nhìn thôi cũng thấy cô ấy đang suy sụp.

“Chắc cũng chẳng phải là lừa chúng ta đâu.”

Dù hai tay bị trói chặt ra sau lưng, Setora vẫn bình thản quỳ chính toạ và uốn thẳng lưng. Kiichi ngồi bên cạnh cũng bắt chước điệu bộ của Setora, trông có chút buồn cười.

“Có lẽ người kia có ý đồ gì đó nên mới xâm nhập vào Thương hội hải tặc K&K, nếu giả vờ gần như không hiểu được ngôn ngữ loài người thì sẽ tiện hơn mà.”

“Yume, đã nói chuyện với Tsiha nhiều như vậy mà cũng hoàn toàn, hoàn toàn, không nhận ra đấy...”

“Chà,” Kuzaku cười chua chát, “đó cậu xem, không chỉ Yume mà bọn tớ cũng giống thế mà? Nhìn Yume phiên dịch, tớ chẳng hề thấy đáng ngờ tí nào luôn.”

“Nư. Yume thật là ngốc nghếch...”

Đám đông runaruka bất ngờ tách ra, một runaruka lông đặc biệt bông xù xuất hiện, đi cùng runaruka cực kì to lớn.

Khi hai người dừng lại ngay trước mặt tụi Haruhiro, xung quanh im phăng phắc.

Runaruka lông xù nói gì đó. Runaruka to lớn dịch lại.

“Con người bước vào rừng. Runaruka không cho phép. Các người, là kẻ xấu.”

Cậu thấy hơi ngạc nhiên vì người này nói năng lưu loát hơn cả Tsiha.

Dẫu vậy, runaruka đó đúng là khổng lồ. Còn cao hơn cả Kuzaku. Nửa thân trên chỉ mặc thứ giống như áo gi-lê không tay, nhưng vòng ngực rất nở nang, khiến cái áo trông như có thể toạc ra bất cứ lúc nào. Cổ, vai, cánh tay đều vạm vỡ, thân hình quá khác biệt so với những runaruka khác. Khuôn mặt thì là cáo đấy, nhưng họ có thuộc cùng một chủng tộc thật không?

“Chúng tôi không phải là người xấu.”

Sau khi mở lời, Haruhiro lần lượt nhìn runaruka Long Xù và runaruka To Lớn.

“Cho phép tôi giải thích được không?”

To Lớn dịch lại, Long Xù gật đầu. To Lớn thúc giục “nói đi”. Haruhiro hít vào một hơi.

“... Các người cũng biết chuyện rừng đang tấn công Roronea rồi nhỉ? Chúng tôi nghĩ rằng nguyên nhân là do kẻ nào đó làm chuyện khiến cho lũ rừng nổi giận. Chúng tôi đang tìm kẻ đó. Chúng tôi muốn xác định rõ hẳn đã làm gì. Tôi cho rằng chắc chắn ‘kẻ nào đó’ kia đã vào Tổ Rừng và trộm thứ gì đấy.”

To Lớn thì thâm vào tai Long Xù, truyền đạt lại lời của Haruhiro. Tsiha đã kể rằng, nếu nói ra chuyện đáng sợ thì geuguu gì đó sẽ tới và mang theo bệnh tật. Có lẽ, runaruka tin rằng những chuyện liên quan tới cơn giận của rừng sẽ gọi geuguu đến.

Long Xù cũng thì thâm gì đó với To Lớn. To Lớn gật đầu rồi lườm Haruhiro.

“Các người là kẻ xấu. Lời nói của người gọi gió lạnh về.”

Cái vụ khi geuguu đến gần sẽ có gió lạnh thổi và ai cũng lập tức nhận ra nó đó à? Ngay ở thời điểm nói ra chủ đề cấm kỵ, Haruhiro đã đủ tiêu chuẩn làm người xấu trong mắt runaruka rồi sao? Chuyện này có lẽ nào? Bọn cậu sẽ thực sự bị giết...?

Không, có lẽ vẫn chưa đến mức đấy. Cậu cho rằng... đây không phải tình trạng nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc không lối thoát. Tuy chỉ dựa vào trực giác của cậu mà thôi.

“Kẻ xấu không phải bọn tôi mà là kẻ khác. Hiện giờ hắn vẫn đang lẩn trốn ở Roronea. Kẻ làm chuyện xấu là hắn. Cứ mặc kệ hắn như vậy cũng được à?”

“Đó là vấn đề của các người. Không liên quan đến runaruka.”

“Chúng tôi chỉ mong muốn được giúp đỡ một chút thôi.”

“Không liên quan đến runaruka.”

“Cứ như thế này, đám hải tặc sẽ vứt bỏ Roronea đấy. Nếu không có Roronea, các người cũng sẽ gặp khó khăn.”

“Trước đây, không có Roronea. Runaruka không khó khăn.”

To Lớn đã không còn dịch từng li từng tí cho Long Xù. Nếu Long Xù là sự tồn tại giống như tộc trưởng thì To Lớn có lẽ là người kế vị. Như thế hoặc là, To Lớn là tộc trưởng, nói cách khác là papa của Tsiha, còn Long Xù là trưởng lão hoặc tộc trưởng tiền nhiệm có vị trí như chủ tịch?

Dù sao cũng thật khó xác định xem nên nài nỉ đến mức nào. Cũng có khả năng bọn cậu sẽ bị xử tử ngay lập tức nếu làm To Lớn nổi giận. Bỏ thói hung hăng mà khúm núm xin tha mạng có lẽ sẽ tốt hơn?

“Papa.” Tsiha tiến lên và bắt đầu nói gì đó với Long Xù bằng ngôn ngữ runaruka. Có vẻ Long Xù mới là cha của Tsiha.

“Tsiha!” To Lớn quát Tsiha.

Tsiha nói gì đó cãi lại To Lớn rồi tiếp tục tranh luận với Long Xù papa. Dường như Tsiha đang biện hộ cho bọn Haruhiro. Không hẳn là Haruhiro không có suy nghĩ “đưa bọn này vào bẫy xong giờ lại làm gì vậy” nhưng nếu người đó đứng về phía bọn cậu thật thì may.

Cố lên, Tsiha. Nếu thất bại, trong tình huống xấu nhất, bọn Haruhiro sẽ buộc phải dùng đến vũ lực. Mà như thế thì cả hai bên đều không thể bình an vô sự được. Ở đây còn có trẻ con, nên nếu có thể, cậu muốn tránh phương án đó.

Tsiha vẫn đang nói nhiệt tình.

Haruhiro quan sát tình hình xung quanh, để xem trong lúc nguy cấp, mình phải hành động thế nào.

Thật ra, Haruhiro vẫn còn giấu một lưỡi dao nhỏ giống như dao cạo và cậu có thể cắt dây thừng bất cứ lúc nào. Trước khi đến ngôi làng này, Setora đã cố tình va chạm để lén trao nó cho cậu. Có lẽ Setora cũng đang giữ thứ tương tự. Tức là nếu muốn, Haruhiro và Setora có thể thoát khỏi sự trói buộc ngay lập tức.

Các runaruka chỉ trói hai tay của bọn Haruhiro, thậm chí còn không tước đi vũ khí. Có phóng đại cũng không thể nói rằng họ cẩn thận. Chỉ có tên độc là cần đặc biệt chú ý, nhưng nếu bọn cậu nhanh chóng nhảy vào giữa đám runaruka đang bu đầy ở đây, họ chắc chắn không dùng được cung tên vì có nguy cơ bắn lộn. Còn có cả phương án bắt tộc trưởng Lông Xù làm con tin nữa. Có lẽ cách đó chắc ăn hơn.

Đã làm thì phải khiến đối phương bất ngờ và phải ra tay trước khi rơi vào tình thế không còn đường nào khác.

Nếu Haruhiro hành động, đồng đội của cậu có lẽ sẽ phản ứng theo. Cậu không lo lắng về chuyện đó.

Tsiha chỉ về phía nhóm Haruhiro và nói gì đó với giọng điệu gay gắt.

Sắp đến lúc rồi?

Hay vẫn chưa?

Nếu mắc lỗi thì mệt lắm. Dù vậy, nếu quá để ý đến thất bại, cơ thể sẽ cứng lại và khó có thể tung hết sức. Ở một mức độ nào đó, bọn cậu chỉ còn cách đương đầu. Dù có thành ra thế nào thì lúc đó hăng hay.

“Touwanra, shitte!” Ngay khi Tsiha hét lên, đám runaruka hiểu kì đột nhiên sôi sục, khiến Haruhiro hơi dao động.

Các runaruka vừa giậm chân, vừa đồng thanh hô “touwanra”, “touwanra”, “touwanra”, “touwanra”. Trông họ hưng phấn quá. Hồng rồi. Trong bầu không khí này quả nhiên sẽ rất khó hành động.

Runaruka to lớn tự đứng vỗ vào khuôn ngực vạm vỡ của mình.

“Touwanra. Quét sạch gió lạnh. Ta, Muadan, con trai đầu của Papa Dout, tộc trưởng Kamushika! Con người các người, chiến đấu với ta, quyết đấu một chọi một!”

Haruhiro chớp mắt hai lần liền.

“... Hả? Quyết đấu, ấy hả...?”

“Ờ, là tớ nhỉ?”

Thấy Kuzaku đứng dậy, các runaruka càng thêm kích động.

“Touwanra!”

“Touwanra!”

“Touwanra!”

“Touwanra!”

“Touwanra...!”

“... Khoan khoan khoan,” Haruhiro thần người và lẩm bẩm: “... Tại sao?”

“Ừa?” Kuzaku quay lại và nhìn xuống Haruhiro. Khuôn mặt có vẻ thắc mắc. “Không được à? Đối phương to lớn thế kia nên tớ cứ tưởng hiển nhiên phải là mình.”

“... Không phải vấn đề đó.”

Các runaruka đang vô cùng hào hứng, còn runaruka to lớn Muadan đã cởi bỏ chiếc áo gi-lê, hùng hục khí thế một cách rõ ràng. Kuzaku cũng bắt đầu sục sôi ý chí như muốn nói “thích thì chiều” một cách khó tả. Có vẻ bây giờ cả hai sắp lao vào một cuộc quyết đấu tay đôi.

Nhưng tôi đang hỏi là tại sao lại thế cơ?

11. Hãy bộc lộ tất cả thể xác và tâm hồn

Đồng lửa kín được di dời, một sân quyết đấu hình tròn được tạo ra trên quảng trường nhờ mười hai đồng lửa nhỏ.

Ngoài tộc trưởng Kamushika Papa Dout, con trai trưởng Muadan, cùng người quyết đấu Kuzaku, không ai được bước vào sân quyết đấu dù chỉ một bước. Bọn Haruhiro đương nhiên bị bắt ngồi ngoài.

Kuzaku cũng phải cởi áo giáp và để trần thân trên giống Muadan.

Papa Dout kiểm tra thân thể cả hai để chắc chắn họ không mang bất cứ thứ gì có thể trở thành vũ khí. Cuộc quyết đấu được thực hiện dưới hình thức đánh tay không.

Tsiha đã giải thích một chút cho bọn cậu bằng ngôn ngữ của con người không được trôi chảy lắm. Touwanra không ám chỉ bản thân cuộc quyết đấu, mà là một nghi thức được thực hiện để xua đuổi geuguu. Nó có ý nghĩa rằng những người đàn ông không biết đến sợ hãi sẽ dùng cả tính mạng để độ sức với nhau, geuguu căm ghét những người đàn ông dũng mãnh nên nó sẽ bỏ chạy.

Bên cạnh đó cũng có luật lệ rõ ràng.

Cấm sử dụng vũ khí.

Bước ra khỏi sân tính là thua. Chết tính là thua. Không có đầu hàng.

Hết.

Đơn giản, rõ ràng và gọn ghẽ. Mặc dù chỉ cần không sử dụng vũ khí thì có vẻ bất kì đòn tấn công nào cũng sẽ được cho phép, nhưng theo lời Tsiha, những hành động hèn nhát thường không được hưởng ứng. Tức là đường đường chính chính dùng tay

không giết nhau à? Thế này cũng khá nguy hiểm, đúng không...?

Ở giữa sân quyết đấu, Papa Dout mang vẻ mặt nghiêm trang, nói thế thôi chứ con người như Haruhiro cũng chẳng rành về biểu cảm trên khuôn mặt cáo, chỉ là cậu mơ hồ cảm thấy như vậy, tóm lại là ông ta đứng đó, toát lên bầu không khí nghiêm trang.

Ở rìa sân quyết đấu, Muadan đang vặn người, xoay cánh tay, hoàn toàn tập trung khởi động. Các runaruka phấn khích với từng hành động của Muadan. Nhìn quanh thì thấy chẳng runaruka nào khác có hình thể tuyệt vời như thế, nên có lẽ Muadan có chút giống người hùng của tộc Kamushika. Nhân tiện, nghe nói tộc Kamushika là một trong những bộ tộc của runaruka, tự hào với quy mô lớn nhất trên đảo chính.

Kuzaku đang cần mẫn thực hiện các động tác co duỗi người, chẳng hạn như vặn thân trên hay kéo dẫn gót chân. Cậu ấy cử động cơ thể dễ dàng, trông cứ như chẳng căng thẳng gì cả, nhưng thực tế thì sao?

Nghe Yume gọi: “Kuzakkun...!”, Kuzaku quay sang và cười toe toét.

“Có vẻ thoải mái quá nhỉ.”

Setora nói thế, thản nhiên ngồi thẳng lưng. Kiichi bên cạnh vẫn đứng đứng tại và có vẻ hơi căng thẳng, nhưng có lẽ nó chỉ đang khó chịu vì tiếng ồn.

“Kuzaku, cố lên...!”

Giọng Shihoru run run. Cô ấy dồn sức vào toàn thân, người căng cứng. Shihoru mà. Có lẽ cô ấy còn khổ sở hơn cả lúc bản thân bị rơi vào bước đường cùng. Merry cũng nghiêm mặt lại.

“Nhờ có bị thương thì tớ sẽ chữa trị cho.”

Kuzaku vừa vung vẩy hai cổ tay vừa khoe hàm răng trắng.

“Được. Đến lúc đó nhờ cậu nhé. Mà không sao đâu. Cứ giao cho tớ.”

Có nên trêu cậu ấy rằng “cậu mạnh mồm ghê” không nhỉ? Hay là nên khích lệ như bình thường? Trong lúc Haruhiro còn

đang lưỡng lự, Kuzaku giơ ngón cái về phía cậu mà không nói lời nào.

Nghĩa là giữa chúng ta không cần phải nói gì à?

À thì cũng đúng.

Đối phương có vẻ khá tự tin vào năng lực của bản thân. Chắc hẳn cái dáng vẻ đô con đó không phải để làm màu. Kuzaku giỏi nhất phong cách chiến đấu bao bọc toàn thân bằng áo giáp và khiên, nhận lấy đòn tấn công của kẻ địch mà không sợ hãi, rồi nhắm đến mục tiêu phản công. Trong cuộc vật lộn tay không thì kỹ thuật chiến đấu đó hoàn toàn không thể sử dụng được. Vì vậy, lo lắng thì vẫn lo lắng thôi, nhưng Kuzaku ở cách chỗ này đến mấy mét. Cậu cũng không thể đưa ra được lời khuyên cụ thể nào. Và vốn dĩ, cậu cảm thấy chuyện đó không cần thiết.

Haruhiro gật đầu một cái, Kuzaku liền cười tít mắt. *Sao cậu ấy lại có vẻ vui như thế? Thôi thì cũng chẳng sao.*

“Touwanra!”

“Touwanra!”

Các runaruka hò hét liên tục, Papa Dout cất tiếng nói thêm.

“Raagaree. Soo kii iyaa. Ruree gaa aree.”

“Touwanra!”

“Touwanra!”

“Araaa sute. Nanaaa dii iyaa. Touwanra!”

“Touwanra!”

“Touwanra!”

“Ooseeeeyoo. Kamushika ô ô, Muadan!”

“Muadan!”

“Muadan!”

“Muadan!”

“U ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!”

Muadan gầm lên, vừa giơ nắm tay phải lên trời vừa tiến ra.

“Ooseeeeyoo, nuhaaa gura, Kuzaaku!”

Khi Papa Dout gọi tên Kuzaku, đám runaruka nhất tề nhe răng, phát ra những tiếng phư phư như đang la ó. Bọn Haruhiro cũng không chịu kém cạnh, liên tục gọi tên Kuzaku.

“Kuzaaaaku...!”

“Ư nya! Kuzakkun! Kuzakkun!” Yume hô lớn.

“Kuzaku, fight...!” Cả Shihoru.

“Kuzaku...!” Setora cũng góp phần.

“Cho hần biết tay đi, Kuzaku...!” Merry nói.

“Nyaaaaaaaaoooo...!” Và giờ là Kiichi.

“Nàooooo! Đến đâyyyyyy!”

Kuzaku vừa dùng cử chỉ thách thức đám runaruka, vừa tiến lại gần Muadan.

Hai người đứng đối diện nhau ở khoảng cách bốn, năm mươi centimet.

Vì Kuzaku cao khoảng một mét chín, nên Muadan chắc phải cỡ hai mét. Bề rộng thì không khác biệt mấy nhưng về độ dày cơ thể thì Muadan rõ ràng trội hơn hẳn. Đặc biệt là ngực và hông cuồn cuộn như nhô hẳn ra, cánh tay và cẳng chân cũng cực kì bự. Hay là vì bộ lông nên anh ta trông mới đồ con hơn? Không, dù có xét đến điểm đó thì Muadan rõ ràng vẫn vạm vỡ hơn.

“Touwanra, zei...!”

Papa Dout lùi lại ngay sau khi phát hiệu lệnh bắt đầu.

Muadan và Kuzaku đều chưa cử động.

Các runaruka cổ vũ: “Muadan, Muadan.”

Hai người trừng trừng nhìn nhau không chớp mắt.

Trước tiên, Muadan lùi chân trái về rồi nâng hai tay lên ngang mặt. Trông như đang mời gọi “hãy cùng độ sức đi nào”.

Nếu chỉ so sức mạnh cơ bắp đơn thuần thì cơ thể to lớn sẽ có lợi hơn. Kuzaku rất bình tĩnh. Cậu ấy không chấp nhận lời thách thức mà vùng mạnh nắm tay phải. Đám runaruka la ó. Có lẽ họ đang chỉ trích Kuzaku không chấp nhận độ sức là kẻ hèn nhất. Trong khi đó, Kuzaku đang đẩy việc lựa chọn lại cho Muadan,

thể hiện một cách dễ hiểu rằng: “Tôi sẽ đánh đấy, sẽ đánh hết sức đấy.”

“En...!”

Muadan hét lên như muốn nói “đến đây” rồi trụ vững hai chân, nghiêng người về phía trước. Đó là tư thế hiên ngang đón nhận cú đấm của Kuzaku.

“Gừừừừừừừừừừ...!”

Kuzaku đánh tới. Dù tay nắm chặt nhưng không phải một cú đấm. Cậu ấy không xĩa tay phải ra mà gần như ấn nó rồi vung xuống một đường sắc bén. Phần từ gốc ngón út đến cổ tay, phần cạnh bàn tay phía ngón út đập vào chóp mũi Muadan.

Muadan lão đảo trong chốc lát. Máu mũi phụt ra. Nhưng anh ta không chỉ đứng vững mà còn chụm hai tay lại rồi vung lên.

“Daaaaaaaai...!”

Hai tay Muadan đánh thẳng vào sau đầu Kuzaku.

Âm thanh vang lên khiến cậu tưởng đầu cậu ấy đã *rụng ra* trong tích tắc, nhưng không phải. Tư thế Kuzaku lúc này rất gần với dáng bò trên tứ chi. Bằng cách nào đó, cậu ấy đã trụ được mà không gục ngã.

Muadan lần lượt xì máu ra khỏi lỗ mũi hai bên rồi đè lên Kuzaku. Anh ta dùng thân trên phủ lấy lưng Kuzaku, rồi tóm lấy phía sau hai bắp đùi của cậu. Chẳng lẽ anh ta định nhấc cậu ấy lên như vậy?

Chuẩn luôn.

Muadan nhấc Kuzaku lên rồi xoay cậu ấy theo phương ngang. Kuzaku bị nâng lên cao quá đầu Muadan.

“Dừng lại...” Shihoru nói như muốn gào lên.

“Muadan!”, “Muadan!”, “Muadan!”, “Muadan!” Các runaruka hối thúc người anh hùng của họ.

Haruhiro nghiêng răng. Cậu không nhắm mắt.

Muadan đập Kuzaku xuống mặt đất. Không, nếu vậy còn đỡ. Không phải. Không phải vậy.

Muadan quỳ đứng trên một gối. Kuzaku không đập lưng lên mặt đất, mà là gối phải của Muadan. *Sẽ gãy mất. Nếu làm thế, xương sống cậu ấy sẽ gãy mất.*

Kuzaku lăn xuống đất từ gối phải của Muadan.

Muadan đứng dậy, vung nắm tay phải lên cao.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!”

“Muadan!”

“Muadan!”

“Muadan!”

“Muadan!”

Tiếng hoan hô của các runaruka vang dội.

Kuzaku vẫn nằm sấp không động dậy. Cậu ấy đang ấn lưng bằng tay trái. Cậu ấy không cử động được à? Lẽ nào xương sống của cậu ấy thực sự đã gãy ư?

“Kuzaku...!” Haruhiro nhồm lên không kịp nghĩ gì. Ngay lúc ấy, ai đó giữ vai ngăn cậu lại từ phía sau. Là Tsiha.

“Đứng, không được.”

Muadan vừa chậm chậm đi vòng quanh sân quyết đấu vừa tiến về phía Kuzaku. Không chấp nhận đầu hàng. Muadan định đẩy Kuzaku ra ngoài sân? Hay là sẽ kết liễu cậu ấy? Các runaruka có lẽ đang mong muốn một cái kết dứt khoát. Khó mà tin rằng Muadan sẽ phản bội lại sự kì vọng của họ. Có lẽ ngay từ đầu, anh ta đã định kết thúc mọi chuyện bằng cách giết Kuzaku trong sân quyết đấu rồi.

Yume và Shihoru ra sức cổ vũ, nhưng Merry và Setora im lặng.

Haruhiro buộc mình phải hít thở sâu.

Haruhiro đã quan sát Kuzaku với tư cách thủ lĩnh tổ đội. Sau đó là với tư cách một người đồng đội. Và có lẽ là với tư cách một người bạn nữa. Chính vì vậy, cậu biết. Kuzaku vẫn chưa mất đi ý chí chiến đấu. *Đúng vậy không, Kuzaku ?*

Muadan sắp sửa đá bay Kuzaku. Nhưng dừng lại.

Các runaruka thúc giục “hadda”, “hadda”. Bọn họ đang nói rất rõ ràng “kết thúc đi, kết thúc nhanh lên”.

Muadan lại định đá, rồi lại ngừng. Vài tiếng la ó nổi lên.

Trông thế thôi chứ Muadan có vẻ là một người thận trọng. Có lẽ anh ta đang kiểm tra phản ứng của Kuzaku. Thế nhưng, dù đã qua hai lần anh ta định tấn công, Kuzaku vẫn không động đậy. Chắc đòn tấn công vừa này thực sự có hiệu quả rồi. Cái đồ kém cỏi, thôi thì ta sẽ định đoạt trận đấu bằng một chiêu thật khủng để làm cho bầu không khí thêm sôi động. Có lẽ Muadan đã nghĩ như vậy. Khi Kuzaku định đứng dậy lần nữa, anh ta cúi người và vươn hai tay ra. Chính là lúc đó.

Kuzaku bật dậy, húc đầu vào cằm Muadan.

Muadan vừa né đi, Kuzaku đã lập tức tung đòn tấn công mãnh liệt.

Là nắm đấm. Cậu ấy tấn công triệt để vào mặt Muadan bằng những cú đấm từ cả hai bên.

Sau khi phải nhận mấy cú đấm đầy sức mạnh, Muadan lấy hai tay che mặt. Kuzaku không buồn bận tâm, tiếp tục trút nắm đấm lên tầng phòng ngự của anh ta. Phải chăng cậu ấy định phá vỡ hàng phòng thủ bằng vũ lực?

Không biết có phải cảm nhận được sự uy hiếp hay không mà Muadan định tung một cú đá vòng cầu bằng chân phải vào mạn sườn trái của Kuzaku, nhưng đã bị Kuzaku bắt bài. Cậu ấy không tránh cú đá vòng cầu mà tóm lấy chân phải Muadan và giữ rịt nó bằng tay trái.

“Yêêêêêêêêêêêê...!”

Cậu ấy đẩy ngã anh ta, cuỗi lên người, biến hai tay thành cây búa để đánh xuống. Kuzaku tập trung đánh tới tấp vào mặt Muadan.

Các runaruka gào thét.

Muadan loay hoay dùng hai tay chống đỡ những đòn tấn công của Kuzaku, nhưng không làm được. Anh ta giờ đã bê bết máu. Muadan dần mất đi khả năng phòng ngự.

Cuối cùng, Muadan nằm dang tay dang chân thành hình chữ Đại. Thế này, lẽ nào là, *gục* rồi ư?

Thắng được. Chín mươi chín phần trăm sẽ giành phần thắng. Tiếp theo chỉ cần kết thúc thôi. Vấn đề là sẽ kết thúc như thế nào.

Kuzaku tách khỏi Muadan. Ra ngoài sân. Nếu có thể thắng bằng cách đẩy đối thủ ra ngoài sân mà không đoạt mạng thì còn gì bằng. Có lẽ Haruhiro và Kuzaku đều nảy ra trong đầu suy nghĩ đấy. Không thể nói rằng đó là sự mềm yếu được.

Kuzaku định nắm lấy cổ chân phải của Muadan. Chắc không phải cố tình bắt chước Kuzaku khi nãy, nhưng ngay lúc đó, anh ta như bừng tỉnh và bắt đầu phản công. Anh ta đá trong tư thế nằm. Đá vào Kuzaku bằng cả hai chân.

Khi Kuzaku lùi lại, Muadan ngay lập tức nhô dậy.

Muadan nhảy tới, vươn cả tay và chân ra. Tuyệt nhiên không phải kiểu kĩ năng được trui rèn, nhưng nhìn chung là vẫn vô cùng mạnh mẽ. Nếu là Haruhiro, có khi chỉ dính một đòn thôi là hồn lìa khỏi xác rồi.

Kuzaku cũng không phải chỉ phòng thủ mà có tấn công. Nói chính xác là bị đánh thì sẽ đánh trả. Đánh trả xong sẽ lại bị đánh. Đánh qua đánh lại, đánh qua đánh lại.

Cả hai đều gần như không phòng ngự.

Muadan vốn đã máu me khắp người, nhưng mặt, ngực, bụng, khắp nơi trên người Kuzaku cũng đều sưng vù lên trong nháy mắt. Máu chảy ra từ khắp mọi nơi.

“Muadan!”

“Muadan!”

“Muadan!”

“Muadan!”

Các runaruka gọi tên người hùng của họ.

“Kuzaku!” Haruhiro gọi.

“Kuzakkun!” Là Yume.

“Kuzaku...!” Shihoru kêu lên.

“Kuzaku!” Đến lượt Merry.

“Kuzakuuu...!” Cả Setora cũng gọi tên cậu.

“Nyaaaaaaooooon...!” Kiichi kêu phụ họa.

Việc bọn Haruhiro có thể làm chỉ là tin tưởng vào thắng lợi của Kuzaku và hét đến khản giọng để cổ vũ.

Muadan vùng mạnh tay phải đâm Kuzaku. Kuzaku hơi rụt cổ, không hiểu là cố tình hay vô thức. Bởi thế, nắm tay phải của Muadan đã đánh trúng vùng thái dương của Kuzaku. Nắm tay phải của Muadan có vẻ bị đau sau cú này, nhưng anh ta vẫn cố tình tát Kuzaku bằng cái tay phải đấy.

Không rõ Kuzaku không tránh hay không tránh được mà cậu ấy liên tục ăn trọn những cái tát của Muadan.

Động tác của Muadan bất ngờ khựng lại. Có vẻ anh ta đã hết hơi. Ngay lúc đó, Kuzaku thu hẹp khoảng cách. Cậu ấy vòng hai tay qua cổ Muadan, kéo anh ta về phía mình rồi lên gối vào vùng bụng đối thủ. Hết lần này đến lần khác.

“A a a! A a a! A a a a a a a a a...!”

Muadan cũng không cố đẩy Kuzaku ra mà cắn răng nhận những pha lên gối.

“Ư ư!Ư ư ư ư! Gư ư ư ư ư...!”

Không lâu sau, cả hai lão đảo tách nhau ra.

Ai cũng hiểu tiếp theo sẽ đến lượt Muadan.

Tất nhiên, Muadan lao tới rồi nhảy lên. Là một cú song phi bằng cả hai chân. Dù kiệt sức đến mức nào đi nữa, Kuzaku có lẽ vẫn có thể né cú đó dễ dàng.

Nhưng Kuzaku không né. Cậu ấy định dùng ngực đánh bật hai chân của Muadan. Đúng là liều lĩnh. Kuzaku lộn nhào nhưng Muadan cũng ngã dúi xuống đất.

Cả hai đều không thể gượng dậy ngay.

Các runaruka gọi tên Muadan, còn bọn Haruhiro gọi tên Kuzaku.

Khi Muadan nhồm dậy, Kuzaku cũng đã đứng lên.

Một cơn bão tiếng hoan hô nổi lên.

“Uda! Đến đi...!”

Muadan vẫy tay. Kuzaku lùi lại vài bước rồi chạy lấy đà.

“Do a raaaaaa...!”

Đó không phải một cú song phi thông thường. Cú đá vòng cầu ngược trên không của Kuzaku giáng vào một bên mặt Muadan.

Quạt ngã Muadan xong, Kuzaku cũng mất thăng bằng, nhưng vẫn trụ lại được ngay trước khi ngã gục. Đây là lần đầu tiên. Kuzaku được các runaruka hoan hô nhiệt liệt.

“Shaaaaaaaaaaaaa...!”

Kuzaku giơ cao nắm đấm để đáp lại, rồi quay sang Muadan đang ngã sõng soài.

“Đứng lên...! Đứng lên đi, nào...! Anh vẫn còn đấu được đúng không...! Anh đâu phải chỉ có thế này, không thể nào như thế được, nhỉ...!”

Muadan trước tiên lật người sang tư thế nằm sấp, sau đó dùng cả hai chân hai tay làm trụ để đứng lên.

“Muadan!”

“Muadan!”

“Muadan!”

“Muadan!”

“Muadan...!”

Cả Kuzaku lẫn Muadan đều đỉnh. Thật đáng gờm. Nếu Kuzaku không thắng thì đương nhiên đó sẽ là một vấn đề nan giải với Haruhiro. Nhưng không vì thế mà cậu lại muốn thấy Muadan thua thảm hại.

Chắc chắn năng lực phán đoán của cậu đang giảm sút do bị ảnh hưởng bởi sự hưng phấn này. Haruhiro cho rằng cái con người suy nghĩ những điều như vậy của mình đúng là một kẻ nhạt nhẽo. *Đúng là đỉnh thật. Đỉnh lắm, nhưng mà... Cần gì phải lãnh trọn những đòn tấn công như vậy hả? Phòng thủ hay né tránh nhiều hơn cũng được mà. Hai người có bị ngốc không hả?*

Như thế lấy làm thích thú với việc mình là một trong hai kẻ ngốc, cả Kuzaku và Muadan đều ưỡn ngực tự hào. Họ không coi thường đối phương mà chỉ đang cố gắng phô diễn sức mạnh của bản thân.

Sao nào, tôi rất mạnh đúng không?

Tôi còn mạnh hơn.

Vậy thì tôi còn mạnh hơn nữa.

Tôi sẽ vượt lên trên ngưỡng đó.

Kuzaku và Muadan loạng choạng bước lại gần nhau.

Khi Muadan vung nắm tay trái ra, Kuzaku dùng nắm tay trái đập nhẹ lên đó. Tay phải của Muadan đã bị thương nên không thể nắm lại thành nắm đấm.

Hai người lùi xuống từng bước một.

Đầu tiên, Kuzaku dẫn lên đánh Muadan.

Muadan đánh trả Kuzaku.

Tiếp theo đến Kuzaku.

Rồi Muadan.

Hai người luân phiên đánh nhau.

Cả hai đều thương tích đầy mình, mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn dốc hết tất cả sức lực và tinh thần vào từng cú đánh. Chắc chắn cũng tương đối có hiệu quả.

Là Muadan? Hay Kuzaku? Ai sẽ là người khụy xuống?

Cảm xúc “bên nào thắng cũng được, mau dứt điểm đi” và cảm xúc “Kuzaku không được thua nhé” làm cổ họng cậu nghẹn lại, không hít thở được ra hồn. Ý thức của cậu như sắp bay đi mất.

Có lẽ sẽ kết thúc ở đòn tiếp theo.

Nhưng không phải.

Thế thì lần này sẽ...

Vẫn chưa à?

Nhưng cú tiếp theo này thì...

Vẫn chưa sao?

Việc đánh rồi bị đánh cứ lặp đi lặp lại dai dẳng, chẳng nhẽ lại không có hồi kết ư?

Muadan động nắm đấm tay phải vào má Kuzaku. Cái tay phải lẽ ra không còn nắm lại được nữa. Các runaruka cất tiếng cảm thán, Haruhiro cũng suýt hét lớn tên anh ta.

Kuzaku loạng choạng. Cậu ấy mỉm cười với khuôn mặt bầm giập.

“Ha phư ha a.”

Cậu ấy nói gì vậy? Kuzaku đã không còn có thể phát âm rõ ràng. Dù vậy, cậu ấy vẫn không gục ngã.

Người ngã xuống là Muadan.

Muadan mất thăng bằng và khụy cả hai gối. Anh ta sắp sửa cú thể đổ về đằng trước, nhưng Kuzaku đã đỡ anh ta lại.

Muadan rõ ràng đã bất tỉnh. Nhìn qua là thấy toàn thân anh ta mềm nhũn. Dù vậy, Kuzaku vẫn nắm lấy tay phải của Muadan và giơ lên cao hết cỡ.

Setora khẽ lắc đầu.

Shihoru và Yume nhìn Kuzaku không chớp.

Merry gật đầu.

Tiếng hò hét của các runaruka âm hưởng bầu trời. Haruhiro cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

12. Những gã đàn ông giữ nó

Bình tĩnh nghĩ lại thì cậu cảm thấy cái kết luận “thay vì một trận hoà, đây là kết thúc không có kẻ thua, cả hai đều là người chiến thắng” nghe nó cứ hơi làm sao đó, tuy nhiên, xét cho cùng, Touwanra vẫn là nghi thức xua đuổi geuguu. Chắc hẳn việc người runaruka có thể tin rằng “tốt rồi, thế này thì geuguu sẽ không đến, đã ổn rồi” được hay không mới là chuyện quan trọng nhất.

Xét theo nghĩa đó thì mọi người đều vô cùng hưng phấn. Dù thực tế là Muadan đã thua, nhưng đó là bởi con người quyết đấu với anh ta cực kì mạnh mẽ. Con người mạnh mẽ đó đã ca ngợi tinh thần chiến đấu quả cảm nơi người anh hùng của họ. Thắng bại chỉ cách nhau một tờ giấy mỏng. Bên nào thắng cũng chẳng lạ gì. Người anh hùng của loài người đã thể hiện với các runaruka rằng không chỉ bản thân mà cả Muadan cũng có thể coi là đã chiến thắng. Với Kuzaku, có lẽ cậu ấy chỉ làm như thế bởi cảm giác hoàn thành nhiệm vụ, cảm giác được giải phóng hay hoàn cảnh xô đẩy, nhưng đây lại là sự lựa chọn có thể nói là tốt nhất, khiến các runaruka cũng cảm thấy hài lòng. Như vậy, Touwanra đã được hoàn thành.

Vết thương của Kuzaku và Muadan được Merry chữa khỏi hoàn toàn bằng phép Sacrament [Thần quang diệu kì] ngay lập tức. Khi Muadan tỉnh lại từ cơn mê, các runaruka mang rượu tới và bữa tiệc bắt đầu.

Rượu của runaruka được lên men từ nhựa của loài cây gọi là rati, có màu trắng đục cùng vị chua ngọt khá dễ uống. Vì là loại rượu chưng cất với độ cồn thấp nên người runaruka uống nó như nước lọc. Cả những đứa bé runaruka cũng dùng cọng cỏ làm ống hút và hút chùn chụt. Không phải là bọn Haruhiro

không nghĩ rằng chúng nên chờ đến khi trưởng thành đã, nhưng cũng chẳng có ai can ngăn. Ở đây có vẻ không có giới hạn về độ tuổi uống rượu.

Kuzaku và Muadan vẫn để trần nửa người, khoác vai nhau, vừa vui vẻ nói chuyện, vừa bắt đầu uống thi. Các runaruka bây giờ kính trọng Kuzaku như với Muadan và muốn làm thân với cậu ấy. Trông như họ đang cạnh tranh nhau xem ai sẽ được rót rượu vào chiếc cốc gỗ của Kuzaku. Muadan nhìn cảnh đó, tươi cười với vẻ vui sướng thật lòng và vỗ mạnh vào lưng Kuzaku. Anh hùng của tộc Kamushika có vẻ là một người đàn ông rộng lượng.

Yume, Shihoru, Merry và Setora bị những người phụ nữ runaruka tóm lại. Nói thì nói vậy, chứ nghe nói là người runaruka khi trưởng thành sẽ chọn cho mình giới tính nam hay nữ, nên nhìn bề ngoài thì chẳng rõ được sự khác nhau. Nhưng mà Haruhiro lơ mơ cảm thấy rằng tất cả những runaruka đang vây quanh nhóm Yume để tiệc tùng có vẻ đều là phụ nữ. Mà có thật là runaruka tự lựa chọn được giới tính không nhỉ? Thật là bí ẩn mà.

Haruhiro đã nhờ Tsiha phiên dịch để nói chuyện với Papa Dout. Papa Dout cũng liên tục mời rượu, nếu từ chối thì dễ mất lòng nhau, nên cậu cố gắng vừa uống vừa hỏi han chuyện này chuyện nọ. Geuguu đã bị đuổi đi thì trong một thời gian sẽ không tới nữa, nên Papa Dout đã nói cho cậu nhiều chuyện mà chẳng còn ngần ngại hay e dè.

Không riêng gì tộc Kamushika mà với tất cả mọi runaruka, rồng là sự tồn tại như thần thánh. Không phải là không có những runaruka ngu ngốc định quan sát thần linh ở khoảng cách gần. Những runaruka được cho là đã đặt chân vào Tổ Rồng không nhiều nhưng vẫn có.

Những runaruka lão xược dám làm như vậy, trong phần lớn các trường hợp, có lẽ đã bị rồng giết chết và không thể trở về. Nhưng vẫn có runaruka quay lại được.

Runaruka tên là Yadikia của tộc Tatsunami đã đem về một con rồng con và định nuôi nó trong làng. Nếu có thể thuần dưỡng

rồng thì chắc chắn sẽ có được sức mạnh ngang với thần linh. Đó là kế hoạch của Yadikia nhưng kết quả, kẻ đó đã phải hứng chịu cơn thịnh nộ của thần và buộc lòng phải chứng kiến tận mắt sức mạnh đó.

Rồng đã tấn công ngôi làng của tộc Tatsuami để đoạt lại rồng con. Người ta nói rằng Yadikia bị giết và ăn thịt trước tiên. Những runaruka của tộc Tatsuami run sợ và thả rồng con ra, nhưng những con rồng thần thánh không tha thứ cho bọn họ. Ngôi làng bị huỷ diệt, tộc Tatsuami biến mất khỏi mặt đất. Trước kia, cái tên Yadikia rất phổ biến, nhưng từ đó về sau, nó được coi là cái tên cấm kị sẽ mời gọi geuguu. Hiện giờ, nếu không phải là sau Touwanra thì ngay cả việc nói ra nó cũng bị nghiêm cấm.

Sự kiện Yadikia đã trở thành nỗi ám ảnh lớn với các runaruka. Nghe xong chuyện của Papa Dout, Haruhiro cảm thấy việc người runaruka tuân thủ nghiêm ngặt điều cấm kị “không đến gần rồng, không đi về phía Tổ Rồng” chủ yếu là sau việc làm của Yadikia. Nói rõ hơn thì có lẽ sự kiện Yadikia chính là nguyên nhân khiến họ thờ phụng rồng như một vị thần.

Dường như thỉnh thoảng người ta lại có thể tìm thấy vảy rồng ở trong rừng. Những chiếc vảy rồng phát ra ánh sáng màu lục, đặc biệt là những chiếc nguyên vẹn, không bị xây xước đều vô cùng quý giá. Người ta nói rằng những runaruka có được chúng sẽ nhận được phúc lành to lớn. Nhưng không thể sở hữu lâu dài. Runaruka vốn dĩ là những người không có quan niệm tư hữu tài sản, họ sống và chia sẻ hầu hết mọi thứ, nhưng vảy rồng cũng không được chia sẻ trong bộ tộc, mà phải thực hiện một nghi thức gọi là Shinatta rồi trả về với biển khơi. Bằng cách đó, những con rồng thần thánh sẽ vui mừng và tất cả các thành viên trong bộ tộc sẽ được hạnh phúc.

Thực ra những runaruka sống ở Roronea như Tsiha cũng được giao nhiệm vụ. Họ được phép sống tự do bên ngoài rừng, nhưng đổi lại, họ phải canh chừng đám hải tặc. Nếu hải tặc nhặt được vảy rồng, họ phải tìm cách cướp nó về rừng. Nếu thấy có kẻ

định tự tiện xâm nhập vào rừng hay nghe được âm mưu làm tổn hại đến loài rồng, họ nhất định phải báo cho làng.

Tsiha say mê thế giới bên ngoài và đã trở thành hải tặc. Nhưng người đó vẫn giữ niềm tự hào đối với thân phận runaruka và yêu thương đồng bào mình. Vì thế, Tsiha đã cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

Theo những gì Tsiha giải thích, tuy không cho rằng nhóm Haruhiro là người xấu, nhưng chỉ riêng cái việc điều tra về rồng thôi đã đủ khiến các runaruka không có cảm tình. Nếu Tsiha coi những con người như thế là khách và dẫn về làng, những runaruka tộc Kamushika dưới quyền Papa Dout chắc chắn sẽ vô cùng giận dữ. Tsiha thành ra phải lừa gạt nhóm Haruhiro và tạm thời bắt giữ cả bọn. Nghe nói Tsiha định sau đó sẽ nói chuyện với Papa Dout và tìm cách nhờ hợp tác.

Có thật không? Haruhiro vẫn cảm thấy khá nghi ngờ, nhưng nhờ Tsiha thuyết phục mà Touwanra mới được thực hiện, và nhờ trận đấu oanh liệt của Kuzaku mà tộc Kamushika mới đổi hẳn thái độ, trở nên thân thiện thế này. Thôi thì đây vẫn là sự thực, cứ coi như sẽ phải kiểm điểm những chỗ cần kiểm điểm thì kết quả vẫn là ổn thỏa cả rồi.

“... Thế nên, chúng tôi muốn biết lí do lũ rồng nổi giận. Tôi tin chắc là có kẻ nào đó... không phải runaruka các ông mà có thể là hải tặc hoặc người dân Roronea, thậm chí là kẻ nào đó đến từ bên ngoài đã làm chuyện khiến lũ rồng tức giận, nhưng ông có manh mối gì không?”

Tsiha dịch lại câu hỏi của Haruhiro. Nghe xong, Papa Dout vừa xoa chiếc cằm xù lông, vừa gật đầu.

“Papa, nói là, có.” Tsiha dịch lại câu trả lời của Papa Dout. “Con người, đã định vào, Tổ Rồng. Ba người. Một người bị, không phải Kamushika, runaruka khác, giết. Hai người, chạy thoát.”

“... Sau khi chạy thoát thì bọn chúng thế nào?”

“Không rõ. Tsiha, không biết. Chuyện đó. Không quay về, làng. Giờ, mới nghe đến. Papa...”

Tsiha hỏi gì đó, Papa Dout khoát tay trả lời.

“Khoảng một tháng, trước. Hai người, bỏ chạy. Sau đó, runaruka, không ai nhìn thấy. Có lẽ, chúng, hải tặc.”

“... Ba tên hải tặc định băng qua rừng để vào Tổ Rồng nhưng bị runaruka phát hiện. Chúng mất một tên nên bỏ cuộc sao?”

“Không qua, rừng. Không phải tất cả. Chỉ một ít, qua, rừng. Đường, đến gần, Tổ Rồng. Có.”

“Có đường khác à? Chẳng lẽ là đi theo đường bờ biển?”

“Đúng. Runaruka, không, mấy khi, ra biển.”

“Đây là đảo, bắt cá cũng được mà.”

“Tatsuami, của Yadikia, đã bắt, rất nhiều cá. Tatsuami, biến mất. Từ đó, việc bắt cá, runaruka, giảm đi.”

“Là vậy à... Cơ giận dữ của rồng đã làm thay đổi cả lối sống của runaruka.”

“Kamushika, liên quan, không muốn.”

“Tức là dù ai có làm gì thì mọi người cũng không muốn dính dáng tới nhỉ.”

“Nhưng, rồng, nổi giận, chuyện không hay.”

“Mọi người muốn làm nguôi cơn giận của rồng.”

“Đúng.”

“Tôi sẽ cố không gây phiền phức cho runaruka. Tôi cũng không định nhờ runaruka làm những việc khiến lũ rồng khó chịu. Mong mọi người yên tâm về chuyện đó.”

“Kamushika, tin, các bạn. Tsiha, anh trai Tsiha, Muadan, anh trai Tsiha, Tanba, sẽ giúp.”

Tanba có lẽ là runaruka rắn rỏi hao hao giống Tsiha.

“Cảm ơn. Thế thì tốt quá.”

“Tổ Rồng, đã nhận ra, hải tặc. Ishac, runaruka, đã giết, một tên.”

“Runaruka của tộc Ishac đã giết một tên hải tặc?”

“Đúng. Hai tên hải tặc, đã chạy, Tanba, điều tra. Tanba, Ishac, thân thiết.”

“Tức là Tanba sẽ hỏi giúp vài chuyện từ tộc Ishac à? Nhưng những tên hải tặc đó định đến Tổ Rồng làm gì nhỉ? Mà không, chúng đã thất bại một lần, nhưng có lẽ đã thử lại lần nữa và đi theo tuyến đường dọc bờ biển... Ở Tổ Rồng chắc rơi nhiều vảy rồng lắm?”

“Tổ Rồng, không biết. Runaruka, không tới.”

“Ừ nhỉ. Nhưng có vẻ sẽ có trong tổ đấy. Chắc chúng cũng bị lột ra. Bán vảy rồng nhất định rất được giá. Chà, nhưng mà, nếu chỉ nhặt nhanh vảy rồng thì liệu rồng có nổi giận không...?”

Bữa tiệc của tộc Kamushika tiếp tục cho đến khi trời bắt đầu hửng sáng. Ai cũng bị bắt uống khá nhiều, nên hết người này đến người khác say mềm, tỉnh lại thì đã gần trưa. Có lẽ do đặc trưng của rượu rati nên không ai bị nôn nao cả. Vì thế, cả bọn quyết định quay trở lại Roronea với Tsiha làm nhiệm vụ dẫn đường.

Khi quay về, bọn cậu được rất đông runaruka ra tiễn. Muadan ôm chặt Kuzaku rất nhiều lần, tạo ra bầu không khí thậm chí khiến người khác nghiêng đầu nghi hoặc, phải chăng họ thân thiết với nhau theo nghĩa khác.

Khi bọn cậu tới Roronea, do chỉ mới chớm hoàng hôn, nên ba con rồng vẫn đang bay trên bầu trời. Nhóm Haruhiro gặp Jimmy tại khu chợ tạm phía Bắc.

“Các cô các cậu có thu hoạch gì không?”

“Một chút. Còn trưởng ban thì sao ạ?”

“Tôi đã nghe được những chuyện khá thú vị. Về một kẻ tên là Benjamin...”

Roronea từng nằm dưới sự chi phối của nhóm hải tặc Skull được lãnh đạo bởi Ted Skull và phải hứng chịu sự đàn áp dã man.

Sau đó, lính tình nguyện tập sự Kisaragi đã lật đổ Ted và những ngày yên bình của hải tặc trên quần đảo Emerald đã quay trở lại. Nhóm hải tặc Skull giải tán, hơn một nửa số thủ hạ của Ted rời khỏi Roronea. Tuy nhiên, trong số đó cũng có kẻ ở lại.

Có không ít những hải tặc gia nhập băng hải tặc Skull không phải vì thích thế, chẳng qua phải miễn cưỡng tuân theo mệnh lệnh của Ted vì tiếc cái mạng mình. Kisaragi cũng không cứ xử như thể bài xích riêng thuộc hạ của Ted. Vốn dĩ, trong giới hải tặc, việc thay đổi thủ lĩnh hay tách ra rồi sáp nhập cũng chẳng hiếm gì. Có đầy các tên cướp biển lưu lạc qua vài băng hải tặc. Đây là chưa muốn nói rằng một hải tặc chỉ biết đến một băng hải tặc duy nhất trong đời còn là thiếu sót.

Benjamin Fly là dư đảng của băng hải tặc Skull, gia nhập băng hải tặc Torokko, nhưng bỏ đi ngay và chuyển sang băng hải tặc Deer. Tuy nhiên, dù là Torokko hay Deer thì cũng chỉ là băng hải tặc nhỏ sở hữu một con tàu tầm trung. Cả hai băng hải tặc này đều nằm dưới trướng Thương hội hải tặc K&K.

Đối với trưởng ban Jimmy, tên Benjamin này chỉ là một nhân viên quèn của công ty thầu phụ, nhưng có vẻ hắn đã có một thời gian khá gần gũi với Ted Skull. Dù không đến mức được gọi là cánh tay phải, nhưng cũng là một kẻ thân cận. Tuy nhiên, vì đã thất bại trong chuyện gì đó hoặc làm hỏng tâm trạng của Ted mà hắn bị giáng chức xuống thành hải tặc bình thường. Kể từ đó, hắn không còn nổi bật nữa, và sau khi băng hải tặc Skull sụp đổ, hắn nhanh chóng chuyển sang băng hải tặc khác. Nghe đâu vì hận Ông Lão mà hắn suốt ngày nói: “Mất mặt chưa, giờ thì thoải mái rồi.”

Biệt danh của hắn là Ben Mắt Đỏ.

Nghe nói lúc còn trẻ, mắt trái của hắn bị thương, do cú mặc kệ không chữa trị nên phần lòng trắng biến thành màu vàng còn phần lòng đen biến thành màu nâu đỏ. Hải tặc thường lấy thương tích hoặc hình xăm, đồ trang sức kì lạ để tạo dựng hình tượng cho bản thân. Benjamin cũng thuộc loại đó.

Dù không rõ tuổi tác nhưng nhìn bề ngoài thì hắn khoảng bốn mươi. Hắn có một khuôn mặt râu ria với cái cằm hơi chẻ. Người lùn, chân ngắn, nhưng cánh tay lại có vẻ hơi dài.

Ben Mắt Đỏ, hay Benjamin Fly nọ, hơn một tháng trước đã đột nhiên biến mất mà không thông báo gì cho thuyền trưởng của băng hải tặc Deer. Không chỉ có một mình Ben. Một hải tặc

trẻ được gọi là Step và một hải tặc tên Honey Den cũng đồng thời biến mất cùng với Ben.

Step là một anh chàng cao lêu nghêu, tuổi tầm trên dưới hai mươi, thích đánh bạc nhưng toàn thua liểng xiểng. Honey Den hảo ngọt, xuất thân từ băng hải tặc Skull giống như Ben. Hắn là một tên hải tặc lưỡi biếng, cái gì cũng đổ tại đau răng và không kiểm nổi một lời nhận xét tốt nào về hắn.

“Một tháng trước, ba tên hải tặc...”

Khớp với câu chuyện Haruhiro nghe được từ Papa Dout.

Jimmy nói tiếp.

“Mười ba ngày trước, Benjamin bỗng dưng quay lại Roronea. Honey Den cũng đi cùng hắn.”

“Còn Step?”

“Chỉ có hai tên đó.”

Trong ba kẻ có vẻ là hải tặc định xâm nhập Tổ Rồng, có một tên đã bị tộc Ishac giết chết. Chuyện này cũng lại khớp luôn.

Mặc dù thuyền trưởng của băng hải tặc Deer đã tra hỏi Ben và Honey Den, nhưng hai tên đó không nói bất kì điều gì liên quan đến lí do chúng bỏ đi hay sự việc xảy ra trong khoảng thời gian ấy. Hai kẻ này cùng nói rằng chúng không biết tung tích của Step. Thuyền trưởng đương nhiên hạ lệnh đuổi cổ hai tên này và nhắc các thuyền trưởng khác đừng cho chúng lên tàu. Cách xử lý như thế đối với những thuyền viên thiếu trung thực có vẻ là chuyện thường thấy trong giới hải tặc. Cũng không hẳn là chắc chắn có hiệu quả, nhưng cả Ben lẫn Honey Den từ đầu vốn đã chẳng phải những kẻ được người ta yêu mến. Hơn nữa, chúng còn xuất thân từ băng hải tặc Skull. Có lẽ các băng hải tặc trên quần đảo Emerald đều sẽ giữ khoảng cách với hai kẻ đó.

Tuy nhiên, hai tên này chẳng có vẻ gì là quan tâm, hết rượu chè, chơi gái, lại say sưa đánh bạc. Tuy không chơi bởi xa xỉ đến mức làm người ta chú ý, nhưng hình như đã có một lần, Ben thắng một khoản lớn từ chiếu bạc. Lúc đó, hắn đã nói rằng “thằng đàn ông *giữ nó* quả nhiên là khác hẳn,” khiến tên hải tặc ngồi cùng hắn ở sòng bạc thấy có chút gì đó lạ lùng.

Giữ. Giữ thứ gì? Thông thường thì có lẽ là nói đến vận may.

Gã hải tặc đó dường như đã cảm thấy rằng: “Thỉnh thoảng mới thắng mà lão già kia huênh hoang cái gì vậy chứ?” Hải tặc trên quần đảo Emerald đều tỏ thái độ: “Giờ chẳng ai thèm chấp cái loại như ngươi, thế mà mới ăn may có một lần đã sướng rơn lên vậy. Đúng là hết thuốc chữa. Thật không muốn trở nên khốn đốn đến mức này...”

Còn những chuyện tính từ khi đám rồng bắt đầu bay trên bầu trời Roronea thì không rõ nữa.

Có điều, ở lần tấn công đầu tiên, hai tên đó đang ở trên con tàu Great Tiger của băng hải tặc Ukobach. Băng hải tặc Ukobach sở hữu ba chiếc tàu hải tặc và không nằm dưới trướng Thương hội hải tặc K&K. Tuy nhiên, hai tên đó không phải được thuê với tư cách thủy thủ mà lên tàu với tư cách là hành khách. Có vẻ chúng đã hứa sẽ xuống ở vòng cung đảo San Hô và trả cho thuyền trưởng Great Tiger một khoản tiền khá khẩm.

Hôm ấy, có hai con tàu nằm ở cầu tàu số hai. Một chiếc trong đó là Great Tiger.

Chiếc Great Tiger đã bị phá huỷ đến không còn nguyên dạng, những gì còn sót lại của nó tới giờ vẫn chưa được di dời. Thuyền trưởng cùng năm thủy thủ cũng chung số phận với con tàu. Ben Mất Đỏ hình như đã chạy trốn thành công. Honey Den bị trọng thương nhưng vẫn giữ được mạng và còn được thầy phù thủy thuộc tộc Elf Xám chữa trị như những người bị thương khác. Nhưng hắn không trả phí chữa trị mà chuồn mất tiêu.

“Đúng là rác rưởi toàn tập...” Kuzaku nói với vẻ mặt ngán ngẩm.

“Vậy Ben Mất Đỏ và Honey Den hiện giờ ở đâu?” Nghe Haruhiro hỏi, Jimmy vẫy tay như bảo “theo tôi” rồi bắt đầu bước đi.

Khu chợ tạm phía Bắc vô cùng náo nhiệt, nếu không gạt hay lách qua người đi đường cùng những người đang ngồi đánh chén trên những chiếc ghế đặt trước các hàng ăn phục vụ tại chỗ thì chẳng thể tiến lên. Đây đúng là một tình huống siêu

thực, vì chỉ cần ngẩng đầu lên thì đập vào mắt là bóng dáng lũ rồng đang bay lượn bên trên Roronea.

Jimmy đột nhiên dừng bước rồi hất cằm về phía trước. Đằng trước có một quán ven đường và các hải tặc đang uống rượu. Không có ghế. Hải tặc nào cũng đứng uống hoặc ngồi bệt xuống đất mà nâng chén.

Mắt cậu nán lại chỗ một tên hải tặc đang dựa vào cây cột của quán và uống rượu, tay trái bưng một bên má.

“... Kể đó, sâu răng nặng quá,” Merry thì thầm.

Quả thật, khi tên hải tặc đó hé môi ra nốc rượu trong cốc, tất cả những cái răng lộ ra đều có màu nâu không chứa một cái nào. Không chỉ đơn thuần là đổi màu do bẩn, chúng còn nhỏ xíu như bị sâu ăn.

Shihoru nhăn mặt, Yume ngoẹo cổ kêu một tiếng: “Phư nyo?”

“Ô...” Kuzaku nhìn về phía Haruhiro.

Setora đang ôm Kiichi và vuốt ve cổ nó.

“Là Honey Den à?”

13. Quân chủ bài xấu xí

“ Honey Den! Làm phiền chút được không nhỉ?”

Khi Haruhiro tiến lại gần và cất tiếng gọi, Honey Den chẳng thèm ừ hử gì mà đột ngột ném cốc rượu về phía Haruhiro. Mặc dù trông có vẻ nhếch nhác, nhưng hắn không hề chậm chạp, chẳng như vẻ bề ngoài. Haruhiro tránh được cốc rượu bằng gỗ nhưng vẫn bị đổ một ít rượu lên người. Cậu tặc lười và đuổi theo tên Honey Den vừa bỏ chạy.

Honey Den không hô hoán lấy một tiếng, chỉ hùng hục đẩy ngã người đi đường để vượt qua. Mặc dù đó là cách chính xác khi chạy trốn trong đám đông, nhưng người tử tế khó có thể làm vậy. Có vẻ hắn là một kẻ hoàn toàn không quan tâm đến người khác.

“Đúng là rác rưởi...!”

Khi Haruhiro nhảy qua những người bị ngã rồi buột miệng chửi, Honey Den chỉ quay mặt lại và hét lên: “Câm ngay, tao giết đây, đồ chết tiệt!”

“Người mới là đồ chết tiệt!”

Có lẽ với Honey Den, cảm giác ấy giống như là hắn đột nhiên bị một cô gái chặn đường. Thực ra Haruhiro đã tính toán cả trường hợp Honey Den sẽ chạy trốn và bố trí đồng đội ở khắp nơi. Honey Den tình cờ bỏ chạy đúng hướng có Setora.

Setora ngáng chân Honey Den. Đúng hơn, cô ấy tung hết sức sút vào cẳng chân của hắn.

“Gư ê...!?” Honey Den đổ người về phía trước và ngã lăn quay. Hắn định nhồm dậy ngay lập tức, nhưng đã bị Setora giẫm lên lưng không chậm lấy một giây.

“Ai cho chạy hả, thằng ngu.”

“... Nư gư gư gư gư gư gư.”

Kiichi lao đến chỗ Honey Den đang rên rĩ rồi nhe nanh hăm dọa.

“Ư oa!? Gì, mèo à!? Dừng, dừng lại, đừng cắn, ăn tao cũng chẳng ngon đâu...”

“Ai cho nó ăn cái loại như ngươi chứ.”

Setora dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể vào gót chân, khiến Honey Den cất lên tiếng hét gớm ghiếc. Cứ như hấn đang vui sướng vậy? Đúng là tởm quá...

Trước mắt, bọn cậu đã thành công tóm được Honey Den. Cậu muốn bắt hấn khai ra mọi thứ ngay tại đây rồi nhanh chóng vĩnh biệt cái gã này, nhưng những kẻ hiếu kì đã bắt đầu lao nhao bu tới, nên giờ không thể làm vậy được. Mặt trời đang lặn dần và lũ rồng cũng đã bay đi, nên nhóm Haruhiro áp giải Honey Den vào trong Roronea. Dù thế, đám đông hiếu kì vẫn bám theo, dẫu chẳng biết gì nhưng vẫn hò hét ồn ào: “Đánh tuốt xác nó ra, xé xác nó, giết đi.” Phải làm sao đây? Jimmy đưa ra một kế.

“Sao không dùng tàu của chúng ta nhỉ? Hấn nó cũng sắp cập cảng rồi.”

Cậu quay ra phía cảng thì thấy con tàu Mantis đang chuẩn bị vào cầu tàu số một. Không hiểu tại sao KMO Momohina của Thương hội hải tặc K&K lại đang thực hiện các động tác như luyện kungfu không phải trên boong mà ở mép tàu, và dáng vẻ ấy trông thật quyến rũ... ấy hả? Chẳng biết nữa. Khó có thể nói được gì, nhưng mép tàu chỉ rộng ngang với lan can, đứng đó không thôi cũng đủ đáng sợ rồi. Vậy mà Momohina vẫn nhảy nhót tung bùng, đỉnh điểm là cô ấy thậm chí còn nhào lộn rồi tung một cú đá cao. Thật hả? Đó không phải việc con người có thể làm được. Không phải Haruhiro không hiểu cảm xúc của Yume khi thốt ra câu cảm thán “ư nyuu, ngẫu quá xá...”, nhưng cậu cũng thấy không muốn cô ấy ngưỡng mộ việc này.

Sau khi nhóm Haruhiro phụ giúp thả neo và leo lên con tàu Mantis, gã sahuagin phiên toái Ginzy ra cái vẻ thuyền trưởng, bước tới đón cả bọn. Ôn ào không ai bằng. Đây là lúc phải ngó lơ.

“Đợi đã đợi đã đợi đã!? Tôi là thuyền trưởng của con tàu này đấy!? Hoàn toàn lơ lớ lơ vậy là sao!? Đây, là sao hả!? Chết tiệt, cứ thế này tôi sẽ khiếu nại đấy! Khoan, mặc dù có rất nhiều thứ muốn khiếu nại nhưng nên khiếu nại ở đâu nhỉ!? Ai sẽ là người lắng nghe khiếu nại của tôi!? Không có, không có, không có, không có!? Hoàn toàn không có!?”

“Ừ ha... Vì cậu phiền quá đó, đồ ngốc!”

Momohina vừa nhẩy xuống khỏi mép thuyền đã ngay lập tức tấn công Ginzy, nhắc bóng anh ta lên rồi ném đi một cách đầy ấn tượng.

“Bi ê ê ê ê ê ê ê ê ê ê...!”

Ginzy khua khoảng tay chân loạn xạ trông đến là thảm hại rồi rơi xuống biển.

Ừm, một cột nước bắn lên và anh ta cứ thế chìm xuống. Một lúc sau, anh ta nổi lên rồi lại bắt đầu làm loạn. “Tự dừng làm cái gì vậy hả!? Đừng có vì tôi là người sahuagin mà làm thế nhé! Cơ bản tôi không phải là sahuagin đại dương mà là sahuagin lục địa, nước biển quá mặn, tôi nửa giống như cá nước ngọt ấy, mà tôi không phải cá đâu nhá!? Tôi như thế này nhưng vẫn là thuyền trưởng đấyyyyyyyyyyy...!”

Cả bọn mặc kệ anh ta và quyết định tiến hành thám vãn ở kho hàng của tàu Mantis. Có lẽ do rảnh rồi nên Momohina cũng đi theo.

Sau khi đuổi hết thuyền viên ra ngoài, bọn cậu trói Honey Den vào chiếc cột trong kho, rồi trước tiên hỏi chuyện có phải hắn đã đi cùng Ben Mắt Đỏ và Step vào rừng rậm hay không.

“... Tao chẳng biết gì hết. A, đau quá. Răng tao đau quá.”

“Có vẻ gã này vẫn chưa hiểu rõ tình hình của bản thân nhỉ?”

Dù cho Kuzaku bẻ khớp hai tay rộp rộp rồi tiến lại gần với thái độ đe dọa, Honey Den vẫn chỉ cười nhạt.

Shihoru bắn một ánh nhìn bối rối không biết phải làm gì về phía Haruhiro. Đáng lo thật. Hải tặc là một đám thô lỗ, nên những lúc như thế này, có lẽ họ thường gây ra nỗi đau thể xác để lấy được lời khai, nhưng nói thật, Haruhiro muốn tránh thực

hiện những hành động dã man hết mức có thể. Kuzaku cũng chỉ đang hăm dọa. Tóm lại là chỉ *làm ra vẻ* mà thôi.

“Dù phải khiến hân bị đau một chút, miễn là còn thở thì tớ có thể hỗ trợ được.”

Khi Merry đưa ra phát ngôn chấn động đó, nét mặt Honey Den hơi thay đổi.

“... Hờ. Dù chúng mày có làm gì tao đi nữa, tao cũng đâu có biết những thứ tao không biết. Đã không có manh mối gì thì làm sao mà nói được. A, răng tao đau quá.”

“Này này, Haru,” Yume nói, “người này có vẻ đang bị đau răng đấy, sao mình không nhớ ra giúp ông ta nhỉ?”

“Cậu, cậu nói chuyện đáng sợ phết đấy, Yume...”

“Nửa vời quá đấy.”

Setora khinh thường Honey Den ra mặt. Có lẽ gã là kiểu người cô ấy ghét. Ờ thì đến cả Haruhiro cũng không ưa nổi. Có lẽ cậu khá ghét gã ta.

“Loại đấy chỉ tỏ ra mạnh mẽ được lúc này thôi. Cú cắt một, hai ngón tay là được. Làm thế chắc chắn gã sẽ phun ra hết ấy mà.”

“Đừng, đừng, đừng có coi thường tao, con nhãi.”

“Nếu còn muốn sống để đón bình minh ngày mai thì đừng có văng nước bọt, đồ hải tặc.”

“Tao, tao nhá, chẳng sợ cái quái gì cả. Tao nói thật đấy.”

“Để ta thử kiểm tra xem người còn nói được như vậy sau khi nhả cầu bị móc ra, tai bị xẻo rồi vo tròn lại nhét vào hốc mắt rồi không nhé?”

“Con, con, con bé này là thứ gì vậy!? A, mày bị điên à!? Người bình thường sao nghĩ ra được những thứ như thế chứ!?”

“Vì một số lí do, ta đã quen với việc cắt xẻo xác chết. Người sống cũng chẳng khác gì nhiều. Bây giờ dùng người để chứng minh điều đó cũng được.”

“NNNéééé, nếu mày, mày là... làm được thì là... làm thử cho tao xem, khốn kiếp. Taaaao, tao có có có muốn nói cũ... cũ...”

cũng chẳng thể nói được m... mấy chuyện tao không biết.”

“Bắt đầu từ đâu trước nhỉ?” Setora rút ra một con dao nhỏ rồi lại gần Honey Den thêm một bước. Mặt cô ấy vô cảm đến mức hoàn hảo, cả động tác lẫn lời nói không có chút dao động nào. “Hay là ta lột hết da của cái bản mặt khó coi đó đi? Người ta thường nói không khí thật là ngon, nếu không có lớp da thì có khi người sẽ thưởng thức được không khí bằng mặt đấy. Thử không hả?”

“CCCCCáááái, cái đó, đâu có ngon! Làm gì có vị gì! Chỉ đau thôi! Trước đó, lúc da mặt, bị lột, đã đau muốn khủng rồi!”

“Có lẽ người sẽ đau đến mức muốn cắn lưỡi chết quách đi, nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến ta cả.”

“M... Mà không có tình người à!? Tao nghĩ mày có vấn đề rồi đấy!?”

“Người nghĩ thế nào cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ta.”

Setora tiến lại gần Honey Den thêm một bước nữa. *Cô ấy không định làm thật đâu nhỉ...* Haruhiro nghĩ vậy, nhưng nếu là Setora thì có khả năng cô ấy sẽ làm mà chẳng thèm nhú mày lấy một cái. Cô ấy khiến cậu cảm thấy như vậy. *Hay cả chuyện đó cũng là diễn xuất. Chắc thế. Hi vọng chỉ là diễn xuất thôi.*

Nói đến việc cậu có thấy thương hại Honey Den không thì hoàn toàn không, nhưng cậu cũng không cương quyết đến mức để cho Setora bắt buộc phải bắn tay. Haruhiro định ngăn Setora lại.

“Đợi đã, chị gái!”

Cậu đã bị vượt mặt.

Momohina bước lên, chỉ khoác áo chứ không cài đàng trước, chẳng biết có phải vì nóng và đổ mồ hôi nhễ nhại do luyện kungfu hay không. Bộ râu giả mà cậu nhớ rõ ràng lúc nãy không hề có đã được cô ấy đeo lên chẳng hiểu từ bao giờ.

“... Ai là chị gái hả?” Setora tỏ vẻ hăm dọa.

Nhưng Momohina thì lại chỉ cười xoa và nói: “Là chị gái thì tôi gọi là chị gái thôi, chị gái.”

“Chẳng hiểu gì hết...”

“Không cần phải lo đâu. Đến tôi cũng chẳng hiểu nó có nghĩa gì ế.”

“KMO phải không? Cô định tra khảo cái tên rác rưởi sâu răng thối nát này thay tôi à?”

“Hải tặc sẽ cóoooo. Cách làààààm. Của hải tặc *đế*.”

“...Đế?”

“*Đáy*? Ừm? Tôi nhầm à?”

“Tôi cảm thấy cái nào cũng không đúng...”

“Bí thuật tung hoả mù, hải tặc có cách thức của hải tặc. Đó nha. Thẳng tiến. Vậy nên, Jimmychan, chuẩn bị cái đó đi, cái đó *ấy*!”

Momohina yêu cầu như thế “cái đó” là thứ đã được quy ước, nhưng nhìn thế nào cũng thấy Jimmy đang bối rối.

“... Cái đó là cái gì?”

“Hửm!?”

Momohina trợn mắt, gọi Jimmy lại gần và thì thầm vào tai anh ta. Jimmy gật đầu, đi ra khỏi kho hàng, một lúc sau thì ôm theo thứ gì đó quay lại.

“Đúng! Thứ thể hiện bản chất của hải tặc, chính là cái này...!”

Momohina giơ ra vật thể giống như những chiếc lông chim lớn được bó lại với nhau mà Jimmy vừa đưa. Jimmy mang vào thêm một cái chum. Momohina cho bó lông chim vào cái chum đó.

“Đó, đó là...?” Kuzaku hỏi.

“Ta-dah!” Momohina rút bó lông chim ra khỏi chum. Bó lông chim ướt đầm và trơn tuột.

“... Dầu?” Shihoru thì thầm.

“Ping pong, chính xác!” Momohina vung vẩy bó lông chim với thao tác rất đáng ngờ.

“Dầu tức là...” Merry nghiêng cổ, “... sẽ đốt à?”

“Hí...” Honey Den cứng cả người.

“Liệu tàu có sao không?” Setora nhìn quanh kho hàng.

Đời đã, tư tưởng của mọi người không có chút nhân đạo nào hết đó.

Haruhiro hắng giọng.

“... Vì nếu đốt thì sẽ chết nhẹ nhàng mất.”

“Phư oa!” Yume vỗ hai tay vào nhau. “Hình như Yume hiểu rồi! Là kiểu buồn buồn ngứa ngứa nhỉ!”

Momohina phá lên cười ha hả rồi hướng đầu bó lông chim về phía Yume. “Ping poong pang poong ping poong. Chính xác! Năm mươi nghìn điểm cho Yumeyume...!”

“Oa. Hoan hô.”

Quả nhiên hai người này có sự tương thông gì đó với nhau à?

Mắt Honey Den long lên sòng sọc.

“Buồn buồn ngứa ngứa!? Khoan, khoan, khoan, khoan đã, này...”

Momohina nở nụ cười gian ác, vừa ve vẩy bó lông chim, vừa bước về phía Honey Den.

“Không, cái đó, thú thực là tao không ghét bị đau lắm, nhưng cái đó thì...”

“Ha ha ha. Quân bay đâu. Lột hẳn ra.”

Đã là mệnh lệnh của KMO thì chẳng còn lựa chọn nào khác. Bọn Haruhiro tạm thời vẫn là tay sai của Thương hội hải tặc K&K.

Với sự giúp sức của Kuzaku và Jimmy, Haruhiro cởi quần áo của Honey Den mặc cho hắn giãy giụa. Do việc tháo dây trói, cởi đồ, rồi trói lại sẽ vô cùng phiền phức, nên ngoại trừ đồ lót, cậu dùng dao cắt bừa, nói là lột ra thì đúng hơn là cởi. Hắn có một cơ thể không thể gọi là săn chắc, rậm lông và có chút khó coi. Tuy con gái ngoại trừ Momohina đều nhìn sang chỗ khác với vẻ chán ghét, thế mà, thay vì thấy xấu hổ, Honey Den lại tỏ vẻ vừa ngượng ngùng vừa vui sướng. *Biến thái. Ở đây có một tên biến thái này.*

“Chuẩn bị xong rồi nhỉ...!?”

Haruhiro, Kuzaku và Jimmy nói “Ờ...” đáp lại câu hỏi khá khó hiểu của KMO.

“Sao như hết hơi thế. Thẳng tiến!?”

Haruhiro vừa hét “Thẳng tiến!” với cảm giác buông xuôi vừa nghĩ xem đây là cái nghi thức quái quỷ gì không biết. Jimmy chỉ “Ờ...” giống lúc nãy, còn Kuzaku thì hét “Thẳng tiến!” với âm giọng to hơn cả Haruhiro. Đến lúc này, KMO của bọn cậu cuối cùng mới tỏ vẻ hài lòng.

“Được rồi, tiếp theo là! Bắt đầu thôi. Chuẩn bị tinh thần đi!”

“A dừng lại dừng lại dừng lại dừng lại đi...”

“Còn lâu. Nya...”

“Ư hi!?”

“Chỗ này thế nào?”

“A ha!? A ha ha ha!?”

“Nữa này.”

“Nư a phư ha ha!? Gư gya ha ha ha ha ha ha ha hô!? Dừng dừng dừng dừng lại đi mà!?”

“Ta, đã, nói, rồi, còn lâu. Nữa này nữa này, chọt chọt chọt chọt.”

“Ư gaaaaaaa!? Không được không được, này, đã bảo chỗ đấy không được mà!?”

“Chỗ này đúng không, chỗ này có vẻ được đấy, nào nào nào nào nào nào.”

“Ưiiiiiiii a a a a a hô ô ô ô a a a a a a!?”

Cựựự... kì khó coi.

Nhưng hiệu quả thì tuyệt vời.

Honey Den cuối cùng cũng thừa nhận mình đã được Benjamin Fly rủ rê đi đến Tổ Rồng. Do muốn có *sức lao động* trẻ trung nên hắn đã gọi thêm Step.

Lần đầu tiên, dựa theo bản sao của tám bản đồ được nhà thám hiểm lừng danh Edgmer tạo ra từ cách đây khá lâu, ba tên hải tặc hướng đến Tổ Rồng theo tuyến đường băng qua rừng rậm. Tuy nhiên, các runaruka phát hiện ra chúng và ráo riết

truy đuổi, kết cục là Step bị bắn chết. Ben và Honey Den may mắn thoát khỏi sự truy lùng của runaruka.

Sau bài học nhớ đời, Honey Den chủ trương từ bỏ kế hoạch. Ben ngoan cố không chấp nhận và đe dọa nếu Honey Den muốn rút lui bằng mọi giá thì sẽ bị thủ tiêu.

“Hắn rất nghiêm túc. Cho dù hắn là một kẻ dối trá. Nhưng thằng khốn đó một khi đã nói thì chắc chắn sẽ làm.”

Vì cũng thuộc băng hải tặc Skull nên Honey Den biết rõ về Ben Mắt Đỏ. Theo lời Honey Den, nếu Ben khùng lên thì không biết hắn sẽ làm ra những chuyện gì. Hắn khiến Ted Skull nổi giận và bị giáng chức cũng do xích mích với đồng bọn vì một chuyện nhỏ nhặt rồi đánh lén và giết chết tên kia. Do tính thích ba hoa, đầu đó toát lên dáng vẻ của hạng tôm tép, nên hắn thường bị coi thường, nhưng thực ra rất có tài.

Chính vì vậy, sau khi nghiên cứu bản đồ, hắn quyết định lần thứ hai sẽ đi tuyến đường chạy lên phía Bắc dọc theo bờ biển. Khởi đầu của lần tái thử thách rất thuận lợi, cũng không gặp phải runaruka, đến mức bọn chúng có thể vừa cười vừa nói: “Không hiểu lần đầu thế nào mà để chết mất thằng Step.” Nhưng chuyện đó cũng chỉ kéo dài cho đến trước Tổ Rồng.

Người ta nói rằng, ngay cả nhà thám hiểm lừng danh Edgmer cũng chưa từng đặt chân vào Tổ Rồng. Nhìn vào bản sao của tấm bản đồ thì thấy khu vực được gọi là Tổ Rồng bị để trống. Trên tấm bản đồ thật, có vẻ chỗ đó là hình rồng và trứng rồng được vẽ cách điệu đi. Tóm lại, hai tên hải tặc hoàn toàn không biết sẽ có chuyện gì xảy ra hay loài sinh vật nào đang trú ngụ ở đó.

Cảnh giới thần bí, Tổ Rồng.

Đó là một nơi đáng sợ, ít nhất là vượt quá tưởng tượng của Honey Den.

14. Chết chưa phải là hết

Tên vách đá sừng sững bên bờ biển có vô số những cái lỗ nhỏ. Đường như lũ chim biển đang xây tổ cho mùa sinh sản đầu xuân, nhưng không thể nào là do chúng đào được. Không tìm thấy cái lỗ nào trên vách đá ở dưới thấp mà toàn ở độ cao bảy, tám mét so với mặt đất đổ lên, nên chúng không thể là thứ hình thành do sự xâm thực của nước biển. Có lẽ những cái lỗ này xuất hiện ở đó vì bị gió biển hoặc nước mưa tác động trong khoảng thời gian dài. Haruhiro cũng không biết. Thật bí ẩn.

Trời sắp sáng.

Haruhiro đang trèo lên vách đá và bám vào bên cạnh một cái lỗ.

Thả mắt xuống bên dưới vách đá, Haruhiro thấy các đồng đội, KMO Momohina của Thương hội hải tặc K&K, trưởng ban Jimmy, Giám đốc điều hành Giancarlo, hải tặc runaruka Tsiha, rồi cả Honey Den bị trói quặt tay ra sau và nhét giẻ vào miệng, đều đang nhìn lên mình.

Mặc dù Haruhiro vốn không ngại những chỗ cao, nhưng với cái độ cao này, bên dưới lại là bãi đá, nếu sơ sẩy rơi xuống, có lẽ sẽ bị trọng thương, vẫn còn có Merry, nên nếu không chết ngay chắc sẽ ổn. *Chỉ cần tránh bị đập đầu. Ừ. Không sao đâu, sẽ ổn thôi.*

Cậu vươn cổ ra, rón rén nhòm vào một cái lỗ có đường kính khoảng một mét hai.

Đi sâu vào sẽ là tầm hai mét rưỡi. Trong cái lỗ này chắc cũng đã diễn ra chuỗi sự việc từ xây tổ, đẻ trứng của lũ chim biển cho đến khoảnh khắc con non rời tổ. Ở giữa, đúng hơn là ở bên trên đóng lông vũ cùng cành cây hay gì đó nhìn giống như vật liệu xây tổ, một gã đàn ông đang ngáy vang trời. Do hắt quay chân ra nên cậu không thể xác định được diện mạo của hắn, nhưng có

lẽ chẳng có mấy ai qua đêm ở cái chỗ cách Roronea ba, bốn kilomet thế này. Chắc chắn không thể nhầm được.

Gã này chính là Benjamin Fly hay còn gọi là Ben Mắt Đỏ.

Theo lời khai của Honey Den, kể cả sau khi con tàu Great Tiger bị đánh chìm, Ben vẫn bị lũ rồng truy lùng ở Roronea trong vài ngày liên tiếp. Tuy nhiên, chẳng hiểu là số may hay gì mà hắn cũng hết lần này đến lần kia thoát nạn.

Ben và Honey Den đang tìm cách rời khỏi quần đảo Emerald. Tuy nhiên, cũng do ảnh hưởng từ vụ gây rối của lũ rồng, gần như không tìm được con tàu nào đồng ý cho những kẻ mang tiếng xấu như Ben và Honey Den lên cả. Có vẻ chúng cũng đã nghĩ đến việc âm thầm lẻn lên tàu, nhưng nếu lộ ra thì sẽ không chỉ đơn giản bị đánh hội đồng là xong. Chắc chắn chúng sẽ bị quăng xuống biển. Mà nếu vậy thì chẳng có cơ may sống sót.

Honey Den đã trở nên tuyệt vọng, tìm đến khu chợ tạm để uống rượu quên sầu, nhưng Ben vẫn chưa từ bỏ. Hắn lấy nơi ẩn nấp này làm căn cứ rồi đe dọa, nịnh nọt, dụ dỗ những tên hải tặc hạng bét đã quen biết từ xưa, những kẻ nổi danh bắt tài và bị khinh thường ngay trong chính hàng ngũ hải tặc để tìm cách lên thuyền.

Chuyện đó cũng sẽ kết thúc vào ngày hôm nay. Haruhiro sẽ làm cho nó kết thúc như thế nào nhỉ?

Theo lời Honey Den, *kho báu* đã được Ben mang đi giấu và hắn không biết vị trí. Thứ đó có kích thước không thể giấu được trong quần áo, nên để mang nó đi, cần phải bỏ vào một cái túi chẳng hạn. Thực ra hắn đã làm thế khi còn ở Roronea, nhưng theo những gì Honey Den biết, từ khi chuyển đến nơi ẩn nấp này, Ben lúc nào cũng đi tay không cả. Khi Honey Den hỏi về vị trí kho báu, hắn bị Ben dọa nạt rằng: “Sao cơ, mày định chôn nó đấy à?” và suýt mất mạng, nên hắn không hỏi thêm gì nữa.

Kho báu ở trong cái lỗ này chăng? Quan sát thì không thấy cái gì giống như chiếc túi, hoặc biết đâu hắn dùng nó để gói đầu?

Trước khi tới Tổ Rồng theo tuyến đường dọc bờ biển, có vẻ Ben và Honey Den đã ngủ lại đây một đêm. Ben sử dụng cái lỗ

này còn Honey Den ngủ ở lỗ bên cạnh. Tóm lại, Ben biết rằng Honey Den đã nắm được vị trí nơi ẩn nấp. Có lẽ hắn đã giấu kho báu ở một cái lỗ khác để đề phòng.

Theo suy luận của Haruhiro, mục đích của lũ rồng đang tấn công Roronea là để giành lại kho báu. Cậu muốn tra hỏi Ben về chuyện kho báu. Không biết hắn có ngoan ngoãn phun hết ra không?

Haruhiro hít thở sâu. Sâu nữa. Sâu hơn nữa.

Cậu đang bám lên vách đá nên chân không tiếp xúc với mặt đất. Thay vì nói là chìm xuống thì cậu như nhẹ nhàng chui vào vách đá. Cậu hoá thành một thể với vách đá. Hình dung thì là như vậy.

Stealth [Ẩn hình].

... Không được sao?

Tưởng như sắp vào được trạng thái đó nhưng thực ra không được. Là sao nhỉ? Không phải là cảm giác hoàn toàn không thể. Hình như có thứ gì đó lệch lạc. Không ăn khớp. Có lẽ chỉ cần thêm một chút nữa thôi. Nhưng cái một chút này quá lớn.

Quả nhiên là mình đã xuống phong độ. Những lúc thế này phải làm thế nào đây. Lúc trước mình vẫn làm được bình thường. Chắc chắn làm được. Không có chuyện không làm được. Không làm được mới là lạ. Nhưng càng nghĩ vậy thì lại càng cuống lên. Bình tĩnh. Chỉnh đốn lại nào. Nói thì dễ nhưng làm mới khó.

Đồng đội đang quan sát bên dưới hắn cũng thấy hoài nghi: “Ừ, không biết Haruhiro đang làm cái gì vậy nhỉ?” Mình không được chần chừ nữa. Tuy không vào được trạng thái đó thật trơn tru nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thực hiện được Stealth [Ẩn hình]. Được rồi, làm thôi.

Một khi đã quyết tâm thì không được do dự. Haruhiro chui vào cái lỗ. Cậu gần như không phát ra âm thanh nào. Ben vẫn đang ngáy pho pho.

Haruhiro rút dao găm bằng tay phải. Ngay lúc đó, cậu bị đập vào đầu gối phải.

“Gư...”

Hắn chớp thời cơ tung liên tiếp những cú đá giữa lúc Haruhiro còn đang nao núng, khiến cậu mém bị đẩy ra ngoài cái lỗ. Cậu nhanh chóng dồn sức vào tay trái và hai chân để trụ lại. Ben Mắt Đỏ. Hắn không ngủ sao? Hắn đã thức dậy. Từ lúc nào?

“Ư ề a a a a...!”

Ben nhồm người dậy, định tiếp tục đá Haruhiro. “Chết tiệt...!” Haruhiro đâm dao găm ra để đe dọa, khiến Ben rụt chân về.

“Mày là thằng nào!?”

Tay hắn đang tìm thứ gì đó. Là kho báu sao? Không phải. Là một thanh đao cong. Ben chuyển sang tư thế ngồi xổm nhìn có phần gò bó ở sâu bên trong cái lỗ rồi rút thanh đao cong ra khỏi vỏ. Mũi đao hướng về phía cậu.

“Tao hỏi mày là thằng nào! Trả lời tao đi, thằng khốn!”

Haruhiro chỉ im lặng. *Ở thời điểm hiện tại, tốt nhất không nên cung cấp thông tin cho Ben. Nhưng cái lỗ này hẹp thật đấy. Như thế thì kẻ ở sâu bên trong như Ben sẽ có lợi thế hơn.*

“A, này...!” Ben hét lên.

Haruhiro quyết định vòng sang phía ngược lại của hướng đi ra vách đá và đợi ở vị trí không cách quá xa miệng lỗ.

“Ha...” Yume định cất tiếng gọi. Haruhiro nhìn xuống và lắc đầu. Yume vội vàng lấy hai tay che miệng.

Ben mãi vẫn không chịu chui ra.

Đừng nghĩ gì hết. Nếu cứ tưởng tượng lung tung xem “Ben là kẻ như thế nào” hoặc “nếu hắn cứ thế xông ra thì phải làm sao”, mình sẽ không phản ứng kịp khi có chuyện. Chốt lại, nếu hắn xông ra thì sẽ đối phó. Chỉ thế là đủ.

Được một lúc thì Ben cũng thò mặt ra. Hắn quay mặt về hướng ngược lại với chỗ Haruhiro đang ở.

“Ư ư...!” Honey Den phát ra tiếng qua miếng giẻ bịt miệng.

Ben nhận thấy âm thanh và nhìn xuống.

“Mày...”

“Ư ư ư ư ư ư...!”

Honey Den đang định nói gì với Ben vậy? Cậu không biết, nhưng Ben đã bị bất ngờ. Chính là lúc này.

Haruhiro bổ nhào vào Ben. Đầu tiên, cậu đâm dao găm vào vai phải của Ben, hai bên giằng co, lăn vào trong lỗ và vật lộn.

“Cái thằng khốn chết tiệt này, mày định giở trò gì, làm tao đau rồi đấy...!”

“Quả trứng ở đâu...!?”

“Thằng Honey Den lắm mồm khốn kiếp! Không có ở đây đâu, thằng ngu...!”

“Cũng đúng, người giấu ở cái lỗ nào!?”

“Tao không biết!”

Do con dao găm vẫn đâm sâu vào vai phải, nên Ben không thể sử dụng cánh tay phải một cách tử tế. Hắn cũng đánh rơi thanh đao cong, về phần Haruhiro, cậu muốn kẹp cổ hắn. Nếu có thể làm hắn bất tỉnh thì chuyện về sau đâu sẽ vào đó.

“Ngay bây giờ! Nếu người ngoan ngoãn khai ra thì ta sẽ tha cho đi!”

“Mày là cái thá gì mà nói thế! Thằng trẻ ranh không biết chui từ đâu ra đừng có tự cao tự đại...!”

Haruhiro đâu có định tự cao tự đại. Ngược lại cậu còn đang cố gắng bằng tất cả sức bình sinh. Gã này khỏe thật. Lại cả cái mùi này. Gì vậy. Tởm quá. Không chỉ là hôi. Mùi hôi nách à? Một thứ mùi hôi thối không thể phân loại. Dù đã cố gắng không hít vào mũi, nhưng cậu vẫn cảm thấy nó xộc lên. Chỉ cần bám vào người hắn như thế này thôi đã quá mức kinh khủng. Cậu sẽ phát điên lên mất.

“... Thật sự, rất, hôi đấy...!”

“Ư ha ha ha ha ha ha ha!”

Chết rồi. Tính đến lúc đó, Ben vẫn đang cố hất Haruhiro ra hoặc chọc ngón tay vào mắt cậu, nhưng giờ có lẽ hắn định biến mùi hôi thành vũ khí của mình. Hắn bám chặt vào người cậu. *Làm cái trò gì vậy. Buồn nôn quá. Ý thức mình trở nên mơ hồ. Mình phải giết gã này. Chắc chắn sẽ giết hắn. Giết vì hắn quá hôi.*

“Gư ư ư ư ư a a a a a a a a a...!”

Haruhiro vận hết sức lực của toàn bộ cơ thể để đẩy Ben vào tảng đá. Cậu đập phần sau đầu của Ben vào tảng đá nghe cồm cộp. Ben cũng vừa gào thét vừa chống trả. Haruhiro lúc thì ở trên, khi thì ở dưới. Cậu ăn một cú lên gối vào vùng ức, nó tương đối có tác dụng. Nguy rồi. Cậu ngã ngửa ra rồi bị đè xuống, và khi ấy, đầu cậu đã thò ra bên ngoài cái lỗ.

“Thằng khốn này! Thằng khốn này! Thằng khốn này!”

Cậu đang bị bóp cổ. Bằng cả hai tay. Tay phải của hắn cũng có lực à? Đây chính là sức mạnh bột phát lúc cùng đường sao? Mắt phải của Ben không có màu nâu đỏ nữa mà trông đỏ rực. Nước mũi và nước dãi của hắn rớt xuống. *Bắn quá. Chịu hết nổi rồi. Thật kinh khủng.*

Bên dưới vách đá, đồng đội của cậu đang thi nhau hò hét gì đó.

Haruhiro nắm lấy chuôi con dao găm đang đâm vào vai phải của Ben.

“Aaaaaaa đau quáááááá...!?”

Sức lực trên tay phải của Ben giảm đi. Haruhiro định thoát ra nhưng Ben không để cậu làm vậy. Cả hai đều quên hết tất cả mọi thứ xung quanh. Nhất là Haruhiro sắp ngạt thở đến nơi và phải vẫy vùng trong tuyệt vọng.

Cậu chỉ nhận ra khi cả hai đã đang trên đà rơi xuống.

“Ôôôô!? Chết tiệt! Ô ô ô ô ô ô! Ô ô ô ô ô ô ô...!?”

Ben định xoay cơ thể Haruhiro xuống dưới. Hắn định biến Haruhiro thành tấm đệm để tự cứu mình. *Kiểu này có lẽ mình sẽ chết. Không không không. Mình trẻ hơn.* Haruhiro cũng không rõ trẻ hơn thì sao, nhưng cậu đã nghĩ như vậy. Rằng mình vẫn còn trẻ, rằng mình không thể chết được. Liệu điều đó có giúp ích được gì không đây?

“A a a a a a a a a a a...!?”

Cậu vận toàn thân, còn lại thì phó mặc số phận cho ông trời.

Cậu nghe thấy âm thanh vỗ vụn và nghiền nát.

Bên dưới Haruhiro, Ben đang trợn trừng cả hai mắt. Cảm hần hoàn toàn lỏng ra, miệng cũng há hốc.

Tuy Haruhiro biết bản thân cũng không phải là lành lặn, nhưng cậu muốn tránh xa khỏi gã đàn ông này càng nhanh càng tốt. Khi cậu định đứng dậy, cơn đau mãnh liệt chạy khắp toàn thân khiến cậu bất giác kêu lên. *Chẳng những không lành lặn mà còn bị thương nặng nữa ư? Mà, ô kìa? Ý thức, mờ dần...?*

Nếu Merry không chạy đến và thi triển phép Sacrament [Thần quang diệu kì] ngay lập tức thì không biết chuyện gì đã xảy ra.

Ben thì vô phương cứu chữa. Đầu, cột sống, có lẽ là cả nội tạng của hần đều đã bị tổn hại nặng nề. Hần gần như chết ngay lập tức.

“... Ừ oa. Phải làm sao đây...”

Haruhiro ôm đầu co quắp. Dù đã nghe Honey Den nói rằng hần rất giỏi, cậu vẫn coi nhẹ hần. Không ngờ hần gan lì đến vậy. Trên hết là cái mùi kinh khủng kia.

“Vị trí của quả trứng...”

Shihoru chỉ nói đến đó. *Xin lỗi. Hãy tự đoán đi.*

Mọi người thở dài, nhăn mặt hoặc thần người. *Rõ ràng là thế...*

Trong tình huống đó, Kuzaku ngồi xổm xuống bên cạnh Haruhiro và gật đầu.

“Ừm, nhưng đúng là may thật đấy. Trong chốc lát, tớ ngỡ tim mình đã ngừng đập. Cậu vẫn còn sống đây. Điều đó quan trọng hơn tất cả. Rồi thì chúng ta sẽ tìm ra cách. Bọn mình từ trước đến giờ đều xoay sở được mà.”

Sau đó, Kuzaku nắm cánh tay Haruhiro, kêu một tiếng “được rồi!” và kéo cậu đứng lên cùng mình.

“Tìm thôi, tìm thôi! Chắc chắn nó nằm trong một cái lỗ nào đó. Mặc dù có nhiều lỗ, nhưng chúng ta lại có nhiều người, sẽ tìm ra ngay thôi nhỉ?”

Cậu là thiên sứ đấy à... Mặc dù suýt nói ra như vậy, nhưng cậu cảm thấy câu đó có vẻ sẽ mang đến hiểu lầm. Thiên sứ thì to lớn quá. Mà độ lớn có lẽ chẳng liên quan. Haruhiro khịt mũi.

“... Cậu đúng là tích cực thật đấy, Kuzaku.”

“Là nhờ Haruhiro với mọi người đấy.”

“Cậu nói mấy chuyện ấy dễ nhỉ...”

“Chuyện ấy là sao?”

“Không có gì, kệ đi.”

Dù không phải là nhiều vô số kể, nhưng trên vách đá cũng phải có vài chục đến một trăm lỗ. Hơn nữa, bọn cậu không có bằng chứng gì để khẳng định Ben Mất Đỏ đã giấu kho báu ở một trong những cái lỗ đó. Tuy nhiên, cũng không có manh mối nào ngoài những cái lỗ cả. Trước tiên, chỉ còn cách tìm từng lỗ một mà thôi.

“Phải trèo lên đấy à? Đùa nhau...”

Cần nhân là vậy song Giám đốc điều hành Giancarlo vẫn thoãn thoắt trèo lên vách đá. Pháp sư kiêm bậc thầy kungfu KMO Momohina đương nhiên không gặp vấn đề gì, vì có vẻ cô ấy sẽ đi được trên tường nếu muốn. Jimmy và Tsiha có nhiệm vụ trông chừng Honey Den, nên được phân công ở lại dưới mặt đất. Shihoru cũng được ở lại cùng nhóm Jimmy, còn Haruhiro, Kuzaku, Yume, Merry, Setora, và Kiichi đều đi lục soát từng lỗ một.

Với bảy người một thú đương nhiên sẽ tốn kha khá thời gian, nhưng có lẽ đây cũng không phải là một công việc quá sức. Đặc biệt là Kiichi, một mình nó có khi sẽ lo được phần việc của hai đến ba người.

Sau khi cả nhóm tìm kiếm trong những cái lỗ được một lúc, Shihoru thông báo là lũ rồng đã bay tới.

Nhìn thì thấy có ba con rồng đang lượn vòng trên bầu trời Roronea.

Hôm qua, lũ rồng cũng hạ xuống Roronea một lần và phá huỷ mấy căn nhà. Giả dụ bọn cậu tìm thấy kho báu rồi đặt nó ở

khu vực đó cho lũ rồng tới mang về thì liệu mọi chuyện có được giải quyết không? Hay còn phụ thuộc vào tâm trạng của chúng?

Khi cậu đang tiếp tục tìm trong những cái lỗ, tiếng gọi “Nàààà, nàààà!” cất lên. Đó là giọng Shihoru không lẫn vào đâu được. Nhưng mà kiểu gọi đấy có vẻ không giống Shihoru. Cô ấy gặp chuyện gì sao? Haruhiro tạm dừng việc tìm kiếm kho báu để nhào người ra khỏi lỗ. Shihoru đang chỉ về hướng Roronea.

“R... Rồ... Lũ rồng...!”

“Ớ? Rồng...?”

Vậy là sao?

Đưa mắt nhìn về hướng Roronea, cậu tự hỏi: “Có phải một trong mấy con rồng lúc nãy đang bay vòng vòng trên thị trấn giờ lại chậm chậm tiến đến gần đây không vậy?”

“Ngu... Nguy... rồi, nhỉ? Ế? Phải, phải làm sao đây...?”

“Chúng tôi sẽ tạm rút lui!”

Jimmy vỗ lưng Tsiha rồi đá vào hông Honey Den. Anh ta nắm lấy vạt áo của Shihoru và kéo mạnh. “Đến đây! Mọi người ở nguyên trong lỗ! Tôi cho rằng bên bọn tôi sẽ nguy hiểm hơn!”

Trong lỗ? Có được không? Có ổn không? Jimmy, Shihoru, Tsiha cùng Honey Den đã bỏ chạy thực mạng. Haruhiro nhìn thấy con rồng. Chỉ có một con, mà cũng có vẻ không nhanh lắm. Không, một con là đủ nguy hiểm rồi, và nó cũng không chậm. Phải nói là khá nhanh. Haruhiro vội vàng tụt vào sâu trong lỗ.

Con rồng đã tới. Thay vì cảm giác, nó phát ra âm thanh. *Gya a a a a a a*, một tiếng rống chát chúa vang rền. Cậu cũng cảm nhận được luồng gió. Đây là tiếng vỗ cánh của rồng ư? Có lẽ nó chuẩn bị tiếp đất. Cậu cảm thấy như vậy.

Con rồng đâu?

Nó đã tiếp đất chưa?

Nó đang làm gì?

Hình như... nó đang di chuyển...?

Cậu thấy lo lắng. Hơn cả sự tò mò, cậu lo lắng không biết Shihoru có bình an không. Nếu Shihoru bị con rồng nhắm tới

thì cậu phải cứu cô ấy. Nếu cậu thu hút sự chú ý của nó về hướng này rồi trốn trong lỗ thì con rồng chắc sẽ không vào được. Có lẽ vậy. Ừm, chắc chắn cậu sẽ tìm được cách gì đó thôi.

Haruhiro bò bằng tứ chi rồi ló mỗi cổ ra khỏi cái lỗ.

Thấy con rồng rồi.

Nó ở khu vực ngay bên dưới cái lỗ Haruhiro đang ở.

Nó đang làm gì đó ở bãi đá.

To quá.

Mặc dù hiện giờ cánh nó đang gấp lại, nhưng cũng phải trên hai mươi mét. Ngọc lục bảo. Quả thực, cả cơ thể nó trông như được bao phủ bởi ngọc lục bảo. Thật đẹp. Đẹp đến vô thực. Cậu không thể nghĩ rằng đó là một sinh vật. Nhưng nó đang cử động. Con rồng hạ thấp đầu như chó khi đánh hơi, không biết nó đang làm gì nữa.

Cậu không nhìn thấy bóng dáng tụi Shihoru. Có lẽ họ đã nấp ở đâu đó.

Haruhiro rụt đầu vào. Con rồng chuẩn bị dang cánh.

Thật đáng sợ. Lùi lại. Lùi về phía sau. Haruhiro lùi đến chỗ sâu nhất trong lỗ.

Con rồng bay lên. Không chỉ có âm thanh và gió. Dù chỉ thoáng qua nhưng cậu đã tận mắt nhìn thấy con rồng bay lên. Do nó gần như ở ngay bên dưới, nên nó đã bay qua đằng trước cái lỗ mà Haruhiro đang ở. Nó khác với đám wyvern. Lũ wyvern phát triển chi trước thành cánh giống như chim. Đám rồng ở quần đảo Emerald mọc cánh trên lưng, mặc dù không to khỏe như chân sau nhưng rõ ràng là có cả chân trước riêng biệt. Nói là cánh tay có khi đúng hơn là *chân* trước. Tay nó hình như đang cầm thứ gì đó...?

Con rồng lại kêu lên *gya a a a a a a*. Rồi ngay sau đó...

Vụt... Có thứ gì đó rơi xuống với tốc độ cực nhanh. Tiếp đến, một tiếng *bep* vang lên văng vẳng.

Con rồng đã ném thứ nó cầm trong tay à?

Không gian trở nên tĩnh lặng.

Con rồng đâu? Nó đi rồi à? Hay là nó vẫn đang ở bên trên?

Haruhiro khá chân chừ, nhưng cuối cùng, cậu vẫn thò đầu ra khỏi lỗ, cố hết sức không trồi người ra, để trước tiên xác nhận trạng thái của bầu trời. Không có. Phía Roronea thì có. Mấy con thế nhỉ? Một, hai... ba con. Có vẻ con rồng lúc này đã bay đi và gia nhập với đồng loại ở bên đó.

“Shihoru...!? Shihoru...!”

Haruhiro ra khỏi lỗ và leo xuống vách đá. Trước khi cậu xuống tới nơi, Shihoru, Jimmy, Tsiha, đính kèm cả Honey Den, đã chạy tới từ phía đối diện. Có vẻ bốn người họ đã chạy xa hết mức có thể và nấp ở nơi trũng thấp của bãi đá. Nhờ vậy mà bọn họ bình an vô sự. Có lẽ ngay từ đầu, con rồng đã không để mắt đến nhóm Shihoru.

Momohina, Giancarlo, Kuzaku, Yume, Merry, Setora cùng Kiichi cũng rời khỏi các cái lỗ và leo xuống vách đá.

“Cái gì đây...”

Haruhiro lăm bắm và lấy tay bịt miệng. Chẳng là cái gì cả.

Những thứ giống như mảnh thịt, mảnh xương, mảnh nội tạng cùng với máu văng tung toé trên bãi đá. Biết rằng giờ này có nghĩ cũng chẳng giải quyết được gì, nhưng cậu vẫn nghĩ: “À đúng rồi, là mình giết hắn nhỉ?” Nếu không giết thì sẽ bị giết, nên chẳng còn cách nào khác cả. Có lẽ nào đây là lần đầu tiên cậu ra tay với con người? Dù tâm trạng không tốt chút nào, nhưng thành thật mà nói, cậu không hề có cảm giác tội lỗi. Cho đến giờ này, cậu đã cướp đi rất nhiều sinh mạng. Có thể là cậu không chân chất đến mức sẽ đau lòng chỉ vì đối phương là con người. Ben Mắt Đỏ. Benjamin Fly là một tên khốn chết tiệt hiếm có. Thế nhưng, khi thấy hắn hoá thành trạng thái không còn chút dấu vết nào của bộ dạng lúc còn sống thế này, dù không thấy thương xót, cậu vẫn cảm nhận được một thứ gì đó giống như chiêm nghiệm về sự phù du.

Chẳng biết có phải do quá sốc hay không mà Honey Den ngồi bệt xuống và nhìn chằm chằm vào thứ đã từng là Ben Mắt Đỏ.

Haruhiro khẽ lắc đầu rồi thở dài một tiếng.

“... Có lẽ con rồng đã đánh hơi được mùi của gã này.”

“Tức là... nó định trả thù, nhưng gã này chết toi mất rồi, nên nó trút giận bừa bãi?” Giancarlo nhún vai. “Giá mà việc này đủ làm nó hài lòng nhỉ...”

“Cái đó thì không biết nói sao đây.”

Jimmy chỉ về hướng Roronea.

Lũ rồng đang chuẩn bị lao xuống.

“Hử?” Yume ngoẹo cổ.

“Ừa?” Momohina nheo một bên mắt. “Ô? Hình như lệch lên phía Bắc so với vị trí của thị trấn...?”

“Phía Bắc thì...” Kuzaku nghen giọng.

Giancarlo vùng chạy. “Tôi sẽ đi xem tình hình! Giờ mà khu chợ tạm bị tấn công thì chẳng hay chút nào đâu...!”

15. Người đàm phán

ác Quán vỉa hè và sạp hàng chẳng còn lại gì.

Khắp nơi đều lộn xộn. Con người, orc, rất nhiều sinh vật thuộc các chủng tộc khác nằm la liệt, bê bết máu. Nhiều người bị nghiền nát một nửa hay xé mất một phần cơ thể. Tay, chân, đầu vương vãi. Có lẽ trong mơ họ cũng không ngờ lũ rồng sẽ đâm xuống khu chợ tạm này. Ê, có gì lạ lắm, chúng đang tới đây. Khi có người hét lên như vậy thì chắc chắn đã muộn rồi.

Tình trạng vô cùng thảm khốc.

Ba con rồng đã bay lên và đang lượn vòng trên bầu trời Roronea.

“... Phải cứu những người còn sống,” Merry nói vậy và Haruhiro cũng hoàn toàn đồng ý. Cả bọn vừa mới định chia nhau ra tìm người sống sót thì lũ rồng lại bắt đầu lao xuống, khiến cơ hội thực hiện việc đó tuột khỏi tay. Bên trong thị trấn có lẽ bung bét hết rồi, chỉ còn cách lánh vào trong rừng rậm. Nhưng trong rừng liệu có an toàn? Lũ rồng chưa chắc đã không vào rừng, nên nhờ mà có chuyện gì thì chỉ còn cách đánh một trận. Cậu đã chuẩn bị tâm lý cho cả chuyện đó, nhưng may mắn thay, lũ rồng không hạ xuống khu rừng. Đường như đã có khá nhiều người chạy từ khu chợ tạm về thị trấn Roronea. Lũ rồng có vẻ đã chọn họ làm đích ngắm. Bụi đất bốc lên khắp nơi trong thị trấn, từ khu rừng rậm cách khá xa cũng nghe được loáng thoáng tiếng kêu thét của các nạn nhân.

Cuối cùng, cho đến quá trưa, khi lũ rồng bay đi mất, bọn cậu chỉ có thể nín thở chờ đợi trong rừng rậm. Sau đó, mặc dù đã bắt đầu tìm kiếm người sống sót trong khu chợ tạm, bọn cậu không tìm thấy một ai còn thở, và đang làm dở thì lũ rồng quay lại, khiến cả bọn lại một lần nữa phải vội vội vàng vàng chạy trốn.

vào rừng. Có vẻ lũ rồng đã đến bãi cá để kiếm ăn. Sau khi no bụng, chúng lại quần thảo ở Roronea, gần đến chiều tối thì quay về tổ.

Chính vì vậy, việc xác định toàn bộ thiệt hại được thực hiện sau khi đêm xuống.

Chỉ có thể nói là nhiều vô kể. Theo những gì bọn Haruhiro biết được, đã có hơn tám mươi người chết, người bị thương vượt quá con số ba trăm. Cậu cũng nghe nói là có rất nhiều người chạy vào khu phố buôn bán cuối cùng đã phải nhảy xuống biển từ bến đỗ hoặc cầu tàu. Có lẽ chính vì vậy mà thiệt hại ở khu cảng đặc biệt nặng nề. Cầu tàu số một, số ba và số bốn bị phá huỷ triệt để, bến đậu số một, số hai cũng hư hại phân nửa, chỉ sót lại cầu tàu số năm còn sử dụng được. Những kho hàng nằm gần bến cảng cũng bị lũ rồng phá huỷ, một lượng lớn ngũ cốc, thịt muối, cá, rau củ muối, hoa quả và rượu đã đi đời.

Roronea đã phải chịu một cuộc tấn công mang tính huỷ diệt. Và có lẽ từ ngày mai, lũ rồng vẫn sẽ đến tấn công.

Sau khi mặt trời lặn, đám hải tặc bắt đầu tranh nhau tiền bạc và thực phẩm. Cũng có những tên hải tặc đã tuyệt vọng, lao vào đánh nhau chẳng cần biết đối phương là ai. Những con tàu vì sợ lũ rồng mà bỏ neo ngoài khơi giờ chen chúc ở cầu tàu số năm gây ra cảnh tắc nghẽn vô cùng hỗn loạn. Giancarlo, Momohina, Jimmy chạy khắp nơi để kiểm soát đám hải tặc, nhưng kể cả khi mưa cuối cùng cũng bắt đầu rơi khỏi những đám mây đã giăng kín từ chiều, thị trấn vẫn không hề lấy lại được sự bình ổn.

Cứ ở lại Roronea như thế cũng chẳng làm được gì, nói chính xác hơn là chỉ gặp thêm nguy hiểm. Bọn Haruhiro đội mưa quay lại vách đá lúc trước. Hải tặc runaruka tên là Tsiha cũng đi theo.

Ở vách đá, Honey Den kêu lên ư ử, mừng rỡ trước sự trở lại của nhóm Haruhiro. Không, có lẽ hắn cũng chẳng vui mừng gì, nhưng sẽ thấy chút nhẹ nhõm, bởi vì hắn đã bị bỏ lại trong tình trạng tay trói quặt ra sau, mồm nhét giẻ, hai đầu gối và cổ chân bị cố định bằng dây thừng, rồi cái dây thắt ngang hông thì được buộc một đầu vào mỏm đá. Có lẽ hắn đã đói bụng, giữa chừng trời còn đổ mưa, chắc chắn không thể gọi tình trạng này là dễ

chịu. Tuy vậy, trông cái cách hắn vẫn kêu ư ử không ngừng thì có vẻ hắn vẫn còn khá khỏe.

Tại sao bọn cậu lại quay về vách đá? Một trong những lí do là vì bọn cậu đã để Honey Den lại và đi đến Roronea. Dù rằng đó là chuyện không thể tránh được do tình huống khẩn cấp, Haruhiro vẫn không khỏi nghĩ rằng làm thế hơi ác độc, và nếu cứ để mặc thì hắn là cũng sẽ cắn rút lương tâm.

Bọn cậu cưỡi trời ở hông và hai chân Honey Den rồi dẫn hắn đi tìm chỗ có thể trú mưa. Đi được một lúc thì thấy một cái hang không lớn lắm. Cả bọn quyết định lấy đó làm chỗ nghỉ ngơi.

Mọi người đều không nói gì nhiều. Nhận được sự đồng ý một cái, Kuzaku nằm xuống và ngủ ngay lập tức.

Vì Honey Den cứ kêu ư ử rất ồn ào nên Haruhiro bỏ miếng giẻ bịt mồm hắn ra. Thế là hắn bèn ra vẻ đáng thương để xin đồ ăn. Sau khi cậu cho hắn chút đồ dự trữ mà mình mang theo, cuối cùng hắn cũng chịu im lặng.

Bên ngoài đã sáng lên. Mưa chưa tạnh. Theo những gì Tsiha nói, vào những ngày mưa, lũ rồng thường không ra khỏi tổ. Nếu vậy thì có thể tạm an tâm. Haruhiro nặng nề đứng dậy.

“... Có vẻ trời cũng sáng rồi, bọn mình tiếp tục đi tìm thôi nhỉ.”

“Nhưng chúng ta đâu có biết nó được giấu trong cái lỗ nào. Đây là chưa muốn nói nhỡ đâu nó còn không có ở đây.”

Có lẽ đúng như Setora nhận xét. Nhưng cũng có thể là không phải.

Haruhiro nhìn ra bãi đá bên ngoài từ vị trí gần cửa hang. Ben Mắt Đỏ, kể có lẽ đã bị nước mưa cuốn trôi đi phần lớn, đến cả *những gì còn sót lại* chắc cũng chẳng dễ tìm ra, kể vừa mới kết thúc cuộc đời ở nơi này, khi Haruhiro hỏi kho báu ở đâu đã đáp: “Không có ở đây đâu, thằng ngu.” Haruhiro đã chấp nhận rằng sự thật đúng là như vậy.

Nghĩ lại mới thấy khó hiểu, nói chính xác hơn là cậu đã bất cẩn, lơ là, bị Ben gọi là thằng ngu cũng không cãi lại được.

Nhìn kiểu gì thì Benjamin Fly cũng không giống người thành thật. Hắn sẽ thản nhiên lừa gạt người khác, dùng những lời nói dối chớp nhoáng để đùa cợt đối phương. Chắc chắn hắn là một kẻ như vậy. Điều cốt lõi là khi hắn nói trắng thì phải nghi ngờ xem đó có phải đen không.

“Nếu không có thì để lúc đó nghĩ tiếp. Trước mắt mọi người cứ ở lại đây. Tớ đi một mình là được rồi.”

Haruhiro ra khỏi hang. Nhìn từ xa thì không thấy, nhưng máu và thịt của Ben vẫn còn bám vào những tảng đá. Vậy tức là ngay phía trên chỗ này à?

Cậu cẩn thận leo lên vách đá đã trở nên trơn trượt bởi nước mưa. Bên trong cái lỗ đó gần như tối thui. À nhưng mà, đâu sẽ lại vào đấy thôi. Haruhiro gạt đi những cành cây được lũ chim biển thu thập để làm tổ cùng những vật thể không xác định, đồng thời sờ soạng tìm kiếm. Có lẽ do tưởng tượng nhưng thỉnh thoảng cậu lại cảm thấy mùi cơ thể của gã đàn ông đã chết. Gã đàn ông đó đã từng ngủ ở đây. Hắn đặt đầu ngay chỗ này, và...

Lưng. Không, chỗ này là hông. Nếu Ben Mắt Đỏ nằm xuống để ngủ thì phía trên mông của hắn chắc chắn ở khoảng này.

Mềm. Nói đúng hơn, chỗ này vốn dĩ đã lõm xuống hoặc bị đào ra, bên trên có lẽ trải cành cây hay gì đó. Khi cậu bỏ những thứ đó ra, nó xuất hiện.

Thấy rồi.

Một cái túi làm từ vải gai dày hay gì đó.

Cậu kéo cái túi lên và mở ra xem thử. Haruhiro hít vào rồi từ từ thở ra.

“... Đây là...”

Cậu đóng cái túi lại rồi vác lên. Khi cậu rời khỏi cái lỗ, Kuzaku, Merry, Setora và Kiichi đã ở bên dưới. Yume, Shihoru và Tsiha có lẽ đang canh chừng Honey Den.

“Tìm thấy rồi.”

“Hả...?” Merry ngơ ngác.

“Nyaa?”

“Gì cơ?” Setora hỏi lại.

“Thật hả...!?” Kuzaku kêu lên.

Mọi người đều ngạc nhiên. Khi nhận ra có khả năng đó, Haruhiro cũng bất ngờ theo nhiều nghĩa. Trên hết là choáng váng về sự ngu ngốc của bản thân, đáng lẽ cậu phải nghĩ theo hướng: nếu Ben Mắt Đỏ nói là không có thì sự thực sẽ hoàn toàn ngược lại, tức là có. Với một kẻ đa nghi như gã đó, nếu giấu một vật quan trọng thì sẽ giấu ở đâu? Nơi đáng ngờ nhất chắc chắn là bên trong cái lỗ mà hắn ta dùng để ngủ.

Cậu xuống khỏi vách đá và đi về hang cùng với bọn Kuzaku. Ngay khi nhìn thấy cái túi Haruhiro mang về, Honey Den đã hét lên một tiếng. Cậu mở túi ra lần nữa. Lượng lớn cỏ khô và vải vụn nhét bên trong có lẽ là để tránh va đập. Gã đó đúng là đã giữ gìn nó cẩn thận theo cách của bản thân. Cậu dùng tay vạch chỗ cỏ khô ra. Thứ đó thật đẹp. Hình như có màu xanh lục đậm. Màu lục ấy hẳn sẽ rực rỡ hơn nếu nhìn dưới ánh mặt trời.

Trứng. Quả thật nó có hình quả trứng, về độ lớn, nó có đường kính khoảng hai mươi centimet ở chỗ phình ra nhất. Mặc dù không nhỏ, nhưng cậu cảm thấy nếu là trứng rồng thì phải to hơn. Cậu dùng ngón tay búng thử. Cứng. Giống như đá vậy. Nó sẽ không dễ gì bị trầy xước bởi vài tác động nhỏ nhoi.

Cậu thử nhấc lên.

“Nặng ghê...”

Quả nhiên là đá. Chỉ có thể nghĩ đến trọng lượng của đá.

Merry đặt tay lên quả trứng rồi nhắm mắt lại.

“... Rất lạnh. Mặc dù có thể là trứng thật, nhưng tớ nghĩ nó không nở được đâu.”

“Là trứng hoá thạch à...?” Shihoru nói, trông như đang thăm dò vẻ mặt của Merry hơn là quả trứng.

“Có lẽ vậy.”

Merry mở mắt ra. Cô ấy rút tay về với vẻ luống cuống.

“... Tớ không rõ lắm. Chỉ là, tớ cảm thấy như vậy thôi...”

Kuzaku khoanh tay và gật đầu.

“Tức là không thể ăn được nhỉ?”

“... Cậu muốn ăn hả?”

Nghe Haruhiro hỏi, Kuzaku hỏi ngược lại với vẻ mặt nghiêm túc. “Ừa? Cậu không muốn ăn thử à?”

“Không, tớ thì không...”

“A. Haruhiro là kiểu đó nhỉ. Rất bảo thủ với chuyện đồ ăn.”

“Đó đâu phải là vấn đề trong tình huống này...?”

“Này, các người, đó là vật phẩm có thể đáng giá năm nghìn đồng vàng đấy...”

Honey Den bày ra vẻ mặt cực kì cáu kỉnh.

“Phư...” Yume nghiêng cổ. “Năm nghìn? Mư mư mư...?”

“Vàng...”

Haruhiro mém vô tình làm rơi quả trứng, còn Kuzaku rú lên và nhảy lùi lại.

“Năm nghìn! Năm nghìn gold á!? Chẳng phải là *cụt* kì nhiều tiền sao!? Mà *cụt* kì là gì vậy nhỉ...”

“Tối thiểu thì đấy là điều Ben đã nói với tao. Thực hư thế nào tao cũng không rõ. Dù chỉ là một trăm đồng vàng cũng đủ sống cả đời. Tao đã dự định như thế, vậy mà...” Honey Den chùng vai xuống, lầm bầm nói những từ như “chết tiệt” hay “khốn nạn”. Cái sự rác rưởi mà đến giờ này vẫn còn than thở về bất hạnh của bản thân theo một nghĩa nào đó đúng là kiệt tác.

“Vì các ông mà rất nhiều người đã phải chết đấy...”

“Có phải tao nghĩ ra chuyện đó đâu. Hơn nữa, tao cho rằng kể cả tao không giúp thì một mình thằng Ben cũng sẽ làm. Hắn mới là kẻ có lỗi. Nếu không có hắn thì mọi chuyện chắc chắn sẽ không thành ra thế này. Đúng không?”

“Cái gì mà đúng không.”

Setora ném cho Honey Den một cái liếc mắt lạnh lùng. Kiichi cũng lườm gã đàn ông sâu răng bằng vẻ mặt đáng sợ.

“Haru, gã này có lẽ hết tác dụng rồi. Nên kết liễu hắn rồi nhỉ? Chỉ cần hắn hít thở thôi cũng đủ phiền phức và độc hại rồi.”

“Đừng, đừng có nói mấy thứ như vậy chứ! Nhì... Nhìn thế này thôi chứ tao cũng có tác dụng gì đó mà!”

“Chẳng thể nào nghĩ như thế được.”

“Khoan, tao đã bảo là đến cả thằng khốn Ben cũng rủ tao hợp tác mà!”

“Không phải chính ngươi đã nói rằng dù chỉ có một mình thì hần vẫn làm à?”

“Cá... Cái đó, là cái kia, gì nhỉ, ừm, xem nào, chỉ là cách dùng từ thôi, mà...?”

Hần đã hết tác dụng chưa? Cậu thấy phân vân. Giả sử hần có hết tác dụng đi nữa thì cậu nghĩ cũng không cần phải giết, nhưng thú thực, đó hoàn toàn không phải khuôn mặt cậu còn muốn thấy mãi sau này. Phải làm sao đây?

“Tsiha đã từng nhìn thấy cái này chưa?”

Haruhiro hỏi thử cho cẩn thận.

Tsiha nhìn chăm chăm vào quả trứng một lúc rồi lắc đầu đáp.

“Chưa. Nhưng, có lẽ, trứng rỗng. Nên, trả lại, cho rỗng. Không trả lại, rỗng, vẫn tức giận.”

“Nên trả lại thế nào nhỉ?” Yume nhíu mày thành hình chữ Bát và ôm lấy đầu gối. “Đám rỗng, trông cực kì tức giận. Giả sử thôi nhé, nếu Yume cầm quả trứng. Thế thì có phải Yume sẽ bị rỗng ăn thịt không?”

“Hay cứ đặt nó ở đằng kia?” Vừa nói rồi, Kuzaku đã lập tức gõ nắm tay hai, ba lần lên trán. “... Không được nhỉ? Khoan, có thật là không được không? Tớ không rõ lắm, nhưng vẫn có cảm giác dù thế nào thì chúng cũng không ngừng tấn công thị trấn đâu. Chúng hoàn toàn nổi cơn thịnh nộ rồi.”

“Tàu cũng không thể xuất phát được nhỉ...”

Shihoru nhìn ra bên ngoài hang rồi thở dài thườn thượt.

Haruhiro thì thầm: “Trả lại à...?”

“Trả lại...” Kuzaku nhắc lại như vệt rồi ngửa mặt nhìn lên trần hang.

Yume nghiêng đầu chín mươi độ và hỏi: "... Trả lại? Nếu như Yume phải trả thứ gì đó cho ai đấy, thì Yume sẽ đi trả đó nha?"

"Đi trả..." Merry cúi đầu, "là đến Tổ Rồng?"

"Ta... Tao không muốn!"

Honey Den vừa hò hét vừa định bỏ chạy ra khỏi hang. Setora ngay lập tức ngáng chân khiến hắn ngã nhào. Nền đá bên dưới khó mà nói là bằng phẳng, nên mặt Honey Den đầy vết thương, làm hắn phải cất tiếng rên rỉ.

"Không, tao không muốn, tao không muốn đi đến nơi đó. Đi đến cái nơi như thế lần nữa thì thà chết còn hơn. À đấy chỉ là tao nói quá lên thôi nhé. Cho đến lúc có thể ôm ấp thật nhiều đàn bà đẹp, ăn kênh bụng những thứ đồ ngọt ngon xé lưỡi, tao chưa thể chết được..."

"Tên này bị làm sao vậy..."

Setora tỏ ra trên cả khó chịu và khế rùng mình. *Đúng thật.*

Nếu để mặc Honey Den thì hắn sẽ bò tới trước và cố ra khỏi hang, nên Haruhiro đành phải giẫm lên lưng ngăn hắn lại.

"Gư a hi ya!? Đồ vô nhân tính..."

"Ồn ào quá... Mà ta cũng không muốn bị người gọi là đồ vô nhân tính đâu."

"Nếu vậy thì thả tao ra. Trả tự do cho tao. Nếu mày làm vậy thì tao sẽ nhớ về mày như một chính nhân quân tử."

"Đừng ra vẻ. Người có muốn bị rồng ăn thịt không?"

"Xin, xin lỗi, tao, tao không làm thế nữa. Tha cho tao đi, hãy rủ lòng từ bi..."

Cậu cảm thấy như tâm hồn mình dần bị vấy bẩn chỉ bằng việc giẫm lên cái thứ này. Nhưng nếu cậu bỏ chân ra, tám chín phần mười gã này sẽ tìm đường bỏ trốn.

"... Nói là không muốn đến nữa, nhưng người thực ra chưa vào đó đúng không? Ben Mắt Đỏ đã vào Tổ Rồng một mình và trở ra bình yên vô sự."

"Cái thằng đó hơi quái gở. Đầu hắn ấy. Còn tao là người bình thường..."

“Người biết đường đến ngay trước Tổ Rồng chứ?”

“... Đến ngay trước thôi. Đoạn phía sau cũng làm gì có bản đồ. Mở đường vào cái chỗ như thế không phải là hành động sáng suốt đâu.”

“Nhưng mà này. Haru.”

Ánh mắt Setora hướng về phía Honey Den giống như khi người ta nhìn phải thứ gì dơ bẩn. Thế thì chỉ cần không nhìn nữa là xong, nhưng lại cứ lơ nhìn. Là bởi hiếm lắm mới thấy một kẻ rác rưởi đến mức độ này chăng?

“Bọn mình làm gì có nghĩa vụ phải cố gắng đến mức đó đâu nhỉ? Có thể nói rằng, tại thời điểm tìm ra quả trứng, lí do lũ rồng tấn công Roronea đã được làm sáng tỏ. Công việc của bọn mình chỉ đến đây thôi.”

“Đúng vậy, Setora nói đúng, nhưng...”

Mưa vẫn đang rơi. Hình như đã nhỏ đi một chút. Hôm nay, liệu lũ rồng có bay đến không đây? Những con tàu chen chúc ở cầu tàu số năm ra sao rồi? Chắc hẳn gần như tất cả tàu bè đều không thể đậu song song được. Không chỉ có mưa mà đến gió cũng mạnh. Biển đang dậy sóng.

Roronea là thị trấn hải tặc. Những vật phẩm được tiêu dùng ở thị trấn đó quá nửa được vận chuyển tới bằng thuyền. Nếu hoạt động vận chuyển bằng thuyền không tiếp tục được thì có lẽ người dân sẽ ngay lập tức bị đói ăn. Chắc họ sẽ phải câu cá để ăn qua ngày. Mặc dù vẫn còn cách khác là đi hái lượm trong rừng rậm, nhưng nếu làm thế, các runaruka chắc chắn sẽ không dễ yên.

Phải lưu ý rằng đây đã không còn là chuyện của riêng *bọn họ*. Hiện giờ, nhóm Haruhiro đang ở trên đảo. Bọn cậu cũng là người có liên quan.

Có lẽ bọn cậu nên đi gặp Giancarlo hoặc Jimmy. Cậu cũng muốn hỏi ý kiến của runaruka nữa. Cậu đã quyết định nhờ Tsiha gọi anh trai Muadan, người sẽ kế vị chức tộc trưởng. Kuzaku đi cùng Tsiha. Trong lúc đó, Haruhiro sẽ chạy một chuyến về Roronea để tìm Giancarlo.

Bên trong thị trấn đã bị tàn phá hoàn toàn. Nên coi tất cả những kẻ còn đi lại bên ngoài đều là những kẻ gây rối. Khi cậu vừa ẩn nấp, vừa di chuyển về hướng bến cảng, ở cầu tàu số năm vẫn có mấy con thuyền đậu san sát cùng với một đám đông. Hình như đang có tranh cãi gì đó khá quyết liệt. Haruhiro đến gần thì thấy Giancarlo đang hét lên với đám hải tặc và đối phương cũng hét trả. Trông như thể hai bên sắp sửa lao vào đánh nhau. Nhưng Momohina vừa xen vào một cái, đám hải tặc lập tức quy phục. Có vẻ mọi chuyện đã được giải quyết ổn thoả. Jimmy cũng ở đó. Haruhiro gọi anh ta.

“Trưởng ban.”

“... Ừ. Là cậu à? Trông cậu vẫn ổn, thật không còn gì bằng.”

“Anh trông có vẻ mệt mỏi nhỉ. Anh có sao không?”

“Tôi là undead mà. Cậu có chuyện gì cần nói ư?”

Haruhiro thì thảo thông báo về việc đã tìm được quả trứng. Không chỉ Jimmy mà cả Giancarlo với Momohina cũng đi cùng để kiểm tra quả trứng, đồng thời bàn bạc về chuyện tiếp theo.

Sau khi bọn cậu rời khỏi Roronea không lâu, lũ rồng lại bay đến mặc dù trời vẫn đang mưa. Nếu đến cả cầu tàu số năm cũng bị lũ rồng phá huỷ thì sẽ chính thức không còn phương thức nào để rời đảo nữa. Chà, Haruhiro không lạc quan đến mức có thể cho rằng chuyện đó sẽ không xảy ra. Sợ rằng mọi chuyện sẽ thành ra như thế. Nhóm Giancarlo gần như đã bỏ cuộc. Có thể cũng do mệt mỏi, nhưng kể cả khi nhìn thấy lũ rồng, họ cũng không kinh ngạc hay có biểu hiện lo lắng chuyện tương lai.

Tsiha và Kuzaku đã cùng Muadan quay về trước. Muadan khá là căm hận Honey Den, thậm chí còn chủ trương rằng nên hiến tế hần cho một nghi thức nào đó, nhưng tạm thời vẫn quyết định chờ bọn Haruhiro. Quan trọng là phải xử lý thế nào với quả trứng rồng? Quan điểm của Muadan là nên trả nó về nơi nó nên ở.

“Tôi không rõ đây có phải trứng rồng hay không. Nhưng nó là thứ rồng quý trọng. Không nhầm được. Runaruka luôn trừng phạt kẻ trộm cắp. Vật đã trộm, được hoàn lại như cũ. Vật đã

trộm, trả về nơi bị trộm. Sau đó phải tạ lỗi. Con người cũng vậy. Rỗng cũng vậy. Trả lại vật đã trộm. Không còn cách nào khác.”

“Nói chung là tôi đồng ý,” Giancarlo giơ một tay lên. “Mà không làm thủ thì cũng chẳng biết như thế có giải quyết được mọi chuyện không. Có vẻ đây là cách duy nhất để thể hiện thành ý với lũ rỗng.”

“Ừ ừ ừ. Làm thôi...”

Momohina hô lên: “Đây!” rồi giơ cả hai tay về phía Haruhiro.

Haruhiro cũng nhanh nhẩu đáp “... Đây,” rồi đặt tay trái lên trên lòng bàn tay Momohina. Có gì đó sai sai?

“No. Không phải! Đưa cho tôi *trúng trúng* của rỗng.”

“À...”

Chẳng hiểu cái kiểu nói “trúng trúng” đó là thế nào nữa. Vừa nghĩ vậy, Haruhiro vừa định giao quả trứng rỗng cùng với cái túi cho Momohina.

Nhưng như thế có được không?

Haruhiro nhìn Shihoru. Mỗi khi phân vân, cậu lại bất giác cầu cứu Shihoru. Nó đã hoàn toàn trở thành thói quen. Shihoru nhìn vào mắt Haruhiro rồi khẽ gật đầu.

“Ừm! Trúng trúng!” Momohina giục giã.

Haruhiro rút cái túi về ngay khi sắp sửa đặt nó vào tay Momohina.

“... Không.”

“Nyo?”

“Tôi không giao thứ này ra được. Bọn tôi vẫn chưa nhận được thù lao.”

“Về chuyện đó...”

Haruhiro ngắt lời Giancarlo khi anh ta định lên tiếng.

“Tôi biết. Hiện giờ không phải lúc có thể giơ thuyền đưa bọn tôi đến Verle... Đúng vậy. Không chỉ thế, nói một cách cực đoan, tôi cũng không biết ngày mai sẽ thành ra thế nào nếu không làm gì đó với lũ rỗng.”

Giancarlo cong môi lên và nhún vai.

Haruhiro nói tiếp.

“Bọn tôi giúp cũng được thôi. Việc đi đến Tổ Rồng trả quả trứng. Nhưng các anh phải tăng thù lao cho bọn tôi. Thương hội hải tặc K&K kiếm chác cũng khá mà. Các anh có tiền nhỉ? Nhân tiện, theo lời Honey Den, giá của quả trứng rồng hình như là năm nghìn đồng vàng đấy ạ.”

16. Kẻ đi xuống

Bờ Đông của hòn đảo gần như chỉ có bãi đá, còn bờ Tây lại có nhiều bãi cát. Xét về khoảng cách, đi lên phía Bắc theo bờ Đông sẽ gần hơn, nhưng tuyến đường theo bờ Tây dù bị vòng song lại dễ đi hơn hẳn. Bờ biển thỉnh thoảng có những chỗ là vách đá dựng đứng, nên buộc phải đi vào rừng rậm, nhưng đã có Tsiha cùng anh trai Muadan đi cùng. Tộc Kamushika của Tsiha có quy mô lớn, Muadan cũng là một dũng sĩ nổi danh, nên các bộ tộc khác cũng nể mặt. Ngoài ra, có vẻ Tanba, một người anh khác của Tsiha, đã thừa chuyện trước với các bộ tộc rồi. Nhờ vậy, bọn cậu không cần phải cảnh giác với các cuộc tấn công bất ngờ của runaruka.

Chẳng bao lâu sau khi bọn Haruhiro xuất phát, mưa cũng tạnh. Lộ trình cỡ hai ngày đường cho đến ngay trước Tổ Rồng chẳng khác mấy so với một cuộc dạo chơi du sơn ngoạn thủy. Bọn cậu rảnh rang đến mức trở nên phấn khích khi thấy một loài chim hiếm hay run sợ trước một con côn trùng có độc với cơ thể sặc sỡ sắc màu.

“Từ chỗ này trở đi thì như cút, thật sự kinh khủng đấy...”

Honey Den tạm thời bị dẫn theo với vai trò dẫn đường, và chẳng cần hẳn nói thì ai tận mắt nhìn thấy hình dáng của ngọn núi đó chắc chắn cũng đều sợ nhũn cả chân.

Nhìn theo phương ngang, ngọn núi đó gần như có hình thang. Không biết có phải đó là một miệng núi lửa hay không mà phần đỉnh trông như đã bị thổi bay bởi những trận phun trào, phần miệng núi lõm vào rất rõ. Gần như không có bình nguyên dưới chân núi, đi từ sườn núi thì rất dốc. Độ cao cũng đáng kể, ngay cả khi có trang bị chuyên dụng thì chắc vẫn khó leo.

Nếu không có khe nứt nhỏ mở ra trên mặt dốc thì chắc chắn chẳng ai có thể đặt chân nổi lên ngọn núi này.

Mà khe nứt đó nhìn cũng đáng sợ. Mặc dù có độ rộng vừa đủ để một người có thể đi qua, nhưng với độ cao cỡ trên trăm mét, có lẽ phải đến vài trăm mét, nó đem lại cảm giác vô cùng hẹp. Bên kia khe nứt tối đen, không thể đoán được bên trong sẽ như thế nào. Mặc dù trông có vẻ vào được, nói đúng hơn là về mặt vật lý chắc chắn có thể vào được, nhưng người ta lại cảm thấy mình không thể và không được phép vào.

Tsiha và Muadan không có ý định lại gần khe nứt mà chỉ quan sát bọn Haruhiro từ xa. Dù sao thì runaruka cũng có luật không được vào Tổ Rong, nên bọn cậu chia tay họ ở đây. Thậm chí còn phải biết ơn bọn họ vì đã đưa bọn cậu đến tận đây.

Haruhiro nhìn lên khe nứt. Cảm giác như dạ dày hơi thắt lại khiến cậu cảm thấy ngọt ngọt.

“Giờ có lẽ đã quá trưa rồi nhỉ...?” Kuzaku ngược nhìn trời. “Chúng ta cứ thế này mà tấn công à?”

Momohina đã tiến một chút vào trong khe nứt và đang nhìn ngó xung quanh.

“Hừm hừm hừm...?”

“Ta... Tao không đi đâu đấy!” Honey Den ngồi bệt xuống. “Đằng nào tao cũng mới chỉ tiến vào một chút từ chỗ này rồi quay ra luôn! Nên là tao chẳng giúp chúng mày được gì đâu!”

“Vậy là người đã thực sự trở nên vô dụng rồi nhỉ.”

Setora vừa lạnh lùng lên tiếng, Honey Den đã quỳ mọp xuống nhanh như cắt.

“Xin đừng! Đừng nói như vậy! Xin cô!”

Nhân tiện, cho đến lúc này, gã đàn ông đó vẫn đang bị trói quặt tay ra sau. Bởi vì, cứ thả ra là hắn lại ngay lập tức tìm đường bỏ chạy.

Merry đang dán mắt vào khe nứt như muốn nhìn thấu bên kia bóng tối. Ở bên cạnh, Yume lặp đi lặp lại các động tác khởi động cơ thể và vươn vai thật mạnh.

“Buổi sáng thì lũ rồng đã ra ngoài rồi...”

Shihoru trao đổi ánh mắt với Haruhiro. Haruhiro gật đầu rồi hít một hơi. Kiichi tiến đến bên chân Momohina, đánh hơi một lúc rồi kêu nyaa.

“Ta đi thôi nhĩ.”

Giancarlo và Jimmy đã quay về Roronea. Với tư cách là Giám đốc điều hành, Giancarlo có trọng trách dàn xếp Thương hội hải tặc K&K và kiểm chế đám hải tặc vô kỉ luật. Sở trường của Jimmy là lao động trí óc. Thay vì điều tra Tổ Rồng, làm trợ lý cho Giancarlo hợp với anh ta hơn.

Với Momohina dẫn đầu, Haruhiro, Kuzaku, Setora cùng Kiichi, Merry, Shihoru, Yume xếp thành hàng theo thứ tự rồi tiến vào khe nứt. Momohina cầm đèn, Haruhiro đeo trên vai chiếc túi đựng quả trứng rồng.

“Tạm biệt nhé, lũ trẻ ranh chết tiệt! Chúng mày chết hết đi!”

Nghe thấy từ phía sau vọng đến một giọng nói khàn khàn, cậu quay lại và thấy Honey Den đang nhảy loi choi với khuôn mặt tươi cười.

“... Người...”

Khi Setora giả vờ làm động tác quay gót, Honey Den lập tức hét lên rồi chạy nhanh như thỏ. Tuy nhiên, ở hướng chạy của hắn có Tsiha và Muadan.

“Ô...!? Đợi đã, chúng mày làm cái gì thế...”

“Đáng đời,” Merry thì thầm.

Chẳng biết Honey Den sẽ ra sao? Mà sao chẳng được, không cần phải để tâm.

Khe nứt vẫn tiếp tục. Gần như không có chỗ ngoặt nào nhưng cũng không thẳng tắp. Mặt đất khá bằng phẳng. Không khí tương đối lạnh và ẩm ướt. Không có gió.

“Ông chú đó có khi mắc chúng sợ không gian kín.”

Haruhiro cũng đã nghĩ giống Kuzaku. Honey Den sợ thứ gì đến mức đó vậy? Hiện giờ, cậu chẳng cảm thấy chút nguy hiểm nào. Momohina vẫn tiến phăm phăm.

“... Có thứ gì đó... đang rơi?” Shihoru lên tiếng. Quả thật, bây giờ đang có âm thanh nào đó ngoài tiếng bước chân.

Momohina dừng bước rồi hướng đến về phía sau. Kiichi kêu lên một tiếng sắc nhọn, còn Shihoru nín thở và bám lấy Merry. Có thứ gì đó thuôn dài đang vạn vẹo thân hình tại vị trí ở khoảng giữa Shihoru và Yume. Yume bước lùi về sau.

“... Hình như? Là rắn...?”

“Chưa, chắc...”

Haruhiro căng mắt ra quan sát. Thứ đó đen sì, trông giống rắn nhưng cũng giống sâu. Tuy nhiên, nó không có nhiều chân như rết hay cuốn chiếu, nói đúng hơn là chẳng thấy thứ gì giống chân cả. Nói chung, nó to hơn hẳn loài rết, chiều dài có lẽ ít nhất cũng phải hơn một mét.

“Có vẻ không phải rắn.” Setora thủ thế rồi liếc nhìn lên. “... Nó rơi, từ trên xuống, tức là...”

Những sinh vật thuôn dài đó liên tục rơi xuống lộp bộp, rồi chọt có ai đó cất tiếng thét thất thanh. Haruhiro cũng hét. Đầu. Sinh vật đó rơi xuống đầu cậu. Nó khá nặng. Cậu cảm thấy hơi ngửa. Cậu cuống cuống nhẩy dựng lên và hất nó xuống. Lần này đến lượt vai trái và tay phải của cậu bị sinh vật đó rơi trúng. Một thứ âm thanh kì quái bắn ra khỏi miệng cậu. *Thứ gì đây đáng sợ đáng sợ đáng sợ quá.*

“Ư nya! Chỉ chút luôn!” Momohina đang hét lên điều gì đó nghe còn đáng sợ hơn. Chỉ chút? Chỉ chút nghĩa là sao? Ánh sáng từ ngọn đèn chao đảo. Vách tường của khe nứt được chiếu sáng lập lờ. Vách tường đang *ngọ nguậy. Không phải. Đó không phải là đá mà. Cũng không phải là đất. Đó là sinh vật đấy. Những sinh vật thuôn dài đó đang bám chi chít trên tường kia.*

Honey Den đã từng nói rằng: “Mở đường vào cái chỗ như thế không phải là hành động sáng suốt đâu.” Thì ra là thế này à? Cái này đúng là kinh khủng thật. Cậu muốn quay về.

“Phụ gya! Đừng chịu thua! Xông lên! Go go!”

Nếu Momohina không ra lệnh, có lẽ Haruhiro đã quyết định rút lui. Một khi đã lui lại, có lẽ cậu sẽ chẳng còn muốn bước chân

vào khe nứt này lần thứ hai nữa.

Haruhiro mém khóc, thúc giục đồng đội di chuyển, trong lúc đó cũng điên cuồng tiến lên. *Chỉ còn cách tiến lên. Chỉ còn cách tiến lên mà thôi. Nhưng dù có bình an vô sự vượt qua khu vực nguy hiểm này đi nữa, lúc quay lại phải làm thế nào? Vẫn phải đi qua chỗ này hả? Không muốn thế đâu.*

[illegible]

“cứ đi thì tới thôi”? Mọi người cũng có tâm trạng ấy phải không? Ai mà ngờ? Lại có một cái bầu như thế này đang đợi sẵn?

Hình như mình đã chạy được cỡ mười lăm tiếng rồi? Không, không đúng. Nhưng cảm giác cơ thể cứ như đã chạy hơn hai ngày, không, còn hơn thế, cứ như thể mình đã chạy cả một đời? Vậy tức là đời mình, vẫn chưa kết thúc?

Khi cậu chạy cật lực hướng về ánh sáng cuối đường hầm rồi lao ra ngoài, nơi đó là một thế giới chỉ toàn màu xanh.

Đây là một khu rừng sao? Cả cây cối lẫn mặt đất đều được bao phủ bởi thứ không rõ là rêu hay dây leo. Chỉ toàn một màu xanh. Haruhiro ngẩn người trong giây lát, nhưng mỗi khi những sinh vật thuôn dài vẫn còn bám trên người ngọ nguậy, cậu lại thấy khó chịu và nhức nhối. *Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt*, cậu vừa hắt và ném những sinh vật đó đi, vừa kiểm tra xem đồng đội đã tập hợp đủ hay chưa. Kuzaku nằm thẳng cẳng ở ngay cạnh lối ra của khe nứt, đang bị đám sinh vật đó bu lấy. Cậu ấy ổn? Hay không ổn? Yume và Merry đang gỡ đám sinh vật đó cho nhau. Setora ngồi xồm, ôm lấy Kiichi, trên vai cô ấy vẫn còn một con đang bò. Khi Haruhiro tiến lại gần, nhặt nó ném đi, Setora nói: “... A. Cảm ơn. Haru. Yêu anh,” với ánh mắt trống rỗng. *A, tôi xin lỗi.*

Momohina có vẻ hoàn toàn bình thường. Cô ta leo lên một cái cây phủ đầy rêu hay dây leo gì đó và quan sát xung quanh. *Cái người này đúng là ghê thật. Tinh thần cô ta là kiểu gì vậy... ?*

Người chịu thương tổn nặng nhất xem ra là Shihoru. Mặc dù cũng bị va đập, xây xước, có vết cắt khắp nơi như mọi người, nhưng với Shihoru, có lẽ tinh thần của cô ấy còn chịu tổn thương trầm trọng hơn thế. Cô ấy nói là bị thứ đó bò vào lưng. Quần áo cô ấy xộc xệch. Có lẽ cô ấy đã tự mình xé áo để loại bỏ con vật đã bò vào trong người. Trông cô ấy tả tơi. Shihoru thu mình lại, run cầm cập trong bộ dạng áo quần lồi thoi lếch thếch.

Haruhiro cởi áo khoác rồi khoác lên cho Shihoru. Cô ấy không phản ứng gì. Cơ thể Shihoru ở đây nhưng hình như hồn phách cô ấy đã lạc đến nơi nào xa lắm. Cậu muốn cô ấy quay trở

lại. Nhưng chắc sẽ không được thế ngay lập tức. Có lẽ là không. Quả thật là thế...

Giao việc chăm sóc Shihoru lại cho Yume và Merry, Haruhiro qua giúp Kuzaku. Chuyện này thật cực khổ vì Kuzaku bị hơn ba mươi con bám lấy. Giữa chừng, Setora giúp cậu một tay. Setora bảo: “Hãy quên chuyện lúc nãy đi.” *Vâng. Ừm, xin lỗi...*

Khi tất cả mọi người đều đã về trạng thái có thể cử động được, Momohina xuống khỏi cây để chỉ đạo bọn Haruhiro. Ngoại trừ bầu trời, khắp nơi đều là một màu xanh lục, khiến cậu hoàn toàn chẳng thể nhận ra phương hướng hay bất cứ thứ gì, nhưng càng đi xa khỏi khe nứt thì càng đến gần tổ của lũ rồng. Có lẽ vậy.

Sau khi đi được một lúc, bọn cậu thấy một cái ao xanh biếc đến rợn người. Nó trông quá sức đáng ngờ, vậy nên, bọn cậu đi vòng qua và tiếp tục tiến lên. Sau đó, bọn cậu gặp một con sông xanh ngắt. Dù nghĩ đó là sông, nhưng trông nó như không chảy. Với cái màu xanh lam như thể được nhuộm bằng sơn, nó rõ ràng rất lạ, trong đó chắc chắn phải có cái gì. Tuy nhiên, nếu không băng qua thì bọn cậu không thể đi tiếp được. *Đành vậy sao?*

Haruhiro đưa ra đề xuất, bảo mọi người chờ rồi một mình lội xuống dòng sông màu xanh lam. Khi cậu bước thêm một bước nữa, mặt sông dậy sóng, có thứ gì đó màu lam ngoi lên từ dưới nước. Haruhiro suýt nữa đã hét lên nhưng kìm lại được, rồi vừa nháy lùi lại vừa rút dao găm. Momohina nhanh chóng niệm: “Delm Hel En Balk Zel Arve!” và thổi bay nó bằng phép Blast [Phát nổ]. Như vậy cũng được thôi, nhưng cả người Haruhiro đã bị tẩm trong dịch thể, vụn thịt hay cái gì đó màu lam của nó. “N... Nóng...!?” Hơi bốc lên từ khắp người cậu. *Mà không phải mình đang bị tan chảy đấy chứ? Cái này không lẽ là thứ gì đó có tính axit mạnh?* Hơn nữa, từ dòng sông liên tục xuất hiện những thứ màu xanh lam. Momohina đang nói gì đó nghe giống như “rút lui, rút lui thôi, tất cả rút lui”. *Mặc dù nghĩ phương châm đó rất chính xác nhưng tôi vẫn còn đang dính axit đây này?* Dù vậy, làm gì có chuyện cậu ngồi yên chịu bồng. Haruhiro vội vàng bỏ chạy trong khi quần áo và cơ thể đang từ từ bị hoà tan. Sau khi

bỏ chạy khá xa và cắt đuôi được đám màu xanh lam, cậu được Merry thi triển phép Sacrament [Thần quang diệu kì]. Dù bị dính axit nhưng không bị tan chảy nhiều như cậu nghĩ, mỗi tội quần áo của cậu giờ toàn lỗ là lỗ thôi. Momohina giơ ngón cái lên khích lệ: “Ừm, sexy ghê! Nha!” nhưng kiểu đó đâu có phải là an ủi...

Dù là cái ao hay con sông màu xanh thì trông đều nguy hiểm. Bọn cậu chỉ còn cách bỏ chạy. Nhưng liệu không vượt qua sông thì có thể đến được chỗ lũ rồng không? Sau khi đã tìm tòi, suy nghĩ đủ đường, có vẻ cũng chỉ còn cách leo lên cây rồi chuyển cành và di chuyển từ cây này sang cây khác. Không hổ danh cảnh giới thần bí, nơi này có nhiều cây to, những cái cây to ở đây không chỉ to thân, mà cả cành cũng lớn. Vì có rêu hay dây leo phủ lên bề mặt mà những cành cây cũng nối liền với nhau. Độ bền chắc có vẻ cũng không thành vấn đề.

Nói vậy thôi chứ di chuyển trên cây cũng có khó khăn riêng của nó. Dù sao đi nữa, tùy vị trí, có chỗ giống như đi thăng bằng trên dây, cũng có chỗ phải nhảy qua. Hơn nữa, nếu rơi xuống thì bên dưới là con sông màu xanh nên cũng rất mạo hiểm. Và rồi, một lúc sau cậu mới nhận ra, nơi này có khá nhiều những sinh vật giống khỉ, hoặc có lẽ đúng là khỉ, và chúng đang liên tục chuyển từ cành nọ sang cành kia. Xung động chúng gây ra khiến cành cây rung rinh, cũng rất đáng sợ. Những tiếng kêu kya kya cũng rất điếc tai. Dù có lẽ là không phải nhưng cậu cứ cảm thấy như mình đang bị chúng chế nhạo.

Chiều tối, cậu nhìn thấy bóng dáng của lũ rồng. Có lẽ chúng đã trở về tổ. Vì trời đã tối nên bọn cậu quyết định nghỉ ngơi, không phải trên cây mà là trên mặt đất. Nhưng Momohina lại nói: “Đã mất công thế rồi mà...” Có vẻ cô ta muốn ngủ trên cây. *Cô thích làm gì thì làm.* Kuzaku và Shihoru đã vô cùng mệt mỏi nên bọn cậu để họ ngủ nguyên đêm, còn Haruhiro, Yume, Merry, Setora và Kiichi thay phiên nhau canh gác.

Đầu tiên là phiên của Haruhiro. Đám khỉ kêu ki ki ki ở phía xa. Chúng là khỉ sao? Cậu nghĩ rằng chúng là khỉ. Có lẽ vậy. Ban ngày chúng khá ồn ào, nhưng lẽ nào ban đêm chúng cũng hoạt

động? Trời tối. Không chỉ vậy. Đó gần như là bóng tối sâu thăm thẳm. Nếu có thứ gì rón rén tiến lại gần, chắc chắn cậu sẽ không thể nhận ra. Kiểu này quá nguy hiểm. Nhưng thể lực cậu đã đến giới hạn. Tối như thế này cũng chẳng thể nào đi tiếp được. Có nên tắt sáng không? Có lẽ không hay lắm, vì làm thế giống như thông báo rằng ở đây đang có những kẻ đáng ngờ. Cậu chiến đấu với sự xung đột tâm lý như vậy trong lúc dồn hết sức vào việc cảnh giác và đợi thời gian trôi qua. Từ trước đến giờ, cậu đã vượt qua không biết bao nhiêu đêm như thế. Dù có nói là đã quen, nhưng vẫn mệt mỏi. Dù mệt mỏi, nhưng may mắn là thời gian đã không dừng lại. Dầu có cảm thấy thời gian chậm chạp thế nào đi nữa thì thực tế là nó vẫn đang trôi.

Haruhiro cho tay vào trong cổ áo và lấy ra một vật đèn dẹt. Cậu đã gắn dây xích cho nó và lúc nào cũng đeo trên cổ. Quả nhiên *không phát sáng*. Không biết từ lúc nào nhỉ? Trước đây, lúc thấy phần phía dưới của nó phát sáng màu xanh lục, cậu đã nghĩ nó thật lạ lùng.

Cậu thử lắc nó. Cậu lắc thêm mấy lần gần bên tai. Hình như *bên trong* loáng thoáng phát ra âm thanh nào đó?

“... Chẳng lẽ, nó hỏng rồi?”

Ngay sau đó, nghe thấy tiếng gọi “Haru?”, cậu bất ngờ đến mức muốn vỡ tim, như thể bị tấn công bởi một đòn double punch vậy. Haruhiro vừa vội vội vàng vàng nhét Receiver (Đá nhận tin) vào trong cổ áo vừa nói: “A, cậu dậy rồi à...?”, mém đứng lên nhưng rồi lại ngồi ngay ngắn. Merry ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Tiếp theo là đến phiên tớ mà. Cậu ngủ đi.”

“... Ừm. Đúng rồi. Nhưng vấn đề là không biết tớ có ngủ được không.”

“Không ngờ tớ lại ngủ say thế. Tớ vô ý vô tứ quá.”

“À, có lẽ do cậu mệt thôi.”

“Chuyện đó thì đâu chỉ có tớ. Tóm lại, cậu đi ngủ đi. Chỉ cần nằm xuống thôi cũng đã khác rồi.”

Dù đáp lại “cũng phải” nhưng không hiểu sao Haruhiro lại không thể cử động.

Có lẽ mình không muốn cử động. Chẳng biết nữa. Merry không giục cậu mà chỉ im lặng. Khi cậu tựa mình thì vai cậu chạm vào Merry. Gần thế này cơ à? Giật hết cả mình. Trống ngực đập thình thình. Phải cảnh giác. Đúng vậy. Cảnh giác, cảnh giác.

“... Haru,” một giọng nhỏ nhẹ gọi tên cậu.

Cứ ngồi im thế này hình như cũng không ổn.

Haruhiro liếc nghiêng người về phía Merry. Dáng vẻ cậu như thể đang áp tai lên vai Merry. Cậu sợ rằng cô ấy sẽ tránh mình. Nhưng chuyện đó không xảy ra. Merry cọ má lên đầu Haruhiro. *Ôi, mình muốn cứ như thế này mãi. Mình muốn đi vào giấc ngủ trong tư thế này.* Mặc dù Haruhiro không nói ra miệng, nhưng Merry khẽ gật đầu như đồng ý với mong muốn của cậu. Không hiểu sao, Haruhiro lại nghĩ đến câu “Haru. Yêu anh,” mà Setora nói và ngực cậu quặn đau. Nhưng cậu nghĩ mình đã yêu rồi. *Merry, tớ yêu cậu. Mình nên nói ra điều này một cách đường hoàng. Chắc chắn mình cần phải nói ra.* Ngay giây phút cậu chuẩn bị nói, Momohina đang ở trên cây bỗng hét lên. *Có chuyện gì vậy? Cô ta nói mớ à?* Momohina hình như đã ném thứ gì đó từ trên cây xuống. Kuzaku đang ngủ ở gần chỗ thứ đó rơi xuống bèn chồm dậy, những đồng đội khác cũng lục tục thức giấc. Momohina hét lên.

“Chú ý! Có vẻ chúng ta đã bị bao vây rồi...!”

Có thứ gì đó tấn công. Cậu không biết đó là thứ gì. Trời lại tối. Dù vậy, nhóm Haruhiro vẫn cố hết sức ứng chiến. Đúng là đối thủ kì lạ. Mặc dù cậu nghĩ đó có lẽ là một loài sinh vật có lông rậm, nhưng chúng không phát ra bất cứ thứ gì giống như tiếng kêu, cũng không cắn hay xòe móng vuốt. Chúng chỉ va vào bọn cậu. Độ mạnh thì, nói thế nào nhỉ, không phải kiểu ầm một cái mà chỉ nhẹ nhẹ. Thay vì nói là lao người vào thì chúng như kiểu dè lên? Việc né tránh hay đánh bay chúng thực ra cũng không quá khó. Nhưng đối phương lại không bỏ cuộc. Chúng lao đến hết lần này đến lần khác. Cuối cùng, Momohina có vẻ đã mất hết kiên nhẫn.

“Ki nya ha! Delm Hel En Balk Zel Arve...!”

Phép Blast [Phát nổ] bùng nổ. Ngọn lửa làm lộ ra hình dáng của đối phương. Lông. Là lông. Lông. Chỉ có thể nói đó là lông. Khắp mọi nơi, chỗ nào cũng đầy rẫy đám quái vật lông.

Đám quái vật lông nhanh chóng bỏ chạy tán loạn như thủy triều rút nhưng một lúc sau chúng lại ập tới. Dù Momohina có xua chúng đi bằng phép Blast [Phát nổ] thêm lần nữa thì chúng lại nhanh chóng xáp vào, thực sự không thể làm gì được. Cậu cũng đã bắt và thử đâm dao găm vào chúng, nhưng đâm thế nào cũng chỉ cảm thấy như đâm vào một đồng lông. Kinh khủng hơn là đám lông bị cắt ra vẫn còn uốn éo.

Đám quái vật lông ập tới hết đợt này đến đợt khác cho đến tận lúc bình minh. Sáng sớm, sau đợt tấn công cuối cùng, khi đám quái vật lông rút lui, cậu đã nhận ra một điều. Mặc dù chúng là từng cá thể riêng biệt, hoặc ít nhất là Haruhiro đã nghĩ thế, nhưng cậu xác định được hiện tượng một con quái vật lông bỏ chạy sẽ dính vào một con quái vật lông khác, sau đó lại dính tiếp vào một con khác nữa. Nhân tiện thì từng đám lông vương vãi trên mặt đất cũng vừa uốn éo vừa tụ lại rồi gắn với nhau trong lúc rời xa khỏi bọn Haruhiro... *Vậy tức là...? Vậy là sao? Khi cậu thắc mắc về chuyện đó, một giả định đáng sợ suýt nữa đã hiện lên. Mình nên dừng lại thôi.*

Do đám lông nên Haruhiro chẳng chớp mắt được chút nào, nhưng đã thế này thì bọn cậu buộc phải nhanh nhanh đi tới Tổ Rồng, trả lại quả trứng rồi biến khỏi đây càng sớm càng tốt. Nhóm Haruhiro vội vàng tiến lên. Dù mệt mỏi đến mức tinh thần dâng cao một cách kì quặc, nhưng thế thì đã sao nào? *Thử nghĩ ngợi cũng tốt. Có chuyện gì không mệt mỏi không? Hình như có. Nhưng chẳng phải khá ít sao? Những khoảng thời gian hoàn toàn không mệt mỏi có vẻ hiếm? Hơn nữa, sự mệt mỏi cũng có phân loại. Mệt mỏi kiểu này là loại chấp nhận được. Mình cảm thấy không phải là không thể vượt qua.*

Buổi sáng, ba con rồng bay đi. Roronea thế nào rồi nhỉ? Bây giờ thì đừng nghĩ.

Trong buổi sáng chẳng có chuyện gì to tát xảy ra, chủ yếu là kiểu Yume giẫm phải một con rắn trắng toát dài trên mười mét và suýt bị nuốt chửng, Kuzaku rơi xuống từ trên cây và bị lũ khỉ cười nhạo, cả bọn suýt chết vì bị một loài sinh vật giống như ốc mượn hồn đuổi chạy vòng vòng, Shihoru ngất xỉu, Kuzaku vừa cõng Shihoru trên lưng vừa đi nên bị treo hông và được Merry chữa trị.

Buổi chiều chẳng có chuyện gì tử tế. Bọn cậu bị tấn công bởi một đàn không biết là bướm hay ngài khổng lồ dài hơn một mét, lúc định trèo lên cây thì gặp phải tình huống kinh dị khi nhận ra cái cây là hợp thể của đám côn trùng trông như những con gián màu xanh lục, lúc cả bọn hốt hoảng bỏ chạy, Haruhiro, Kuzaku, Yume rơi xuống một cái hố nông như khe nứt và đám côn trùng cứ thế tràn vào trong cái hố kia, khiến cậu không khỏi nghĩ rằng cái ngày mà mình có thể cười mà nói rằng: “A, tệ thật, mình chưa từng nghĩ rằng mình lại muồn vào một cái bồn tắm tử tế hơn là cái bồn tắm côn trùng khi đó, ha ha ha,” sẽ vĩnh viễn không bao giờ tới, rồi lại rùng mình khi trông thấy loài thú bắn hạ những con khỉ trên cây bằng cách phóng vật thể kì lạ giống như ngọn giáo ra khỏi miệng, và đúng như dự đoán, bọn cậu bị con thú đó tấn công. Dù vậy, bọn cậu vẫn tỉnh táo nghĩ ngơi và chú ý để không kiệt sức quá. Đằng nào thì bọn cậu cũng đã quen với những chuyến đi. Không thể bỏ qua yếu tố này.

Trước khi mặt trời lặn, bọn cậu nhìn thấy bóng dáng đám rồng quay về tổ. Trông chúng khá to. Tức là cái tổ đã ở gần. Haruhiro không biết nó có ở rất gần hay không, nhưng bọn cậu đang tiến dần tới đó.

Vì lũ quái vật lông có lẽ sẽ lại đến, nên kể từ khi mặt trời lặn, cả bọn từ từ tiến lên một cách thận trọng. Đương nhiên không thể không thấp đèn. Bọn cậu quyết định che bớt đèn lại và cố gắng chỉ chiếu sáng dưới chân. Nhưng một lúc sau, bọn cậu đã không còn cần đến ánh sáng của ngọn đèn. Vô số những con côn trùng hay thứ gì đó phát sáng giống như đom đóm bắt đầu bay lượn xung quanh. Khi cậu nghĩ hình như đây là côn trùng và thử bắt nó, thứ đó đột nhiên biến mất cùng với ánh sáng.

Momohina cười: “Đúng là một hiện tượng dị thường. Ke ke ke,” nhưng Kuzaku và Shihoru thì thực sự sợ mất vía. Khung cảnh khu rừng màu lục hiện lên mờ ảo nhờ vô số ánh sáng trắng xanh bập bùng đẹp một cách kì bí. Nó quá đẹp đến mức nổi da gà và cũng có chút gì đáng sợ. *Thế ánh sáng này là thứ gì vậy? Nó là hiện tượng tự nhiên à? Hay là một hiện tượng dị thường giống như Momohina nói? Hay là thứ gì đó kiểu như linh hồn con người? Mình đã nghĩ đến cả chuyện đó. Bởi vì, ánh sáng đang tập hợp lại như hoá thành hình người vậy. Chùm sáng giống hình người, hình như, đang đi theo bọn mình? Chùm sáng giống hình người hình như đang tăng lên? Là do mình tưởng tượng ra? Có vẻ không phải đâu nhỉ... ?*

“Sắc, sắc, sắc, sắc, sắc mặt anh có vẻ, kh... kh... không, không, không tố... tố... tốt nhỉ...”

Cậu có chút bất ngờ khi thấy Setora tỏ ra sợ hãi. Nếu cậu hỏi có sợ không thì có lẽ cô ấy sẽ phủ định, nhưng đầu gối run cầm cập thế kia thì chắc là cô ấy đang sợ rồi. Vì vậy, Setora có vẻ bước không vững và suýt ngã mấy lần. “... Nguy hiểm đấy,” Merry định đỡ Setora nhưng lại bị cô nàng cự tuyệt: “ĐỪ... ĐỪ... ĐỪ... Đừng có làm chuyện dư thừa.” Ngay sau đó, cô ấy ngã nhào và được Merry kéo dậy. Kể từ đó, Setora không còn từ chối sự trợ giúp của Merry nữa và hai người họ dựa vào nhau để bước đi.

Khi nhóm Haruhiro dừng chân nghỉ, những chùm sáng cũng dừng lại. Khi nhóm Haruhiro đi tiếp, những chùm sáng chắc chắn sẽ theo sau. Đó là cái gì vậy...

Khi trời sáng, chỉ trong tích tắc, vô số ánh sáng cùng những chùm sáng đồng loạt biến mất cứ như thể ngay từ đầu đã chưa từng tồn tại. Cả nhóm Haruhiro đều ngạc nhiên, hay nói đúng hơn là sửng sốt.

Khu rừng đã không còn mang màu xanh lục. Nó có màu cam. Hơn nữa, khu rừng vẫn tiếp tục biến đổi. Sau mỗi bước chân, cùng với mặt trời lên cao và không gian sáng sủa hơn, ngoại trừ bầu trời trong xanh, tất cả mọi thứ, kể cả cây cối và mặt đất, đều được nhuộm màu vàng. Thực sự là một màu vàng ruộm. Có chuyện như thế này sao? Lại cả những đốm sáng tối qua nữa, cả

bạn có cảm giác như lạc vào một thế giới khác vậy. *Chẳng có lẽ bạn mình đã chết từ lúc nào không hay? Thay vì nói là thế giới khác thì lẽ nào đây là thế giới sau khi chết?*

Có thể thấy được ngọn núi màu vàng pha chút lục, tóm lại là màu vàng chanh, từ khe hở của đám cây cối màu vàng. Bạn cậu tận mắt thấy ba con rồng lần lượt bay ra từ đó. Điều đó khiến cậu chắc chắn được rằng cả bọn vẫn còn sống.

“... Mà này...”

Là cái tổ. Tổ Rồng ở bên trên ngọn núi màu vàng chanh đó. Mặc dù nơi này có địa hình miệng núi lửa nằm *bên trong núi*, nhưng không ngờ trong đó lại vẫn còn có núi. Hơn nữa, lại còn màu vàng chanh. Mặc dù rất đẹp nhưng xin nhắc lại lần nữa, đây là cảnh giới thần bí. Bởi vậy, không ai biết sẽ còn có thứ gì. Chắc chắn là có. Nhất định có thứ điên rồ hơn. Không thể nào không có. Lạ quá. Thật kì quặc.

Bọn cậu đi mãi nhưng vẫn không có gì xảy ra. Không ngờ là cả bọn đã đến được chân núi vàng chanh vào buổi trưa. Do nó là một ngọn núi có màu vàng chanh nên gọi là núi Kimidori^[3]. Ước lượng bằng mắt thì nó cao cỡ bốn trăm mét. Là một ngọn núi nhỏ. Cũng không quá dốc. Ngọn núi kiểu này thì bọn cậu có lẽ sẽ mất khoảng hai tiếng để leo lên. Trong trường hợp không xảy ra sự cố gì. Giờ mới là buổi trưa, cho đến tận chiều tối, bọn cậu có thể leo lên đến đỉnh rồi quay lại. Chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện chạm trán lũ rồng quay về tổ. Mong là nó không xảy ra...

Cậu cũng đã cân nhắc phương án đảm bảo an toàn, đấy là qua đêm ở đây, sáng hôm sau, khi lũ rồng đã bay đi thì mới leo lên đỉnh núi. Nhưng cứ kéo dài thêm một ngày thì thiệt hại sẽ lại tăng thêm. Mặc dù có trả quả trứng về tổ thì chưa chắc lũ rồng đã ngưng phá hoại, nhưng lúc đó tính sau. Bọn cậu đã đi đến tận đây và sẽ làm chuyện mà bản thân thực hiện được, càng sớm càng tốt. Chỉ có vậy thôi.

Việc leo lên núi Kimidori diễn ra thuận lợi. Từ trên cao phóng mắt nhìn ra xa, chỉ có thể nói rằng đó là một quang cảnh tuyệt đẹp. Lấy ngọn núi Kimidori này làm trung tâm, cánh rừng

màu vàng trải rộng như một cánh đồng hoa đang nở rộ, bên ngoài lại được bao quanh bởi khu rừng có màu xanh lục rục rờ như không có thật. Runaruka gọi toàn bộ vùng đất này là Tổ Rồng. Chỉ cần được chiêm ngưỡng khung cảnh tuyệt vời đến mức nhiệm màu thế này thì tới đây cũng đáng. Tuy nhiên, Haruhiro không muốn ghé thăm nơi này lần thứ hai, cậu muốn làm xong việc rồi nhanh chóng quay về. Bởi vì ngọn núi không đến mức quá dốc và khá dễ leo, nên bọn cậu chỉ tốn khoảng một nửa thời gian so với dự tính là đã lên đến đỉnh và ngay lập tức tìm thấy cái tổ. Chính xác thì có lẽ phải nói đó là cửa ra vào của một cái hang.

Miệng hang mở ra trên đỉnh núi Kimidori. Là nơi lỗ rồng ra vào nên đường kính của nó khoảng tầm bốn mươi mét. Nó là một cái hố theo chiều dọc, hình tròn hơi méo. Ngó vào thì có thể thấy sâu bên dưới giống như cái đáy hang. Nhìn không được rõ. Có vẻ khá sâu. Cỡ trên một trăm mét.

Không thể leo xuống từ đây. Chẳng những là vách đá mà còn có những chỗ sở hữu độ dốc không khác gì thẳng đứng. Để đến được đáy hố từ chỗ này thì chỉ còn cách leo xuống. Nhưng tất nhiên, nếu làm thế, bọn cậu sẽ tiêu đời.

Shihoru ngồi bệt xuống và nói bằng giọng thều thào: "... Phải... làm sao...?" Kuzaku khoanh tay ậm ừ. Setora thở ra một hơi rồi lắc đầu. Kiichi chớp chớp mắt bên chân cô ấy. Haruhiro suýt nữa đã chăm chú nhìn Merry lúc này đang làm mặt dăm chiêu, nên cậu phải vội vàng ngó đi chỗ khác. Yume ngồi xồm bên mép hố cạnh Momohina và cùng nhìn xuống dưới đáy.

"Có đường khác."

Nói rồi, Haruhiro gật đầu. Không thể không có được. Chắc hẳn phải có.

"Chúng ta đã bỏ sót. Đúng hơn là từ đầu đã không tìm. Ở đâu đó trên mặt dốc của ngọn núi sẽ có một cái lỗ theo phương ngang thông tới cái tổ. Bây giờ chúng ta chỉ cần tìm ra nó là được."

Không có gì đảm bảo là cả bọn có thể an toàn đi qua cái lỗ ngang đó, và việc này nguy hiểm đến mức chưa nói đến chuyện đường quay về gian khổ, cậu còn chẳng muốn nghĩ tới chuyện quay về. Nhưng cậu phải lờ đi tất cả những điều đó. Phải vượt qua từng chướng ngại một để tiến lên từng bước. Từ trước đến nay đều thế. Cứ làm tới thôi.

Mặc dù muốn phân chia công việc ra, nhưng dù có phân thành bao nhiêu nhóm đi nữa thì cũng không có cách thức liên lạc, nên sẽ có nguy cơ bị lạc mất nhau. Về cơ bản, chỉ còn cách tất cả mọi người sẽ cùng nhau hành động, tản ra trong phạm vi tối đa có thể để không mất dấu nhau rồi tìm kiếm cái lỗ ngang. Kể cả là ngọn núi nhỏ như thế này cũng sẽ tốn rất nhiều thời gian để tìm kiếm kỹ càng. Cậu muốn đặt ra mục tiêu ở một mức độ nào đó. Nếu đến đáy hang là hơn một trăm mét thì cái lỗ ngang thông đến đó có lẽ sẽ không nằm ở độ cao y hệt. Cũng khó có thể nghĩ rằng nó sẽ nằm ở chân núi. Trước tiên, bọn cậu sẽ tập trung truy lùng khu vực lưng chừng núi. Vào những lúc thế này, con nyaa Kiichi đáng tin cậy hơn con người. Bọn cậu quyết định để mình Kiichi hành động tự do, nếu phát hiện ra thứ gì có vẻ đáng lưu tâm thì nó sẽ báo lại.

Khi bọn cậu đã lên kế hoạch xong và bắt đầu chuẩn bị đi xuống từ trên đỉnh núi, âm thanh *pi gyaaaaaa* nghe như tiếng kêu khá dễ thương nhưng âm lượng rất to vọng đến.

Haruhiro nhìn về phía cái hang. Dù không muốn nhìn nhưng cậu không thể không nhìn và đã thấy.

Nó vừa đập cánh vừa xuất hiện từ trong hang. Cảm tưởng thực tế của cậu lúc bấy giờ là: “Đùa nhau hả?” theo nhiều nghĩa. Tại sao nó lại ở đó? Ba con đã bay đi rồi mà? À thì dù biết là có vài con rồng nhưng chẳng ai nắm được con số chính xác. Đơn giản là thực tế có bốn con. Nhưng con này nhỏ. Dạng cánh ra hết cỡ chắc cũng chỉ tầm bốn, năm mét. Khoan, như vậy cũng tính là to rồi, chỉ là nếu so với đám rồng đang tấn công Roronea rất nhiều lần kia thì không thể không nghĩ là nó nhỏ. Đầu của nó trông hơi to. Nhưng cơ thể thì giống con non. Dáng bay của nó cũng hơi cứng nhắc. Dù đang cố hết sức vỗ cánh nhưng tốc độ

bay lên của nó vẫn chậm. Tuy vậy, con rồng nhỏ toàn thân mang màu ngọc lục bảo đang nhìn xuống bọn Haruhiro từ độ cao hai, ba mươi mét.

“A... a a! A a a a a...!” Đến lúc này Kuzaku mới hét lên. “... Haruhiro!?”, “Haru!?”, “Haru...!”, “Haru!?” Các đồng đội liên tục gọi tên Haruhiro. *Khoan, các cậu có hỏi tớ thì cũng... Dù muốn chờ lệnh của Momohina nhưng Haruhiro cũng có lòng tự trọng của một thủ lĩnh. Hình như không có nhỉ? Không có nhiều lắm. Nhưng việc mình là thủ lĩnh vẫn là sự thật hiển nhiên. Phải làm sao đây? Thay vì hỏi phải làm sao thì... Dù nhỏ nhưng nó vẫn là một con rồng. Nó đang bay. Mà nhé, chiến đấu và giả sử chiến thắng rồi sao nữa? Nó chắc chắn là một con rồng non. Đến trả trứng là để làm lũ rồng nguôi giận, giờ lại giết một con rồng non thì thành công cốc à? Không còn lựa chọn nào cả. Chỉ có một cách.*

“Chạy thôi...! Tản ra...!”

Bọn cậu đồng loạt chạy xuống núi Kimidori. Dù đã nói là tản ra nhưng Haruhiro lại bám theo sau Shihoru. Những người khác đều ổn. Có lẽ vậy. Khi cậu quay người lại, con rồng non kêu lớn. Nó không tấn công. Nó gần như ở nguyên tại vị trí lúc nãy. Cậu bắt đầu muốn giảm tốc độ nhưng, không không. Con rồng non lại kêu lên. Nó kêu liên tục. Âm thanh đó có lẽ sẽ truyền đi khá xa. Chẳng lẽ? Chẳng lẽ nó đang gọi? Có lẽ nó định gọi ba con rồng kia quay về. Giả sử đúng là như vậy, liệu lũ rồng bay đến đây sẽ mất bao lâu?

Đi xuống chắc chắn nhanh hơn leo lên. Dù Haruhiro và Shihoru là những người đi cuối cùng nhưng có lẽ cũng không tốn đến một tiếng để xuống núi.

Con rồng non vẫn kêu liên tục.

Ngay trước khi lao vào trong khu rừng màu vàng, cậu nhìn thấy bóng dáng con rồng bay tới từ phía Nam. Sau khi vào rừng, do cây cối cản mắt tầm nhìn nên cậu không xác định được, nó lại chỉ nhỏ như một cái chấm, nhưng cậu nghĩ đó chính là rồng. *Mình nên ẩn nấp ở chỗ nào đó? Hay là nên tiếp tục bỏ chạy xa hơn? Mình phải quyết đoán. Cách nào tốt hơn? Nhưng dù có nói là ẩn nấp thì chưa chắc đã may mắn tìm được chỗ thích hợp. Mà nếu*

chạy tiếp thì tất cả mọi người đều đang thở hổn hển rồi. Đây đúng là kiểu tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng, một con rồng vừa gầm rú vừa bay qua ngay bên trên bọn Haruhiro. Dù nói là ngay bên trên nhưng thực tế là ở phía trên những cái cây, tuy nhiên, cậu cảm thấy như thể nó lướt qua ngay sát đầu. Có ai đó hét lên: “Nó tới rồi!” Có lẽ do sợ đến run chân mà Shihoru đứng ngây như phỗng. Haruhiro bế Shihoru lên rồi chạy. *Chạy, nhưng sẽ ra sao đây?* Nó tới rồi. Thêm một lần nữa. *Lần này là thật.* Từ hướng ngược lại, từ sau lưng cậu. Có lẽ nó đã lao nhanh xuống sau khi chuyển hướng. Haruhiro đẩy mạnh Shihoru chéo về phía trước rồi quay lại. Dù cậu có nghĩ rằng nó đang áp sát nhưng không ngờ lại đến mức này. Khoảng cách quá gần thì phải? Con rồng sắp quật ngã mấy cái cây để tiếp đất. Gần ngay trước mặt. Bụi đất cuộn lên rồi bị thổi bay. Haruhiro lăn một vòng, hai vòng, mặc dù nhớ rằng mình đã nghĩ “hổng rồi, sẽ bị giẫm lên” nhưng cậu không biết tại sao, làm cách nào, chuyện lại thành như thế. Tóm lại, Haruhiro đang bám vào con rồng. Có vẻ là chân sau của nó. Hình như là chân phải. Con rồng gầm lên và nổi điên. *Cứ như thế này thì mình sẽ bị hất văng đi mất. Mình rõ ràng không muốn bám lên người con rồng, nhưng nếu rơi xuống thì mình chắc chắn sẽ chết trong một nốt nhạc.* Haruhiro nhanh chóng dùng tay trái rút thanh đoản kiếm với thân kiếm giống như ngọn lửa ra rồi đâm vào cái vảy giống như khoáng vật được đánh bóng của con rồng. Nếu là một thanh kiếm bình thường thì có lẽ sẽ không đâm được. Thanh đoản kiếm lửa không phải đồ vật bình thường. Nó đâm sâu vào một cách dễ dàng. Đã vậy còn không thể rút ra. Con rồng vẫn đang giậm chân, nhảy chồm chồm. Haruhiro nắm chặt chuôi thanh đoản kiếm lửa bằng tay trái, tay phải rút tiếp con dao găm. Con dao găm này cũng là bảo vật trong hang dwarf. *Sẽ được. Chắc chắn. Đâm xuyên qua. Được rồi. Đã đâm vào.* Ngay lúc đó...

Ư oa.

Nó khuyu chân, nói sao nhỉ, thế này giống như động tác ngay trước khi thực hiện một cú nhảy lớn... chẳng lẽ nó định bay lên à?

Mình có nên buông tay ra không? Khi cậu nghĩ vậy thì đã muộn.

Con rồng nhảy lên một cái, cậu lập tức cảm thấy như mình đang bay. Nhanh. Nhanh quá đi mất. Chỉ trong thoáng chốc.

Cậu đã ở giữa trời. Cao hơn hẳn những cái cây. Đúng là khác hẳn con rồng non. Lực vỗ cánh bay lên của nó không phải chuyện đùa.

“Oa a a a a a a a a a a a a a a...” Haruhiro hét lớn trong vô thức.

Mặc dù ý nghĩ thử tìm kiếm bóng dáng của đồng đội cũng lướt qua đầu cậu nhưng có lẽ cậu sẽ không làm được.

Mình đang ở trên trời.

Đang bay.

Chắc hẳn phải trên một trăm mét? Có khi còn hơn ấy chứ...?

Có vẻ khi bay, lũ rồng sẽ cố định trạng thái hơi gập hai chân. Có lẽ là do trong khi bay, chỉ cần một cử động lạ cũng sẽ gây mất thăng bằng. Nhờ vậy, miễn cậu nắm thật chặt chuôi thanh Đoản kiếm lửa cùng con dao găm thì chắc sẽ không rơi. Đúng vậy. Trong lúc còn nắm chặt. Nhưng việc này cũng không dễ tí nào.

Ở giai đoạn đã đâm sâu thanh Đoản kiếm lửa cùng con dao găm vào vây rồng, Haruhiro thôi không bám chân nó nữa. Vốn dĩ chân rồng cũng khác với chân người, lại còn to như một cây gỗ lớn, nên không thể bám vào như thế trong khoảng thời gian dài. Như vậy, cậu chỉ còn có thể trông cậy vào hai bàn tay đang nắm lấy thanh Đoản kiếm lửa cùng con dao găm. Gần như toàn thân Haruhiro đều cảm nhận được gió. *Áp lực gió thật khủng khiếp. Mình sẽ thật sự bị thổi bay. Thật lạ là mình vẫn chưa bị thổi bay. Gì thì gì, nếu bị thổi bay là sẽ xong đời, nên mình mới phải liều mạng.*

Cao. Cao quá. Độ cao hiện giờ chắc phải vài trăm mét. Một nghìn mét? Hơn thế nữa? Tuyệt quá. Mình có thể quan sát toàn cảnh đảo Emerald. Thấy được cả các đảo khác luôn. Giờ không phải lúc nói chuyện có sợ hay không. Nói vậy chứ sợ thì vẫn sợ. Mình còn giữ được lực nắm ở hai tay đến lúc nào? Mình cũng không chắc nữa.

Mỗi khi con rồng cử động cánh, cơ thể cậu lại bị lắc lư. Cậu cảm thấy như cả người bị xé toạc. Không chỉ thể xác mà cả sự tồn tại của cậu cũng lộn tùng phèo.

Lát sau, con rồng bắt đầu lúc thì hạ xuống, lúc lại bay lên. Chịu rồi. Thật sự không gượng nổi. Cậu không còn sức để vực dậy tinh thần. Cậu chỉ còn cách vừa khóc lóc kêu than là mình hết chịu nổi rồi, hết sức rồi, vừa cố chịu đựng.

Khi con rồng hết lượn ngang rồi lượn dọc, cậu oán trách nó: “Định giết tao đấy à, thôi ngay đi, tao xin mày đấy, dừng lại đi,” trong lúc gồng mình chịu đựng. Có một lần, tay trái cậu đã buông khỏi chuôi thanh đoản kiếm lửa và cậu đã có suy nghĩ: “Xong đời rồi. Vậy là hết. Chắc chắn là tiêu.” Nhưng sau đó, khi con rồng lượn vòng, cơ thể cậu bị văng rất mạnh. Ngay lúc đấy, tay trái cậu vươn được tới chuôi thanh đoản kiếm lửa. Cậu thấy nhẹ nhõm chút đỉnh nhưng đồng thời cũng ngao ngán vô cùng, *Vẫn chưa kết thúc à? Kết thúc thì kết thúc luôn đi. Vậy còn sướng hơn. Hết chịu nổi. Dù hình ảnh đồng đội có thoáng qua trong tâm trí thì mình cũng chẳng nghĩ được là mình phải cố lên. Vậy tại sao mình lại gồng gượng trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này? Cứ mặc kệ đi có hơn không? Mình đã làm những gì mình có thể rồi. Mình đã làm quá nhiều rồi. Có kết thúc ở đây cũng chẳng có gì đáng sợ. Thật vậy không?*

Cậu thôi không nghĩ ngợi nữa. Đúng hơn là cậu chẳng thể nghĩ được gì.

Những âm thanh oa a a a hay ô ô ô ô hay gư hi i i thỉnh thoảng lại tự ý phát ra.

Không biết bao nhiêu lần, tay phải hoặc tay trái của cậu đã rời khỏi chuôi kiếm. *Mình đã nắm lại bằng cách nào? Chẳng rõ nữa.* Hai tay cậu đã nắm lấy chuôi kiếm trước khi cậu kịp nhận ra.

Biển thật đẹp.

Thật xanh.

Không biết từ lúc nào cậu đã ở trên biển.

Con rồng vẫn dang cánh, cơ thể chao nghiêng rồi uyển chuyển lượn vòng.

Có vẻ nó đang dần hạ xuống.

Kia là...

Thị trấn?

Trên đảo chỉ có duy nhất một thị trấn. Con rồng đang từ ngoài biển hướng về Roronea.

Nó bay qua bên trên những cầu tàu và bến đậu đã bị phá huỷ. Khu vực kho hàng gần như không còn dấu tích gì. Phía trước là khu phố buôn bán. Chỗ này cũng bị thiệt hại nặng, ở nơi đã từng là chợ giờ chỉ còn lại những đồng đồ nát và phế liệu mà thôi.

Con rồng vỗ cánh. Tốc độ đột ngột giảm xuống khiến cơ thể Haruhiro chao đảo. Tay cậu suýt nữa rời khỏi chuôi kiếm, chính xác hơn là cậu đã muốn buông tay ra, nhưng không hiểu sao lại không buông được. Ngón tay, bàn tay, cánh tay, tất cả đều không nghe lời cậu.

Chấn động khi tiếp đất cũng rất khủng khiếp. Toàn thân cậu lắc lư dữ dội đến mức tối đa và cậu tưởng như đầu mình đã *rụng ra* rồi.

Hiện giờ, Haruhiro đang treo lủng lẳng, tay trái và tay phải lần lượt nắm lấy chuôi của thanh Đoản kiếm lửa cùng con dao găm đang đâm vào chân phải con rồng. Cậu kiểm tra lại trạng thái của bản thân nhưng chẳng hề có cảm giác chân thực. Cảm giác. Đúng. Cậu không có cảm giác. Lạnh cóng. Bên trong cơ thể. Như đã đóng băng.

Con rồng hơi động đậy và phát ra âm thanh trầm thấp. Cậu biết rằng nó đang nói gì đó. Haruhiro gật đầu, hít thở sâu vài lần. Một lúc sau, thứ giống như nhiệt độ cơ thể đã quay trở lại. Cử động. Ngón tay. Bàn tay. Cánh tay. Có thể cử động được.

“... Đợi đã.”

Haruhiro chống cả hai chân lên chân con rồng rồi dốc toàn bộ sức lực kéo thanh Đoản kiếm lửa cùng con dao găm ra. Trước thì chẳng thể rút ra được vậy mà giờ lại rút ra dễ dàng. Haruhiro thả thanh Đoản kiếm lửa cùng với con dao găm xuống đất rồi

định thực hiện một động tác phòng ngự khi ngã, nhưng không quá thành công, khiến cậu bị va đập đau điếng khắp người. Nhưng cậu vẫn còn sống... *Thật không? Mình thật sự vẫn còn sống sao?*

Cậu không dám chắc. Cậu nhìn xung quanh. Có lẽ đây là nơi đã từng là khu chợ của Roronea. Ở địa điểm này đã từng có vài chực, thậm chí nhiều hơn, các quán ăn hay sạp hàng chen chúc, còn giờ, những mảnh vỡ của chúng đang rải rác khắp nơi. Tại sao lại đến chỗ này? Lúc trước cậu vẫn còn đang ở Tổ Rồng cơ mà. Lạ ghê. Thật kì quặc.

Haruhiro nhồm dậy. Chỗ nào cũng đau. Cậu kéo lê chân, bước đi lảo đảo.

Cậu bất chợt quay đầu lại và thấy con rồng đang hạ thấp cổ nhìn mình. To thật đấy. Con rồng đang ngậm miệng. Lỗ mũi nó phập phồng theo nhịp thở, lớp vảy màu ngọc lục bảo cũng phát sáng lấp lánh hoà cùng với chuyển động nhỏ bé đó. Con người màu vàng trông còn vi diệu hơn cả những cái vảy. Bản thân nó chính là ánh sáng. Sao lại tồn tại một sinh vật đẹp dễ nhường này. Haruhiro thấy xúc động. Có thể nói đây là lòng kính trọng. *Không được. Tuyệt đối không được. Một sinh vật phi thường như thế. Không được phép làm những việc khiến nó tức giận đâu.*

Haruhiro lấy quả trứng ra khỏi túi, lùi lại, quỳ xuống rồi nhẹ nhàng đặt nó lên nền đất.

“... Xin lỗi. Tao muốn trả lại thứ này. Bọn tao đến để trả lại nó.”

Con rồng khẽ nghiêng cổ rồi chớp mắt. Nó đang cảm thấy thế nào? Nó đang nghĩ gì? Cậu hoàn toàn không rõ. Nhưng dù cho cảm thụ và cách thức suy nghĩ khác hẳn con người, nó chắc chắn vẫn cảm thấy gì đó, suy nghĩ gì đó, theo cách của rồng.

Con rồng vươn cổ ra. *Theo tình hình này thì chắc mình sẽ bị ăn thịt mất? Nếu chuyện đó xảy ra thì cũng đành chịu. Ở khoảng cách này. Mình không thể bỏ chạy.* Sống chết của Haruhiro đều phụ thuộc vào con rồng. Có những chuyện bản thân sẽ chẳng làm được gì cả. Haruhiro nín thở và không cử động.

Con rồng dùng phần ngoài của hàm trên và hàm dưới kẹp lấy quả trứng.

Nó nâng đầu lên.

Vẫn ngậm quả trứng trong miệng, nó phát ra những tiếng trầm thấp ou, uo, oou.

Haruhiro đứng dậy. Con rồng vỗ cánh hai, ba lần rồi bay lên. Bị đẩy bởi áp lực gió, Haruhiro ngồi bệt xuống đất. Con rồng nhanh chóng tăng độ cao. Haruhiro bị đổ người về phía sau và phải nằm ngửa ra đất. Con rồng bay thêm một vòng nữa trên bầu trời Roronea rồi mới rời đi. Cuối cùng, khi không còn nhìn thấy nó nữa, Haruhiro lẩm bẩm.

“... Mệt quá.”

17. Nhổ neo thôi

ể từ đó, Roronea không còn bị lũ rồng tấn công.

Momohina cùng tụi Kuzaku trở về sau bốn ngày. Đồng đội có lẽ cũng đã cầu nguyện cho Haruhiro được bình an vô sự, nhưng chắc chắn họ không dám nghĩ rằng cậu vẫn còn sống. Mọi người đều vui mừng vây lấy Haruhiro. Họ đã khóc rất nhiều. Mắt Haruhiro cũng rơm rớm nước.

Công cuộc phục hồi Roronea đang diễn ra với một tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi. Thực tế, trong khoảng thời gian nhóm Haruhiro đi tới Tổ Rồng, tất cả cầu tàu và bến đậu đều phải nhận kết cục đáng buồn là bị phá huỷ tan tành, nhưng đến lúc bọn Kuzaku trở về, đã có hai cầu tàu tạm thời có thể sử dụng được mặc dù vẫn còn cong vẹo. Từ trước đó, việc vận chuyển bằng tàu dùng xà lan đã được nối lại và vật tư cũng bắt đầu được chuyển vào Roronea dù mới chỉ là từng chút một thôi. Người chết được an táng, những toà nhà cũng đang dần được xây dựng lại ở khắp nơi.

Buổi sáng sau ngày tái ngộ với đồng đội, cả bọn xếp thành một hàng, lên chiếc Mantis do Ginzy làm thuyền trưởng từ cầu tàu tạm số một. Mặc dù cũng có vài con tàu khác sắp rời cảng, nhưng những công việc chuẩn bị như chất hàng hoá hay đưa thuyền viên lên đều đã gần như kết thúc. Không chỉ có cầu tàu tạm số một mà cả cầu tàu tạm số hai bên cạnh, nói đúng hơn là khắp cảng đều đông nghịt người.

“Anh hùng của Roronea!”

“Dragon Rider!”

“Yo, thật giàu có!”

“Chia đây một ít nào, lũ kệt xỉ!”

“Làm tốt lắm! Cũng giỏi đấy!”

“Haruhiro! Ta sẽ không bao giờ quên các người! Đừng bao giờ quay lại nữa!”

“Nhớ quay lại chơi nhé, tên anh hùng khốn kiếp!”

“Không quay lại cũng được, đồ chết tiệt! Cảm ơn nhé, Dragon Rider!”

Không kể chủng tộc, bất kể già trẻ trai gái đều vừa đồng thanh hú hét đủ thứ linh tinh vừa giơ nắm tay lên hoặc nhảy nhót. Dù nhìn thấy bóng dáng họ từ trên thành tàu nhưng cậu không thể nghĩ rằng mình là người đang được nhắc đến. Cậu bị Kuzaku huých nhẹ vào vai.

“Sao cậu không vẫy tay đi?”

Vừa nghĩ bụng “cậu cười toe toét cái gì vậy?”, Haruhiro vừa vẫy tay theo kiểu buông xuôi. Ngay lập tức, mọi người ồ lên đầy nồng nhiệt, nhưng chuyện này là thế nào cơ? Cậu gần như chẳng cảm thấy chút ngượng ngùng nào, cứ như thể đây là chuyện của người khác.

“Thì anh đã cứu bọn họ thật mà. Cũng xứng với cái danh anh hùng chứ nhỉ?”

Setora đang bày ra vẻ mặt nghiêm túc trông khá là đáng ghét. Kiichi kêu ngao ngao bên chân Setora. Anh hùng à? Thấy Haruhiro gãi gãi mặt, Setora nhỏ giọng nói, “... Dragon Rider,” rồi phì cười.

“... Cô đang cười tôi đấy.”

“Bởi vì, Haru có cười rồng đâu nào.”

Đúng vậy. Haruhiro không cười rồng. Chỉ là vì một lý do nào đó, cậu đã bám vào con rồng như miếng rác bị mắc kẹt và bay từ Tổ Rồng đến Roronea. Có vài người nghĩ rằng dù làm gì, dù ở đâu cũng vẫn nguy hiểm nên lựa chọn ở lại trong thị trấn Roronea và họ đã tình cờ chứng kiến cảnh Haruhiro trả lại quả trứng cho con rồng. Tuy nhiên, có lẽ chẳng một ai nhìn thấy cách mà Haruhiro được con rồng mang đến. Sau đó, câu chuyện bị phóng đại, bóp méo, thổi phồng, thành ra ai cũng nghĩ cậu đã cười trên lưng rồng và đặt cho cậu biệt hiệu Dragon Rider. Chuyện này khá là xấu hổ.

“Từ Goblin Slayer thành Dragon Rider...”

Shihoru cười khúc khích.

“Kìa. Lại cả Shihoru nữa.”

“... Xin lỗi. Nhưng tớ thấy cậu khó mà tránh được việc trở thành chủ đề bàn tán của mọi người...”

“Vì là anh hùng à?” Setora trông như sắp phì cười ngay tắp lự.
Anh hùng cái gì chứ? Tha cho tôi đi.

“Chà, nhưng nhờ thế mà kiếm được bọn tiền.” Kuzaku vỗ vỗ cái túi bắt mắt một cách khó tả mình đang vác trên vai. “Nhờ Haruhiro hết đây. Kể cả với bọn tớ, cậu cũng thực sự là một anh hùng.”

Trong chiếc túi là những đồng xu bạch kim. Một đồng trị giá bằng mười đồng vàng. Đồng vàng thì thôi không nói, chứ đồng bạch kim là thứ chẳng mấy ai được thấy ngoài những thương nhân buôn bán lớn hay những đại gia sở hữu khối tài sản khổng lồ.

Kể cả nếu việc quả trứng rồng trị giá năm nghìn đồng vàng là chuyện vớ vẩn đi chăng nữa, cái nhiệm vụ to lớn này chắc chắn cũng đáng giá một nghìn đồng vàng. Trước khi đi trả lại quả trứng, lúc cậu thử mặc cả như vậy với Giancarlo, anh ta đã gạt đi rằng “đừng có đùa” nhưng cậu vẫn đạt được kết quả đàm phán là năm trăm đồng vàng. Năm trăm gold. Dù sao thì đó cũng là số tiền lớn đến loá cả mắt. Nhân tiện, trong cái túi Kuzaku đang mang có một trăm đồng bạch kim nặng ba mươi gram. Tức là một nghìn gold.

Giancarlo đang mơ màng nhìn lên con tàu Mantis từ cầu tàu tạm số một. Có lẽ là do liên tục làm việc vất vả suốt vài ngày, trông anh ta khá buồn ngủ.

Mỗi khi người dân Roronea nói đến chiến tích vĩ đại của Haruhiro, họ sẽ luôn nhắc đến việc Thương hội hải tặc K&K đã thưởng một nghìn đồng vàng cho công việc đó. Có vẻ chuyện này được Giancarlo cùng Jimmy, người hiện giờ đang đứng cạnh anh ta và khẽ giơ một tay lên, khuếch trương một cách cực kì tích cực. Có những người cảm thán rằng Thương hội hải tặc

K&K quả là rộng rãi, nhưng có vẻ cũng có những kẻ tức giận một cách vô lí rằng: “Nếu có nhiều tiền như thế thì hãy đưa cho ta đi.” Căn bản là vì một nhà thám hiểm, không, là một lính tình nguyện kém nổi bật, tóm lại là một tên không biết từ đâu ra, loáng cái đã chiếm được một nghìn đồng vàng. Cái này có thể gọi là Roronean Dream. Có lẽ Giancarlo và Jimmy trả công hào phóng như vậy vì nghĩ rằng so với năm trăm đồng vàng, một nghìn đồng vàng sẽ gây ra ảnh hưởng trên cả gấp đôi. Thực tế, Roronea đang sôi sục.

Ít nhất trong khoảng thời gian hiện tại, cơn phấn khích này có lẽ đang thúc đẩy sự phục hồi của Roronea. Mặc dù với Haruhiro, người bị bắt gánh trên vai một cái truyền thuyết dỏm, đây là chuyện vô cùng phiền phức, nhưng một nghìn gold là số tiền lớn vô cùng. Nếu quy đổi sang đồng bạc sử dụng cho mục đích hàng ngày thì sẽ được một trăm nghìn đồng. Nếu là xu đồng thì là mười triệu đồng. Số tiền quá lớn.

“Nhưng may thật.”

Merry hơi nheo mắt, nhìn về nơi nào đó xa xăm. Haruhiro nhìn khuôn miệng đang mỉm cười của Merry và cũng có thể thành thật thừa nhận rằng: “Ừ thì đúng là may thật.” Mặc dù gặp phải rất nhiều chuyện, nhưng vậy là bọn cậu sẽ có thể tiến về phía trước. Khi Ginzy làm bộ ra lệnh: “Giương buồm...!”, buồm của chiếc tàu Mantis được kéo lên. Tiếp theo, cùng với hiệu lệnh “Nhổ neo...!”, nhóm thủy thủ cố gắng kéo neo lên. Những người đang chen chúc ở cầu tàu vừa xoay vòng vòng trên đỉnh đầu những chiếc áo khoác hoặc những chiếc khăn mà họ đã cởi ra, vừa bắt đầu hú hét mấy tiếng yoo hoo yoo hoo.

“... Ủa?”

Haruhiro nhìn xung quanh. Khi Kuzaku hỏi: “Ơ? Có chuyện gì thế?”, cậu chỉ gật đầu mập mờ rồi nhìn đảo dắc khắp nơi. Ủa ủa ủa...?

“Ha...” Shihoru ghen lời, Merry thì nhô người ra khỏi thành tàu, “Đợi...”

“Ừ?” Setora cũng đặt tay lên thành tàu. “A...” Kiichi nhảy lên thành tàu rồi kêu nyaoou.

Chiếc Mantis đã chuyển động.

“Yume...!?”

Haruhiro chen vào giữa Merry với Setora, trôn trố nhìn cầu tàu tạm số một. Có Giancarlo và Jimmy. Ngoài ra còn có Momohina đang đeo râu giả và khoanh tay với vẻ mặt không hiểu sao lại rất nghiêm túc. Và bên cạnh đó là Yume đang vung vẩy một mảnh vải trong lúc hét yoo hoo yoo hoo.

“À, không phải yoo hoo... ế, tại sao!? Yume!? Từ lúc nào...”

“Vừa nãy, hình như vẫn còn... ở cùng bọn mình mà nhỉ...?” Merry nói với vẻ chẳng mấy tự tin.

“Này, cô định làm gì thế hả!?”

Thấy Setora hét lên, không hiểu sao Yume lại nở một nụ cười toe toét.

“A! Này nhé! Yume ấy! Đã quyết định nhờ Momohina chỉ dạy để trở thành một đệ tử kungfu!”

“Tại sao...!?” Giọng Shihoru khản đi khi cô cất tiếng hỏi. *Đúng vậy. Tại sao? Quá đột ngột. Mình hoàn toàn chẳng hiểu gì cả. Có lẽ do quá bất ngờ nên Shihoru suýt khóc.*

“Sao nhỉ!? Yume cũng không thể nói rõ được...!”

Yume cũng ghen ngào. Ngực Haruhiro thắt lại, cậu rất ngỡ ngàng.

Vốn dĩ, cậu không quá hiểu về Yume. Nói ngắn gọn thì có lẽ cô ấy rất hồn nhiên. Cô ấy khác với kẻ tầm thường như Haruhiro, luôn hòa theo người khác, hay nắm bắt bầu không khí, thoả hiệp và lựa chọn toàn những từ ngữ dễ truyền đạt tới đối phương. Yume thể hiện tình cảm và suy nghĩ theo cách riêng của mình. Chính vì vậy, thành thực mà nói, đôi lúc Haruhiro không thể hiểu hết cảm xúc và suy nghĩ của Yume.

Cậu đã nghĩ như vậy. *Không cần hiểu rõ cũng được. Sẽ ổn thôi. Từ trước đến giờ đều như thế này, mọi người đều quý Yume, mình muốn lúc nào Yume cũng như thế. Kể cả không nói gì thì Yume vẫn*

cứ là Yume và ở cùng mọi người như một lẽ đương nhiên. Mình tin như vậy và chẳng nghĩ ngờ gì. Dù cho Yume thực ra cũng có những phiền não, nguyện vọng hay thứ gì đó kiểu như khát khao thầm kín, nhưng mình lại chưa bao giờ nghĩ về chúng cả.

“Xin lỗi mọi người! Yume muốn trở nên mạnh mẽ hơn! Yume đã nghĩ là muốn mạnh hơn, mạnh hơn nữa! Nếu là Momohina thì có thể giúp Yume trở nên mạnh mẽ! Nửa năm sau hãy gặp lại nhau ở Alterna! Đến lúc ấy, Yume sẽ cực kì mạnh đó...!”

Nói mới nhớ, hôm đến Roronea, hình như Yume đã hỏi Momohina rằng bản thân có thể mạnh hơn không. Momohina hình như đã đáp lại rằng Yume có tố chất, nên nếu huấn luyện trong ba, bốn tháng thì có thể thành một đệ tử kungfu đích thực. Chỉ là, Haruhiro không ngờ cô ấy lại muốn mạnh lên đến mức này... Haruhiro không thể nói ra những lời kiểu như “cậu đang làm chuyện ngớ ngẩn gì thế” hay “cậu không cần mạnh lên cũng được”. Vì đó là những gì Yume mong muốn và lựa chọn. Quả thực chuyện đó thật khác thường, nhưng chính vì vậy mới giống Yume.

“Nửa năm...!”

Haruhiro khịt mũi, phô ra khuôn mặt tươi cười và hít vào một hơi.

“Bọn tớ sẽ đợi! Nửa năm sau, ở Alterna...!”

“Ừm!”

Momohina vỗ vào lưng Yume khi cô ấy gật đầu cái rụp.

“Cứ giao hết cho ta đây! Ta sẽ dạy dỗ Yumeyume thành một người luyện kungfu đích thực! Đó...!”

“... Thật sao...”

Kuzaku ngồi bệt xuống và gục đầu. Shihoru có vẻ không thể nói được điều gì, chỉ biết vẫy tay. Setora và Kiichi đều ngẩn ra. Merry ôm lấy vai Shihoru.

Con tàu Mantis có vẻ đang tăng tốc độ.

Như vậy, một truyền thuyết đã được sinh ra và có lẽ sẽ tự nhiên được lưu truyền qua biết bao năm tháng.

Lời bạt

Ồ bạn thấy tập 12 của “Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn” thế nào?

Tôi cho rằng, đúng như đã báo trước, đây là một câu chuyện phiêu lưu tươi sáng, thú vị và ấm áp.

Không chỉ với Grimgar, lúc viết tiểu thuyết, tôi thường không xác định trước một cách quá chi tiết việc ai gặp chuyện gì thì sẽ làm cái gì.

Mặc dù nói là thường như thế, nhưng tôi cũng đã từng bắt đầu viết sau khi đã quyết định mọi thứ một cách kĩ càng. Tuy nhiên, khi làm vậy thì lại không trôi chảy lắm. Tuy vẫn có thể viết tiếp, nhưng tôi cảm thấy không có động lực và phải tốn rất nhiều công sức để tìm được niềm vui trong viết lách.

Dù tiểu thuyết thì thích viết thế nào cũng được, có thể tự do viết những thứ mình thích, nhưng tôi đã lập ra một quy tắc duy nhất.

Điều tôi muốn hơn hết thấy là những người đọc tiểu thuyết mình viết có thể tận hưởng nó. Viết một quyển tiểu thuyết không hay chắc chắn sẽ rất nhàm chán, nên tôi sẽ tận hưởng việc viết lách. Tôi sẽ không cho ra đời một bản thảo không thú vị.

Nếu cho rằng nó chẳng hay ho gì cả, tôi sẽ không viết nữa.

Cũng có khi trong lúc viết, có những chỗ tôi không hiểu và đã giả vờ vui vẻ lúc nào không biết, cũng có khi chẳng có thời gian và bắt buộc phải viết nên tôi đã quên đi việc tận hưởng. Khi đọc lại, nếu thấy chỗ này hình như không thú vị, tôi sẽ lập tức xóa đi ngay.

Nếu viết sau khi đã xác định chi tiết rằng phải thành ra thế này, sau đó sẽ thành ra kiểu kia, thì nhiều khi sẽ không thể vui vẻ được. Tuy nhiên, nếu không xác định bất cứ điều gì thì sẽ

chẳng biết được câu chuyện sẽ đi đến đâu, thậm chí còn chẳng thể bắt đầu đặt bút viết.

Dựa trên kinh nghiệm, tôi biết được đại khái rằng xác định từng này thì có thể xoay sở được. Tuy nhiên, tôi đã nghĩ rằng nếu xác định chỗ này chỗ kia kĩ càng hơn thì có khi sẽ xây dựng được một câu chuyện phức tạp, hoặc nếu thử giảm bớt một, hai chỗ đã quyết định từ trước, thì không biết sẽ thế nào, và cũng đã làm thử.

Ở tập 12, tôi đã quyết định gần một nửa, đúng hơn là khoảng một phần ba những điểm quan trọng rồi sau đó phó mặc cho số phận. Tiếp theo sẽ phải làm thế nào. Tôi có một vài phương án. Nên chọn cái nào đây. Tôi sẽ tận hưởng từ bây giờ.

Sau đây, với muôn vàn tình yêu thương, tôi xin cảm ơn từ tận đáy lòng với biên tập viên Harada, họa sĩ Eiri Shirai, designer của KOMETWORKS, ngoài ra còn có những người liên quan đến việc chế tác và kinh doanh cuốn sách này cùng với các bạn, những người hiện giờ đang cầm cuốn sách trên tay. Hôm nay tôi xin dừng bút tại đây. Tôi rất vui nếu có thể được gặp lại các bạn.

Ao Jyumonji

[1] Loài sinh vật giống rồng được phiên âm tên gọi (từ tiếng Nhật) là wyburn trong tập 9. Đây là loài sinh vật hư cấu trong thế giới Grimgar lấy cảm hứng từ loài rồng có cánh đi bằng hai chân thường gặp trong phù hiệu, cờ hiệu của người Anh. Để bạn đọc dễ hình dung, từ nay sẽ sử dụng tên gọi theo tiếng Anh là wyvern.

[2] Tiêu khiển, giải trí.

[3] Kimidori là màu vàng chanh.

Table of Contents

1. Chúng ta làm gì ở trong hang
 2. Ngọn lửa lay động trong nỗi hoang mang
 3. Ma quỷ trong đêm
 4. Đã đi chu du thì phải lịch thiệp
 5. Tuổi trẻ, năng lực và sự kiên trì
 6. Canxi
 7. Đá quý và dầu lâu
 8. Tâm trạng là bầu không khí rất quan trọng
 9. Hoàng hôn trên bờ biển
 10. Gió lạnh
 11. Hãy bộc lộ tất cả thể xác và tâm hồn
 12. Những gã đàn ông giữ nó
 13. Quân chủ bài xấu xí
 14. Chết chưa phải là hết
 15. Người đàm phán
 16. Kẻ đi xuống
 17. Nhổ neo thôi
- Lời bạt